"Arkadaşlıkla başlayan muhteşem bir aşk hikâyesi."
– Kirkus Reviews

KUANTUM Öpücüğü

AMY NOELLE PARKS

KAKTUSUN

CALEB

Evie'nin Leo'ya olan ilgisi kesinlikle aklımı kurcalıyor. Çünkü onun bir başkasını tercih etmesi hangi evrende mantıklı olabilir ki?

Ben onun en yakın arkadaşıyım.
Onu seviyorum.
Ayrıca onu tam on dört kez neredeyse öpüyordum.

EVIE

Bu tür şeylere hazır olana dek erkeklerle ilişki kurmanın hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordum.
O şey olduğu zaman da –ki bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum– bu fikirden biraz tiksinmiştim.
Öpüşmek bana tuhaf gelmişti...
Ama Leo bana, bu olayın ilginç olabileceğini düşündürüyor.

ISBN 978-625-7500-33-3
9 786257 500333
renkitap
REN

AMY NOELLE PARKS

KUANTUM

öpücüği

REN

tg: kaktusunx

KUANTUM ÖPÜCÜĞÜ

AMY NOELLE PARKS

Özgün Adı: The Quantum Weirdness of the Almost-Kiss

Editör: Özge Nur Küskün
Yayına Hazırlayan: Kübra Nur Ocak
Çeviren: Erdem Bostan
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Arife Şeyma Gök
Grafik Tasarımı: Şeyma Kırbaş

Basım Yılı: Ocak 2022
ISBN: 978-625-7500-33-3
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Egem Basım Yayın
Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat 2 436
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 554 75 72
Sertifika No: 43624

www.renkitap.com

AMY NOELLE PARKS

KUANTUM

Öpücüğü

Çeviren: Erdem Bostan

Her zaman en iyi dostum olacak olan Perry'ye

CALEB

"Evie Beckham'a âşık değilim."

Bunu daha güçlü vurgulamak istemiştim ama Leo ile yirmi dakikadır koşu antrenmanındaydık, dolayısıyla bırakın güçlü vurgular yapmayı, konuşabilmem bile mucizeydi. Kendimi yere bırakıp sırtüstü uzandım.

"Durmanın zamanı değil," dedi Leo saatine bakarak.

Leo futbol sezonunun tam ortasındaydı ama ben beyzbol oynuyordum ve atıcıydım. Beyzbol sezonunun başlamasına da daha aylar vardı. Burada olmamın tek sebebi tek başına antrenman yapan Leo'ya acımış olmamdı. Hiç kimse böyle bir işkenceye tek başına katlanmak zorunda kalmamalıydı. Ciğerlerimdeki keskin yanma hissi de pek umurumda değildi, ta ki Leo Evie konusunu açana kadar.

"Sen istiyorsan devam et," dedim.

Ama Leo yanıma oturdu. "Evie'yle ikiniz, sürekli berabersiniz," dedi.

"Arkadaşız," dedim, her ne kadar *arkadaşlık* bizim ilişkimizi tarif etmeye yetecek bir sıfat olmasa da.

Evie'yle sanki göbeğimiz bağlı büyümüştük. Biz henüz beş yaşındayken Evie bir kara kış günü anaokulundan eve dönmüş ve karşısında kilitli bir kapı bulmuştu, çünkü dikkatsiz anne ve babası (biri matematikçi, diğeri psikolog) bir kızları olduğunu kısa bir süreliğine unutmuştu. Annem ve babam Evie'yi kurtardı ve o günden beri birbirimizden ayrılmadık.

Yaklaşık dört yıl önce Evie beni gereksiz derecede seçici olan, fen ve matematik eğitimi veren bir yatılı okula; Newton Akademi'ye başvurmaya ikna etmişti. Şimdi Evie, Leo ve ben bu okula gidiyorduk. Buraya başvurmayı kabul etmemin tek sebebi, eleme sınavında henüz sınav süresinin yarısına gelmişken kâğıdını teslim eden Evie'nin aksine okula kabul edilme ihtimalimin sıfır olduğuna inanmamdı. Evie'nin bu fiyakalı hareketi muhtemelen benim de şansımı artırmıştı, zira ben onun yaptığına şaşırmamıştım ama diğer herkesin gözü korkmuştu.

Beni çok şaşırtan bir şey olup da ikimiz birden kabul mektubu alınca Evie'yi vazgeçirmeye çalıştım. O her ne kadar günlerimi kod yazıp robotlar yaparak geçirdiğim tozpembe bir tablo çizse de ben Wisconsin'deki ailemi bırakıp şehir dışına, Illinois'de neredeyse tamamen erkeklerden oluşan bir okula gitmek ve üniforma giyip kıçımı yırtarak ders çalışmak istememiştim. Benim planım liseyi fazla ders çalışmaya gerek kalmadan bitirmek ve kaçınılmaz olarak okul birinciliğini kapmaktı. Zira Evie'nin bir gün matematik alanında Fields Madalyası'nı alacağını bilsem de İngiliz Edebiyatı dersinde asla B'den yüksek bir not alamayacağı kesindi.

Ama Evie o kocaman gri gözlerini açıp elini koluma koymuş ve "Lütfen?" demişti. Dolayısıyla altı ay sonra kendimi, çantamı toplarken bulmuştum. Pişman olduğum da yoktu aslında. Wisconsin'deki lisede kod yazma derslerini ben bile verebilirdim ama buradaki öğretmenimiz gerçek anlamda Microsoft'ta çalışıyordu.

"Sence şansım var mı?" diye sordu Leo, düşünce akışımı bölerek.

"Belki," dedim. Gerçek cevapsa hayırdı.

Evie yeni deneyimleri pek sevmezdi. Yediği yemek çeşidi toplamda on ikiyi geçmezdi (yarısı yüksek karbonhidratlıydı), yabancılarla konuşmayı sevmezdi ve on yedi yaşına gelmiş olmasına rağmen hâlâ bisiklete binmeyi öğrenmekten çok korktuğu için evde olduğumuz zamanlarda kütüphaneye scooter ile giderdi ki bu hem sinir bozucu hem de çok sevimliydi.

Şimdiye kadar kimseyle çıkmamış, bu fikre kesinlikle hiçbir

ilgi duymamış ve tüm taliplerini de acımasızca ve büyük bir kararlılıkla püskürtmüştü.

Olaylar genelde şöyle gelişiyordu:

Gabe: Bir ara sinemaya gitmek ister misin?

Evie: Ben film seyretmeyi sevmem. Karakterleri çözdüğüm anda film benim için bitiyor.

Gabe: Yani... Aslında derdim film seyretmek değil.

Evie: Ben gidip fizik ödevimi yapayım.

Bu diyaloglar beni çok güldürüyordu ama Evie'nin hiçbir pişmanlık duymadan reddettiği zavallı kurbanları benim kadar eğlenmiyordu elbette.

"Neden Evie?" diye sordum Leo'ya. Korumacı davranmaya çalışıyordum çünkü.

Bir erkek kardeş gibi.

Ya da bir kuzen.

Ya da herhangi bir akrabalık bağı bulunmayan kaygılı bir vatandaş.

Leo bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Aklından, dile getirdiklerinden çok daha fazlasının geçtiğini anlayabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Dr. Lewis'in karşısında hiç geri adım atmaması hoşuma gidiyor. Hele bir problem üzerinde çalışırken dudağını ısırması... Bu hareketini fark ettiğimden beri fizik notum dört puan düştü."

Bu cümlelerde itiraz edebileceğim bir nokta yoktu. Evie'nin Leo için yalnızca bir video oyununun geçilmesi zor bir bölümü gibi olduğunu ve yalnızca o bölümü geçen ilk kişi olmaya çalıştığını gösteren bir ipucu da yoktu.

"Eğer gerçekten ona ilgi duymuyorsan benim için onunla konuşur musun?" dedi Leo.

Evie'nin yazılım kilidini kırmak için yardımımı isteyen ilk kişi Leo değildi ama sınıf arkadaşlarıma teknik destek sağlamamak gibi bir prensibim vardı. Başarısız olmalarını izlemek hoşuma gidiyordu.

Çünkü birbirimizi kandırmayalım:

Evie Beckham'a kesinlikle âşıktım.

EVIE

Çocukluğumun hikâyeleri şunlardı:

Kümeler teorisinin mucidi Georg Cantor hayatının büyük bir kısmını bir akıl hastanesinin duvarları arasında geçirmiş.

Kurt Gödel, matematik tarihinin en ünlü teoremlerinden ikisini yazan kişi olmasına rağmen eşi hastalanınca açlıktan ölmüş, zira eşinden başkasının hazırladığı yemekleri yemeyi reddetmiş.

Ve oyun teorisi uzmanı John Nash kendi zihninin içinde kaybolmuş.

Bunları saymaya devam edebilirim ama Anita'yı son gördüğümde bana, akıbeti kötü olan matematikçileri saymaktan vazgeçmem gerektiğini söylemişti. Onların sorunlu yönlerine odaklanmanın hiç verimli olmadığını söylemişti. Keşke biri bunu anneme de söyleseydi.

Bugünse ödevime başlama fırsatını bulamadan Anita beni yanına çağırdı. İki binli yılların başından kalma evinin oturma odasını bir terapi kliniğine dönüştürmüştü. Buna, üzerinde boylu boyunca uzanılan o olmazsa olmaz kanepe ve danışanların girip çıkarken asla birbiriyle karşılaşmaması için tasarlanmış, ayrı bir yola açılan Fransız kapılar da dâhildi. Bu sistemin varlık sebebi mahremiyetimi korumaktı ama bana sanki burada olmaktan utanmam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu.

Tek tesellim, Anita'nın ta kendisiydi. Kocaman bir gülümsemesi, aralarına ak düşmüş dağınık, kıvırcık saçları vardı ve bir doktordan çok bir teyzeyi andırıyordu. Kendi çabamla bulduğum ilk terapistti.

Tezini matematiksel deha ile zihinsel hastalıkların ilişkisi üzerine yazmış olan annem, bu ziyaretleri birer önleyici bakım çalışması olarak görüyordu ve Newton'a geldiğimde bana bir psikiyatr bulmuştu. Ama psikiyatr randevularına giderken yaşadığım gerginlik, evimden uzak kalmanın getirdiği gerginliği aşınca onunla görüşmeye geçen yıl son verdim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Anita, Fransız kapıların önündeki sandalyelerden birini alarak. Zira o saçma sapan kanepeye uzanmayı reddediyordum.

"Bex'le Chicago Üniversitesi'ne başvurumuzu tamamladık," dedim. Başvurmamızın sebebi benim için alanında en iyi teorik fizik bölümlerinden birine sahip olması, Bex içinse tıp fakültesi kabul oranlarının çok yüksek olmasıydı. Birlikte olacağımızı bilmek daha az panik yapmamı sağlıyordu.

"Peki ya Caleb?" diye sordu Anita gülümseyerek.

"O hâlâ karar vermeye çalışıyor."

"Uzak bir yere gitse senin için sorun olur mu?"

Biraz düşündükten sonra, "Gitmez," diye cevap verdim.

"Çok kesin konuşuyorsun," dedi.

Çünkü emindim.

Korkularım çoktu. Sekiz bacaklı canlılar, kapalı alanlar, topluluk önünde konuşma yapmak, konuşan oyuncak bebekler ve aşırı coşkulu ilkokul öğretmenleri gibi normal sayılabilecek korkularımın yanında, alışılmışın dışında birçok korkum da vardı: Kurbağalar (bacakları neden öyle kıvrılıyor ki?), köprüler, boş yüzme havuzları, dolu restoranlar ve jöle (hem yeme hem de dokunma korkusu ki Caleb bunun tamamen rasyonel bir korku olduğunu söylüyordu).

Ama Caleb'ın üniversite eğitimi için benden uzakta bir yere gitmesinden korkmuyordum.

"Hayatımız boyunca arkadaştık biz," dedim. Bu ifade elbette anlatmak istediklerimi tamamıyla karşılamıyordu ama ekleyecek bir söz de bulamadım.

"Bazen arkadaşlar birbirinden ayrı düşer," dedi Anita.

"Biz düşmeyiz," dedim ama bu sözlerin içimde uyandırdığı şüphe hiç hoşuma gitmemişti.

"Umarım düşmezsiniz. Ama çevreni biraz daha genişletmek iyi bir fikir olabilir. Bex ve Caleb'ın dışında... Kendini güvende hissettiğin bir yerde insanlarla tanışmak konusunda biraz alıştırma yapabilirsin."

"Ama insanlar çok sıkıcı."

"120 matematik ve bilim dehasıyla aynı okula gidiyorsun," dedi Anita. "Vaktini ayırmaya değecek birkaç kişi daha bulabilirsin."

O hafta beni tetikleyen her olayı tek tek inceleyerek görüşmeyi sonlandırdık. Daha önceki doktorlarım kaygı bozukluğuma karşı yalnızca bilişsel davranışçı terapi ve ilaç denemişti ama Anita daha derine inmiş ve kaygı bozukluğumun yalnızca kendi beynimin bir ürünü olmadığını görmeme yardımcı olmuştu. Bana *durumsal kaygının* ne olduğunu öğretmiş ve büyüdüğüm ortamın sorunlu olduğunu görmemi sağlamıştı.

Onun yardımıyla geçen bahar ilaçlarımı bırakmıştım. İlaçlar bana iyileşmem için gereken alanı açmıştı ama artık onları her gün almaya ihtiyacım yoktu. Annem bunun doğru yol olduğuna pek ikna olmuş değildi ama Anita bana hayatımın kontrolünün bende olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

"Böyle devam et," dedi Anita, süremiz dolunca. Sonra da utanç kapılarından dışarı çıktım.

Ekim ayının parlak güneşinin altında hızlıca Newton'a geri yürüdüm. Okul arazisi üniversite kampüsünü kucaklıyor, dört bir yanında mitolojik yaratıkların; tek boynuzlu atların, ejderhaların ve deniz yılanlarının heykellerini taşıyordu; ki bilim ağırlıklı bir lise için bu temanın uygun olmadığını düşünürdüm hep. Ana binanın daha on yıllık bir geçmişi bile olmamasına rağmen gotik tarzda inşa edilmişti. Caleb bu sayede insanlardan daha fazla okul

ücreti aldıklarını söylüyordu, ki bu pek mantıklı değildi ama bu gibi konularda Caleb'ın fikirlerine güvenirdim.

Daha alelade bir yapı olan yurt binasına ise ana salona bağlı bir koridordan geçerek gidiliyordu ve bina göz önünde değildi. Tek kişilik odalardan oluşan üç katlı yurdun en üst katında kızlar vardı. Bu da okulun ikiye bir olan kız erkek oranını yansıtıyordu. Kayıt kabul ofisine sorarsanız bu oran, başvuru havuzundaki oranın bir yansımasıydı. Bex ise bu konuda şüpheciydi.

Kapımı açtığımda Bex'i, biyoloji notlarını etrafına saçmış halde yatağımın üzerinde bağdaş kurmuş otururken buldum. Bugünkü görünümü Zeki Antisosyal Prenses şeklinde. Üzerinde beyaz bir gömlek, kobalt mavisi bir yelek ve Newton'un mavi, siyah, gri renklerinde pilili, ekoseli bir etek var. Kestane rengi saçları tepeden, iki örgü halinde toplanmıştı ve kalın, siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Yarın, kıyafet kuralları kısıtlamasına rağmen tamamen farklı görünecekti.

Ben her gün aşağı yukarı aynı şeyleri giyerdim: Siyah bir kapüşonlu, mavi bir tişört ve pilili, ekoseli bir etek. Bex'e göre, Newton'un üniforma kısıtlaması, bir sonenin kuralları gibiydi: Birçok insan için felaketti ama doğru bir şairin ellerinde sihirli bir hal alıyordu. (Ben tüm sonelerin felaket olduğunu düşünüyordum.)

Bex, televizyondan yayın yapan ve çılgınca popüler olan bir vaizin en küçük kızıydı. Politik görüşleri yüzünden ve Latin kökenli olması nedeniyle sevilen biriydi, böylece çoğunluğunu beyazların oluşturduğu izleyici kitlesi kendini daha az ırkçı hissediyordu. Bex aslen annesiyle babasına, Newton'a gelebilmek için şantaj yapmış, bu isteğini reddetmeleri halinde, bilim ağırlıklı eğitim veren bir akademiye girmek istemekten çok daha utanç verici şekilde davranacağını söyleyerek onları tehdit etmişti.

Ceketimle çantamı dolabımdaki askılara astım, defterimle keçeli kalemlerimi masamın kenarına koydum ve bunları hizalamak için parmağımı masanın kenarı boyunca gezdirdim. (Düzensizlik fobim yok. Bundan hoşlanmıyorum. Süzme peynirden de hoşlanmadığım gibi.)

telegram: kaktusunx

"Sana, aklındaki bütün delice şeyler hakkında konuştun mu diye soracaktım ama yapılacak daha çok şey olduğu açıkça ortada," dedi Bex.

"Düzenli olmak bir hastalık değildir," dedim Bex'in kâğıtlarına bir bakış atarak.

Kâğıtlarını üst üste koydu.

"Hem sen niye buradasın ki? İçeri nasıl girdin?"

Bex başını yana eğdi ve kirpiklerini kırpıştırarak şuh bir ses tonuyla "Evan, biyoloji kitabımı Evie'nin odasında bırakmışım ve onu hemen şimdi alamazsam yarınki sınavı geçemeyeceğim," dedi

Güldüm. Bex'in biyoloji sınavından kalması için kafasına taş düşmesi gerekirdi ama o kadar güzeldi ki sürekli olarak hafife alınıyordu. Yurtta yatılı kalan asistanlardan biri olan üniversite öğrencisi Evan da Bex'in birçok takipçisinden biriydi ve bırakın yurt odasının anahtarını vermeyi, istese ona dizüstü bilgisayarını bile elleriyle teslim ederdi.

"O kocaman, kahverengi gözlerinin ve gamzelerinin sana haksız bir avantaj sağladığını düşünüyor musun hiç?"

"Evet Evie, bilim alanına yönelmiş esmer tenli bir kadın olarak her gün ne kadar haksız avantajlara sahip olduğumu düşünürüm," diye cevap verdi. "Bilirsin, eğer şu İngiliz gülü* tavırlarını takınmak istersen ben her zaman yardımcı olmaya hazırım."

Gri gözlerimi, açık tenli ve kumral oluşumu tam bir İngiliz olan babama borçluydum. Kısa boyumu, yer yer kıvırcığa dönen dalgalı saçlarımı ve insanlığa karşı duyduğum hayal kırıklığı hissini ise annemden almıştım.

Bex'in yanına oturdum ve "Neden buradasın?" diye sordum.

Bex hiç odama gelmediğinden değil ama söz konusu kendi alanım olduğunda nasıl korumacı olduğumu o da iyi bilirdi. Eşyalarımın olduğu yerde durmasını isterdim ve odamın en sevdiğim kısmı olan, üzerinde capcanlı renklerle en son çalışmalarımın yazılı olduğu devasa beyaz çalışma tahtamı paylaşmayı pek sevmezdim.

---

* İngiliz gülü: Tipik İngiliz olarak kabul edilen narin, açık tenli, çekici İngiliz kadınları için kullanılan bir tabir. – çn.

"Annem ve babamdan gecikmiş bir doğum günü hediyesi aldım," dedi ufak bir kutu uzatarak. İçinde kalın bir gümüş yüzük vardı. Basit ama güzeldi. Bex'in yüzüne baktım. "Okusana," dedi.

Yüzüğün içinde el yazısıyla şu satırlar yazılmıştı: *Kendine ait değilsin.*

Bunun anlamını bilmiyordum ama buna rağmen içimi bir ürperti kapladı.

"İncil'den," dedi Bex. "Bedeninin sana ait olmadığı anlamına geliyor. Bir bekaret yüzüğü gibi. Buraya gelmeme izin verdiklerinde onlara kimseyle çıkmayacağıma dair söz vermiştim ama sanırım bocaladığımı anladılar."

Bazen hangimizin daha sorunlu olduğunu merak ediyordum. İncil'in en fena kısımlarını birebir anlamıyla kabul eden babası yüzünden Bex mi, yoksa DSM-5'i (resmi tüm ruhsal bozuklukların bulunduğu kitap) ebeveynlik kılavuzu zanneden annem yüzünden ben mi?

Yüzük kutusunu kapattım ve çalışma masamın çekmecesine koydum. "Eve giderken alman gerekirse buradan alırsın," dedim. "Hadi gidip kurabiye alalım."

Ay Işığı Pastanesi ister küçük olsun ister büyük, tüm sorunlarımızın çözümünü barındırıyordu. Ben her seferinde aynı şeyi alırdım; çikolatalı çikolata parçacıklı ve Bex ise her ay garanti en tuhaf seçenek olan ayın özel ürününü seçerdi. Şu anda ayın özel ürünü ananaslı, portakallı, hindistancevizliydi. Bu seçimlerimiz aslında belki de bizi tanımayan birine bizim hakkımızda öğrenmek isteyebileceği her şeyi anlatıyordu.

Kurabiyelerimizi kese kağıdına sararak Newton'a doğru yola koyulduk.

Bex kurabiyelerini bitirince, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Ne istersen."

"Beyaz tahtandaki o çizimler neydi öyle?"

Şaşırarak Bex'e döndüm. Bunu beklemiyordum.

"Genelde tahtan tümüyle denklemlerle dolu olurdu ama bu sefer tuhaf çizimler vardı." Bex yüzümü inceleyerek benden bir

cevap bekliyordu, bense ona bakıyor ve bu sorusunun ardındaki gizli anlamı çözmeye çalışıyordum.

Zaman zaman insanların duygularını okuma konusunda zorlanıyordum ancak onları daha iyi tanıdıkça bunu yapmak kolaylaşıyordu. Bex ise benim bu başarısızlığıma bir çözüm bulmuştu ve genelde insanların yüzündeki duygu belirtilerini bana tercüme ediyordu. Buna da "duygusal altyazı" adını vermişti. Ama okumaya çalıştığım kişi kendisi olduğunda bu pek işime yaramıyordu elbette.

Ama neyse ki "tuhaf" kelimesi bana gerekli ipucunu vermişti. Bex belli ki bu çizimlerin kaygı bozukluğumun bir sonucu olduğunu düşünüyordu.

"Onlar adinkra*," dedim onu rahatlatmak için.

"Bunun bir cevap olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Uzun mu açıklayayım?" dedim. Bex kafasını salladı ve açıklamaya başladım. "İlk adinkralar Gana'da kullanılan, hikâye anlatan sembollerdi. Hiyeroglif gibi, küçük resimlerin içine çokça bilgi sığdırıyorlar. Bak," dedim telefonumu çıkarıp ona çarpık tren raylarına benzeyen çizgilerin etrafını çevreleyen bir kare sembol göstererek. "Bu sembol 'rüzgâra dayanıklı ev' demek ve ihanet karşısında güçlü durmak anlamına geliyor."

"Çalışma tahtanın en üstündeki büyük sembol ne demekti? Yan duran fleur-de-lis** mi?

Gülümsedim. "O benim en sevdiğim sembol," dedim. "Anlamı 'tavuk civcivlerinin üzerine basar ama onları öldürmez.' Aileler için bir öğüt bu. 'Eğitin ama çok zorlamayın,' anlamında."

"Beckham ailesinin mottosu," dedi Bex.

"Öyle sayılır," diye cevap verdim.

"Ama bu sembollere neden ilgi duyuyorsun?"

"Çünkü işin asıl dâhice kısmı bu," dedim. "Matematiği adinkralara çevirebiliyorsun."

---

* Gana ve Fildişi Sahilleri'nde ortaya çıkmış olan geleneksel semboller. – en.

** Fleur-de-lis (Fransızca: "fleur", "çiçek"; "lis", "zambak") üç yaprağın birleştirilmesiyle oluşan, zambak şeklinde, özellikle eski Fransız hanedanında "mavi" ve "altın" renginde kullanılan bir sembol. – çn.

"Uzay gemisine benzeyen çizimlerinden mi bahsediyorsun?" diye sordu Bex.

"Evet. Siyah ve beyaz noktalar, değişik renkler, kesik çizgiler, düz çizgiler; bunların hepsi bilgiyi şifreliyor. Birkaç denklemi alıp tek bir çizime çevirebiliyorsun."

"Bunu neden yapasın?"

"Çok karmaşık şeyleri modellemene yardımcı oluyor."

"Yani Newton'un Unabomber'ı* olmayacaksın değil mi?"

"Olmayacağım."

Çok iyi bilmeme rağmen ona Unabomber'ın gerçek adını ve uzmanı olduğu matematik alanlarını anlatmakla uğraşmadım.

* Yaptığı bombalarla 1978'den 1995'e kadar üç kişiyi öldüren ve 23 kişiyi yaralayan Amerikalı matematikçi, anarşist teorisyen ve eylemci Theodore Kaczynski'nin lakabı. – çn.

CALEB

Kahvaltımı aldıktan sonra tepsimi Bex ve Evie'nin karşısına, masanın üzerine koydum ve aynı anda hem fizik ödevimi yapıp hem kahve içerken bir yandan da çırpılmış yumurta yemeye koyuldum. Böylesi daha verimliydi ama hoş göründüğü de söylenemezdi.

Evie çay içiyor, Bex ise kederli bir şekilde boşluğa bakıyordu. Üzerinde, boyu gereğinden fazla uzun, lacivert bir elbise ve bir rahibeden çalınmış gibi görünen yüksek boyunlu, beyaz bir bluz vardı.

"Üzerindeki kıyafetten nefret ediyorum," dedim.

"Bacaklarımı göremiyorsun da ondan," dedi.

"Hayır," dedim, gerçi Bex'in bacakları gerçekten çok güzeldi. "Bunu yalnızca üzgün olduğunda giyiyorsun da ondan."

Evie bana sanki bir sihirbazlık numarası yapmışım gibi baktı. Duygular Evie için çok gizemli şeylerdi.

Kalabalık kafeteryaya şöyle bir baktım. "Haddini bildirmemiz gereken biri mi var?" diye sordum Bex'e. Çok güzel ve akıllı bir kızdı ama anne ve babasıyla yaptığı Faustvari bir anlaşma yüzünden kimseyle çıkmıyordu. Maalesef bazı sınıf arkadaşlarım bunu bir meydan okuma olarak görüyordu. Geçen yıl Mason Plowman ona elini sürünce onu beyzbol topuyla omzundan çivilemiştim ve bunu tekrar yapmaktan büyük bir mutluluk duyacağım kesindi.

Ama Bex gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır ama teklif ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Emrinize amadeyim," dedim. "Beşeri Bilimlerde görüşecek miyiz?" diye sordum ve Bex başını sallayarak beni onaylayınca ayağa kalktım. Yumurtam ve kahvem bitmişti ama ödevin biraz daha işi vardı. "Hazır mısın Eves?"

Tepsilerimizi atıp fizik dersine doğru ilerlemeye başladık.

"Ne oldu bu kıza?" diye sordum koridorda ilerlerken.

"Aile meselesi. Annesi ve babası ona korkunç bir doğum günü hediyesi göndermiş."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ama daha fazla bir şey sormadım. "Tüm çocukluğunun böyle geçtiğini hayal edebiliyor musun?"

"Edemiyorum," dedi Evie.

"Hele bir de kız olunca eminim daha zor olur," dedim kapıyı Evie için açarak. Her zamanki yerimize oturduk. Her ne kadar hepimizin belli bir yeri olmasa da her gün aynı yere oturuyorduk. Ana dalı veya yan dalı fizik olan son sınıf öğrencileri olarak yalnızca on dört kişiydik. Tıp okumaya hevesli biyoloji öğrencileri ve Google'da işe girmeye hevesli yazılımcılar ise sayıca iki katımızdı.

Dr. Lewis gösterişli bir tavırla sınıfa girdi ve eski moda bir dijital saati prize taktı. Saatte "24:00:00" yazıyordu ve geri sayım başladı.

"Yarın ara sınavınız var," diyerek başladı derse. "Bugün tekrar yapacağız, bu gece iyice çalışın. Çünkü başarısız fizikçilere ne denir, biliyor musunuz?" Kimse bu yemi yutmadı. "Mühendis denir."

Doktor Lewis biraz sert bir adamdı.

Yarınki sınav için ilgili denklemlerin üzerinden geçti. Yazdıklarını çılgınca defterime geçiriyordum ama Evie'nin umurunda bile değildi. Not defterinin köşesine küçük bir tasarım çiziyordu ve bunun sınavımızla hiçbir ilgisi olmadığını umuyordum, zira ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Dr. Lewis projektörü kapattı ve "Ödevi gözden geçirmeden önce, Frontier'e başvuru için son tarihin göz açıp kapayıncaya kadar geleceğini hatırlatmak istiyorum," dedi.

Evie donup kaldı. Frontier adeta Nobel Ödülü ve lise fiziği için Oscar Ödülleri'nin bir kombinasyonu gibiydi. Önce matematikle ilgili en azından bazı orijinal fikirler içermesi gereken bir makale

sunulur ve finalistler çalışmalarını jüriye sunacakları bir konferansa davet edilirdi. Konferansa davet alırsanız ülkedeki en iyi üniversitelere kabul edilmenize neredeyse garanti gözüyle bakılırdı. İlk beş arasına girmekse kesin burs alacağınız anlamına gelirdi.

Geçen sene Evie'nin makalesi seçilmişti ama konferanstan önce çok panik yapmıştı ve sunum yapamamıştı. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

Dr. Lewis, çeşitli boyutlarda topaçlarla ilgili çok aşamalı bir problem olan ödevimizi topladı. Kâğıtlarımızdan isimlerimizi kesti ve onları sınıfın etrafındaki mantar panolara asmaya başladı.

Evie'ye baktım ve gülümsedim. Dr. Lewis geçen yıl ileri düzey problemler çözmeye başladığımızda bu galeri yürüyüşü* uygulamasını başlatmıştı. Kâğıtlarımızı numaralandırıyor ve bizden en iyi çözümü seçmemizi istiyordu. Söylediğine göre bunu yaparken hedeflediği şey, birbirimizin çalışmalarını doğru ve yanlışın ötesine geçen bir şekilde değerlendirmemizi sağlamaktı.

Evie hem başkalarının çözümlerini beğenmediği için (zira hiçbiri kendi çözümleri kadar akıllıca değildi) hem de her zaman kazandığı için bundan nefret ediyordu. Zira kazanmak Dr. Lewis'le konuşması gerektiği anlamına geliyordu.

Ayağa kalktım ve Evie'yi yerinden kaldırdım. Sınıfın diğer ucuna geçmeden önce elini biraz sıkarak onu cesaretlendirdim. Her zamanki gibi onun çözümünü hemen tanımıştım.

Çözümün uzunluğu diğerlerinin yarısı kadardı ve daha önce hiç bahsetmediğimiz denklemlerden yararlanıyordu ancak cevabı tamamen benimkiyle aynıydı. Evie'nin kâğıdının numarasını kendi not kâğıdıma yazdım ve o sırada arkamda duran Leo'nun, "Bu harika," dediğini duydum.

Evie'nin kâğıdına parmağını koyup inceledi ve içimde mantıksız bir şekilde onun elini alıp kâğıdın üzerinden çekme dürtüsünü hissettim. Evie ise önündeki kâğıda bakakalmıştı. Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

---

* Öğrencilerin gruplar halinde, sınıfın panolarına asılı açık uçlu sorulara ilerleyerek cevap vermelerini, böylece eleştirel düşünmeyi öğrenmelerini destekleyen aktif bir öğrenim modeli. – en.

Tekrar Evie'ye dönerek, "Beğendiğin bir şey mi gördün?" diye sordum.

"Şuna bak Caleb, bu harika," dedi. Tıpkı az önce Leo'nun onun kâğıdına baktığı gibi saygıyla bakarak parmağını kâğıda koydu. Evie'nin bu romantik komedi filmlerini andıran sahnesini adeta en ön sıradan izlemek zorunda kaldığıma inanamıyordum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Ona cevap vermeden yerime geri oturdum. Leo'ya baktığımda onun Evie'yi izlediğini fark ettim ve bunu kabullenmek her ne kadar beni kahretse de Evie de onu izliyordu. Kâğıtlar isimsizdi ama Evie, onu bu kadar etkileyecek bir çözümü Leo'dan başka kimsenin bulamayacağını biliyordu.

Mavi gözleri ve bir müzik grubunun üyesini andıran dağınık kumral saçlarıyla Leo, Newton Akademi'ye bu yılın başında nakil olmuştu ve henüz uyum sağlayamamıştı. Evie'ye ilgi duyduğunu itiraf edene kadar onu sevmiştim ama artık bu fikrimi sorgulamaya başlıyordum.

Dr. Lewis bizi yerlerimize oturmaya davet etti ve en fazla oyu Leo'nun çözümünün aldığını ilan etti. "Bay McGill'in eserinde de gördüğümüz gibi matematik belli bir amaç gütmelidir. İletişim. Berraklık. Hatta güzellik. Cevabın yalnızca doğru olması yeterli değildir." Duvardaki kâğıtlardan birini aldı ve Blake'in masasına koydu. "Ama bu da güzel bir başlangıç Bay Winters."

Sonra Leo'nun kendi çözümünü anlatmasını ve bizim de ona sorular sormamızı istedi. Margot Hannah elini kaldırdı ve koyu saçlarını omzunun üzerinden savurup kocaman mavi gözlerini iyice açarak Leo'ya umutla gülümsedi. İlk yılımda Margot'nun güzelliğine kapılmıştım ve Leo'nun da aynı kaderi paylaşmasını ümit ediyordum ama Leo onu umursamadı. Dr. Lewis de umursamadı ve "Gerçek bir sorusu olan var mı?" diye devam etti.

Leo, "Üç numaralı kâğıdın kime ait olduğunu sormak istesem bu kurallara aykırı mı olur?" diye sordu.

"O kâğıt Bayan Beckham'a ait. Oldukça güzel bir çözüm."

"Daha ötesi var," dedi Leo. "Gereksiz en ufak bir bilgi bırakmadan sadeleştirilmiş." Evie'ye doğru döndü. "Çok şık bir çözüm."

Evie'nin yanakları kızarmadı, gözlerini de kaçırmadı ama aldığı iltifattan memnun olduğunu gösteren bir gülümsemeyle, "Teşekkürler," dedi.

Kara, "Demek ki saçına daha az vakit ayırıp ödevlerine daha çok vakit ayırman gerekiyormuş," diye fısıldadı Margot'ya.

O mu yoksa ben mi? diye düşünmeden edemedim.

EVIE

Caleb'la on beş dakikalık ders aramız vardı ve bu arayı neredeyse her zaman, son sınıflara ait olan kıdemliler salonunda çeşitli formlarda kafein tüketerek geçirirdik.

"Ee," dedi Caleb, "Galeri Yürüyüşü Kraliçesi unvanını kaptırmak nasıl bir duygu?"

"Buna katlanabilirim. Eminim Dr. Lewis de ana dalı fizik olan bir öğrencinin kazanmasına sevinmiştir."

"Erkek öğrenci olmasını da ekleyelim," dedi Caleb.

"O kısmını fark ettiğini düşünmemiştim."

"Başkası olsa fark etmezdim belki ama söz konusu olan sensin. Bazen bir soruya cevap veriyorsun ve Dr. Lewis çok şaşırıyor. Sanki birileri bir maymunu eğitip kalkülüs öğretmiş gibi."

Güldüm. "Teşekkür ederim. Bunu kafamdan uydurmadığımı bilmek beni rahatlattı." Notlarım yüksek olmasına rağmen Dr. Lewis'in bana karşı tavırlarında bir aşağılama seziyordum. Bunun matematiği iyi olan bir kız olmamdan başka bir sebebi olmadığından emindim.

"Dr. Lewis Margot'yu terslediğinde muhtemelen biraz kız dayanışması göstermeliydim," dedim. "Ama dürüst olmak gerekirse Margot'nun sorusunun fizikle ilgili olmayacağı kesindi ve soruyu ben de tıpkı Dr. Lewis gibi duymak istemedim. Hemcinsime ihanet ettiğim anlamına gelir mi bu?"

"Dünyadaki bütün kızları sevmek zorunda olduğunu sanmıyo-

rum," dedi Caleb. Bir an duraksadı ve ekledi. "Özellikle de Leo McGill'e göz koymuş olanları."

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedim şaşırarak.

Caleb gülümsedi. Sebebini bilmiyorum ama erkekler Margot'yu seviyordu. Bunun benimle bir ilgisi yoktu.

Caleb cevap vermedi ve konuyu değiştirdi. "Bana Frontier için ne üzerinde çalıştığını söylesene."

Taslaklarımı görmüş olmalıydı. Onları sınıfta yapmamalıydım ama adinkraları aklımdan çıkaramıyordum. Ama Caleb bunu ciddiye almaması gerektiğini iyi bilmeliydi. Geçen sene makalemin kabul edildiğini duyunca çok heyecanlanmıştım. Ama Frontier yaklaştıkça hayatımda daha önce hiç gitmediğim bir yerde, hiç tanımadığım insanların karşısında sahneye çıkma fikri bana ağır gelmeye başlamıştı.

Sonunda bırakın konferansa gitmeyi San Diego'ya bile gitmedim. Annem ve babamla havalimanına gittik ama kapıda titremeye ve ağlamaya başladım. Uçağa binemedim. Yıllardır yaşadığım en kötü sinir kriziydi. Ve bunu tekrar yaşayamazdım. Nihayet kontrolü ele almışken asla.

Caleb'a, "Frontier'a gidemeyeceğimi biliyorsun, daha önce denedim ve olmadı," dedim.

"Ben yanında olsaydım olurdu," dedi Caleb. Tam itiraz edecektim ki ellerimi aldı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bu çocukluğumuzdan kalma bir alışkanlıktı. "Yalnızca yanında gelmekten bahsetmiyorum, birlikte sunum yapmaktan bahsediyorum. Böylece sahnede yalnız olmazsın."

Belki olabilirdi. Caleb bana kendimi güvende hissettiriyordu. Ve işlerin benim için ne zaman çığırından çıktığını belki de herkesten çok o bilirdi. Ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilmiyordum. Frontier'da düşünsel katkı kuralları çok açıktı. Benimle sahneye çıkabilmesinin tek yolu eş yazar olmasıydı. Problemin onun çözdüğü kısımlarıyla ilgili soruları cevaplamalıydı. Dolayısıyla problemin içinde yazılımla ilgili kısımlar olmalıydı. Caleb'ı çok seviyordum ve bilgisayar konusunda bir sihirbaz gibiydi ama Frontier seviyesinde matematik bilmediği kesindi.

"Ben bunu bir düşüneyim," dedim.

"Tamam ama çok uzun düşünme," dedi. Elimi bıraktı ve ayağa kalktı. "Beşeri Bilimler?"

Başımı salladım ve onu takip ettim.

Beşeri Bilimler dersini, yazılım ve adinkranın birbiriyle nasıl bağdaştırılabileceğini düşünerek geçirmeliydim. Bu derste yapılan saçma sapan tartışmalar benim dikkatimi hak etmiyordu. Ama onun yerine kendimi Anita'nın yeni arkadaşlar edinmekle ilgili tavsiyesini düşünürken buldum. Leo fizik dersinde beni şaşırtmıştı. Çözümü benim çözümüm kadar temiz değildi ama problemi çok iyi açıklıyordu. Belki de Anita haklıydı ve tanınmaya değer başka insanlar da olabilirdi.

Kafeteryada tost ve bir elma alıp Bex ve Caleb'ın yanına oturdum. Caleb kimseyle çıkmadığı için masamızdaki dördüncü sandalye boştu, bu yüzden Leo gelip sandalyenin boş olup olmadığını sorduğunda çok şaşırmam normal bir tepki değildi.

Ona şöyle bir baktım. Biraz panik yapmıştım. Bana bakışında tuhaf bir şey vardı ve bu, beynimin konuşma merkezinin kapanmasına sebep oluyordu. Yardım almak için Bex ve Caleb'a baktım. Masamıza yeni insanlar geldiğinde genelde benimle oturmak gibi bir amaçları olmazdı.

Leo'nun tereddütlü gülümsemesi de ne söyleyeceğimi bulmama hiç yardımcı olmuyordu.

"Sanırım sorduğum soru tahmin ettiğimden daha zormuş," dedi.

"Otur tabii," dedi Bex bir bana bir de tuhaf bir şekilde en az benim kadar donakalmış haldeki Caleb'a bakarak. "Leo'ydu değil mi?"

"Evet. Ve teşekkür ederim," dedi Leo. Eliyle kafeteryanın geri kalanını işaret etti. "Henüz kendime bir yer edinmedim. Herkes birbirini tanıyınca daha zor oluyor."

Anında onu anladığımı hissettim. Bex beni çok çabuk benimsemişti ama buradaki ilk ayımda yanımda Caleb olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyorum.

"Newton Güney'den mi geliyorsun?" diye sordu Bex ve sohbe-

ti ilerlettiği için ona o kadar minnettardım ki o ne zaman kurabiye istese hiç şikâyet etmeden gidip kurabiye alacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

"Newton Güney", Newton mütevelli heyetinin yönettiği diğer özel okula bizim verdiğimiz isimdi. Resmi ismi ise Pisagor'un Şövalyeleri gibi saçma sapan bir isimdi. Hâlâ yalnızca erkeklere eğitim veriyordu. Bu konu Bex için hâlâ bir isyan konusuydu, gerçi okulun bulunduğu Louisiana'ya gitmek gibi bir niyeti de hiç olmamıştı.

Leo başını sallayarak Bex'i onayladı.

"Peki, burayla karşılaştırdığında ne dersin?"

"Daha tercih edilebilir derim," dedi bana bakarak. *Bu ne anlama geliyordu?*

Bex'in futbol takımındaki arkadaşlarından biri olan Sarah-Kate Quinn yanımızdan geçerken Bex elini kaldırarak ona *çak* yaptı. Sarah-Kate duraksadı ve Leo'ya başıyla selam verdi. Sonra da isimlerimizi söyleyerek bizi selamladı. Adımızı söylerken sesi değişmişti ve bunu fark eden Leo kaşlarını havaya kaldırdı.

Bex durumu açıklayıverdi. "Caleb ve Sarah-Kate geçen sene çıkıyorlardı."

"Üç ay boyunca sürekli bağrışıp durduk," dedi Sarah-Kate.

Caleb sarı saçlarını gözünün önünden çekti ve Sarah-Kate'e baktı. "*Sürekli* değil," dedi gülümseyerek. Caleb'ın ona hitap edişinde bana kendimi çok çocukça hissettiren bir şey vardı. Sanki dışarıda, hakkında hiçbir şey bilmediğim bambaşka bir dünya varmış gibi.

Sarah-Kate de ona gülümsedi. "Başka şeyler de yaptığımız zamanları hatırlıyorum," dedi ve gidip kendi masasına oturdu.

"Caleb bizim dönemden herkesle çıktı," dedi Bex.

"Söz meclisten dışarı," diye ekledi Caleb. "Bir de Callie ile Alexa hariç."

"Onlar birbirleriyle birlikteler," dedi Bex.

"Böyle söyleyince sicilim olduğundan kötü görünüyor," diye devam etti Caleb. "Üç yılda dokuz kız çok da anormal değil. Özellikle de Margot'nun yalnızca iki gün sürdüğünü düşünürsek."

Bana kalırsa o kızla iki gün de fazlaydı. Margot dersler konusunda çok sorun yaşamıyordu ama boş zamanlarını kedi videoları seyredip YouTube'daki kutu açma kanallarını takip ederek, bir de inci çayını iyi yapan mekânlar hakkında konuşarak geçiriyordu. Ondan hiç hoşlanmıyordum.

Ve aradan ne kadar zaman geçmiş olursa olsun Caleb her zaman Margot ile çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş bir insan olarak kalacaktı. Bu onun için pek de olumlu bir puan değildi.

Caleb bana bakarak, "Beni mazur gör, on dört yaşındaydım," dedi.

"Bu bir bahane değil."

Leo herhalde konuyu değiştirmek istemiş olacaktı ki, "Sarah-Kate gayet kafa dengi görünüyor. Neden sürekli bağrışıyordunuz?" diye sordu.

Caleb ve Bex aynı anda bana bakıp kafalarını çevirdiler. Ben de tabağımı inceliyordum.

"Evie ve Caleb birlikte büyüdüler, şimdi de aralarında şövalyelerin saray kadınlarına aşkını anımsatan bir ilişki var," dedi Bex ikimizi işaret ederek. Geçen sene aldığımız İngiliz Edebiyatı dersinde gördüğümüz Arthur devri efsanelerindeki aşkların ikimizin ilişkisini çok iyi tarif ettiğine dair bir teorisi vardı. "Sarah-Kate de aralarındaki bu bedensel olmayan kutsal ilişkiyi kabul edemedi."

Caleb göz devirdi ancak itiraz da etmedi. Ben de etmedim. Aramızdaki ilişkiyi nasıl tarif edersek edelim bundan daha isabetli olmazdı.

Öğle yemeği bitince Leo fizikle ilgili bir sorusu olduğunu söyleyerek beni matematik dersine bırakmayı teklif etti. Benim çözümümdeki denklemlerden biriyle ilgili bir soru sordu ama sorduğu soruya bakılırsa denklemi neden kullandığımı gayet iyi anlamıştı. Bu da onun sınıftaki neredeyse herkesten farklı olduğunu ortaya koyuyordu. Matematik sınıfıma geldiğimizde yanımdan ayrılmasına üzüldüm.

Bu şaşırtıcıydı.

David'in yanına oturdum. "Bugün senin kâğıdına oy verdim," dedi. "Leo haklıydı, harika bir kâğıttı. Ne yaparsan yap onu

memnun edemeyeceğini biliyorsun değil mi? Sen işini yapmaya devam et."

Leo'dan bahsetmiyordu. David, Newton Akademi'deki sekiz siyahi öğrenciden biri olduğu için insanların önyargılarını çok iyi biliyordu. Buraya geldiği ilk gün Dekan Santori ona yanlış binaya gelip gelmediğini sormuştu. Dr. Lewis'in bana karşı tavrını fark etmiş olmasına şaşırmamıştım. David benden ziyade Caleb'ın arkadaşıydı ama ikimizin de ana dalı matematik, yan dalı fizik olduğu için yıllar içerisinde birbirimizle fazlaca vakit geçirmiştik.

Sınıfta ana dalı matematik olan üçüncü kişi ve aynı zamanda bu dalı seçen benim dışımdaki tek kız olan Yanaan çantasını yere koydu ve David'in diğer yanına oturdu. David ona şöyle bir baktı ve sonra Yanaan'ın atkuyruğunun ucunu eline aldı.

"Yine saçını mı yaktın?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet," diye kabul etti Yanaan. "Kokusunu alana kadar farkına bile varmadım."

Kimya laboratuvarı kulağa çok tehlikeli geliyordu. Bir seferinde Bex laboratuvarda bir maddeyi solumuştu ve neredeyse tüm burun kılları yanıyordu. Bunları duydukça fizik seçtiğime seviniyordum.

Üçümüz de defterlerimizi açtık ve dikkatimizi Dr. Biesta'ya verdik. Dr. Biesta henüz son sınıflara yeni ders vermeye başlamış bir matematikçiydi. Şimdiye kadar ondan hoşlandığımı söyleyebilirdim. Kısık sesle konuşan bir kadındı ama sınıfta yalnızca dokuz kişi olduğumuz için bunun pek bir önemi yoktu. Bize çözmemiz için problemler veriyor, sonra da bizi rahat bırakıyordu. Geçen seneki eğitmenimiz ders vermeyi daha çok bir performans sanatı olarak görürdü. Tahtaya ayrıntılı denklemler karalardı ve biz de bunları defterimize geçirirdik. Yazmaya bir başladı mı hepimiz çekip gitsek bile dersin sonuna kadar yazmaya devam edeceğini sanırdım. Dr. Biesta ise sınıfta insanların olduğunun farkında olarak ders veriyordu.

Bugünse tahtaya bir teorem yazmış ve bizden bunu ispat etmemizi istemişti. Sonra da sınıfta dolaşarak sessizce insanlara yardım

etmeye başlamıştı. Dersin sonuna geldiğimizde her ne kadar fizik çalışmam gerektiğini bilsem de ertesi güne kadar işimi bitirmek gibi bir derdim yoktu. Bu yüzden yan dalı matematik olan altı öğrenci başka bir derse gitmek için sınıftan ayrılınca ben de dersleri bir kenara bırakıp adinkralarımı çıkardım.

S. James Gates Jr. kuantum parçacıkları arasındaki ilişkiyi açıklamak için adinkraları kullanmıştı. Ben de onun geliştirdiği metodu kullanarak helyum-3 atomları için benzer bir şey yapmak istiyordum.

Dr. Biesta'ya bu fikirlerimden bahsederken sınıfa Dekan Santori girdi. Etrafına bakındı ve sınıfın neredeyse boş olduğunu görünce şaşırdı. Sonra boğazını temizledi ve "Bu sene Frontier için ne üzerinde çalıştığımızı görmek istemiştim," dedi. "Ana dalı matematik olanlar bu kadar mı?"

"Son sınıflarımız, evet," dedi Dr. Biesta.

"Hımm," dedi Dekan Santori bize bakarak. David geçen sene finale kalmıştı. Bu da şimdiden burs aldığı anlamına geliyordu, yani o katılamazdı.

"Bana bakmayın," dedi Yanaan. "Benim alanım fizik değil, kimya."

Dekan Santori'nin bakışları bana kaydı, sonra da Dr. Biesta'ya baktı. "O zaman ben daha sonra gelip bir de alt sınıflara bakayım, olur mu?"

Demek ki beni katılmaya zorlayacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu artık.

CALEB

Yazılım laboratuvar dersimiz biter bitmez Leo futbol antrenmanı için aramızdan ayrıldı ve akşam yemeğinden sonra döneceğine söz verdi. Bu gece fizik çalışmam gerekiyordu (gerçi Dr. Lewis'in aksine benim mühendislik alanında bir kariyere itirazım olmazdı) ama öncelikle kafamı toplamam lazımdı.

Başta ara sınav projesi için Leo'yla çalışmak gayet iyi bir fikir gibi görünmüştü. C++ dilini gayet iyi biliyordu, neşeliydi ve bir proje arkadaşı yoktu. Ama ona bunu teklif ederken Evie'ye olan takıntısını bilmiyordum. Bunu öğrendiğimden beri iki kişinin ortak bir ilgi alanının olmasının iyi bir ekip olabilecekleri anlamına gelmediğini iyi anlamıştım.

Bugün Leo'nun sık sık dalgın dalgın gülümsemesi, içimde Newton Akademi'nin duvarlarının dışında uzun bir koşu yapma isteği uyandırdı. Nereye gittiğimi ve ne kadar sürdüğünü anlamadan kendimi yakındaki yerleşim yerlerinden birinde buldum.

Evie'nin Leo'ya olan ilgisi kesinlikle zihnimi bulandırıyordu. Onun bir başkasını seçmesi hangi evrende mantıklı olabilirdi ki?

Onun en yakın dostu bendim. Ve ona âşıktım. Ve onu on dört kere neredeyse öpecektim. Aklımda bu kıl payı öpüşmelerin bir listesini tutuyordum ve içlerinde favorilerim şunlardı:

#1. On üç yaşındaydık ve erkek kardeşlerimle birlikte saklambaç oynuyorduk. Evie garajımızın duvarında iki kolumun arasındaydı ve kolumun altından eğilip kaçmasaydı onu öpecektim.

#4. Bir yıl sonra bir panik atak krizi sırasında ağlaması ve titremesi bitene kadar ona sarılmıştım. Yüzündeki her bir gözyaşı damlasını öpmek istemiştim.

#7. O kış birlikte kızaktan düşüp yuvarlanmıştık. Gözlerimi kapattığımda Evie'nin karın içinde kahkahalar attığını hâlâ duyabiliyordum.

#11. O on altı yaşındaydı, benimse doğum günüme hâlâ birkaç hafta vardı. İlçe panayırında tüm günü birlikte geçirmiş ve aşırı besili domuzları görüp ürpermiş, külahta tatlılar yemiş ve bir sihirbazlık gösterisiyle sessizce dalga geçmiştik. Sabahın ilk ışıklarında yedi kere dönme dolaba binişimiz de sayılabilirdi.

#12. Benim on altıncı yaş günümde onu ilk kez birlikte arabayla gezintiye çıkarmıştım. İyi geceler derken gerçekten beni yanağımdan da olsa öpmüştü ama neredeyse kafamı ona doğru çevirecektim.

#13. Yine on altı yaşındaydık (zor bir yazdı.) Ertesi sabah Newton'a geri dönecektik ve televizyon seyrederken yanımda kıvrılmış halde uyuyakaldı. Annesine mesaj atıp bizde kalacağını söyledim ve üzerini battaniyeyle örterken bana uykulu halde gözlerini kırpıştırarak bakıp derin bir iç çekmişti. Sonra üst kata çıkmıştım.

Yani Leo kendi kendine gizli gizli gülümsemelerini alıp cehenneme kadar gidebilirdi.

Tam okula geri dönüyordum ki karşıda siyah saçlı Newton üniformalı bir kız gördüm. Bex.

Arkasına geldiğim anda bana döndü ve çığlık atıp koluma vurdu. "Sokakta bir kadının arkasından koşulmaz, seni aptal herif."

"Üzgünüm," dedim adımlarımı yavaşlatıp yürümeye başlayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Aktivizm grubumla bir toplantımız vardı. Şehir yönetimine plastik market poşetlerini yasaklatmaya çalışıyoruz."

Sırıttım. Bex bu ufak tefek projelerini çok severdi. Bana bir omuz vurdu.

"Bana öyle üstten bakıp sırıtma. Bir gün çocukların okyanusa

bakıp plastik dağından başka bir şey göremeyince benimle bu toplantılara gelmediğine pişman olacaksın."

"Benim çocuklarım Orta Batı bölgesinde yaşayacak. Okyanusu görmeyecekler."

Bir süre sessizce yürüdük. Sonra Bex, "Leo konusunda planın nedir?" diye sordu.

Önümdeki kaldırıma takılıp sendeledim ama ne demek istediğini anlamamış numarası yapma zahmetine girişmedim.

"Her zaman ne yapıyorsam onu... Uzaktan izleyeceğim. Patlamış mısır yiyeceğim. En sonunda da enkazı toplamak için yanında olacağım."

"Senin derdin ne?"

Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Ona âşıksın," dedi Bex. "Bana sorarsan oldun olası âşıktın. Ama Newton'da üç yılını Evie hariç tüm kızlarla tek tek çıkarak harcadın. Şimdi de oturup arkana yaslanarak Evie'nin mavi gözlü, dağınık saçlı, futbol oynayan bir pul koleksiyoncusuna tutulmasını öylece izleyip hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Yani böyle anlatınca kulağa aptalca geliyor," dedim. Ama gülümsedim, çünkü Bex harikaydı. Bir zamanlar Ernest Rutherford bilimin fizik ve pul koleksiyonculuğu olarak ikiye ayrıldığını söylemiş ve böylece pul koleksiyoncusu ifadesi bu alanda çalışanların kendi arasında kullandığı gizli bir aşağılama ifadesi haline gelmiş. İşte o andan itibaren Leo aklımda böyle kalacaktı.

Newton'a geri döndük ve ejderha heykellerinden birinin üzerine tırmanıp Bex'i yanıma çektim. "Bak, Evie onun derdinin fizik problemlerine cevap bulmak değil başka bir şey olduğunu anladığı anda Leo'yla işi bitecek zaten. Bu iş her zaman böyle olmuştur."

"Belki," dedi Bex ama ikna olmuşa benzemiyordu. Bu şüpheci yaklaşımı benim içime de bir kuşku düşürdü. "Ama neden daha fazlasını hiç denemedin?" dedi Bex.

"Denedim," dedim. "Sen 'hadi-kamp-ateşi-yakıp-on-yıllık-arkadaşlığımızı-riske-atalım-çünkü-dudaklarını-düşünmeden-edemiyorum-felaketi'ni bilmiyor musun?"

Bex şok olmuş gibiydi. Demek ki Evie ona bu olayı anlatmamıştı. Şaşırmadım çünkü ikimiz de bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmıştık. Ama şimdi Bex beni zorlayınca ona söyleyivermiştim işte.

Newton'da ilk yılımızın yaz tatilinde annem ve babam en küçük erkek kardeşimi Kuzey Wisconsin'de bir yüzme müsabakasına götürmüştü ve ilk kez Nolan'la evde yalnız kalmamıza izin vermişti. Nolan, ben ve Evie, evimizin arkasında bir ateş yakmış, şekerleme kızartmış, hayalet hikâyeleri anlatmış ve mantık problemleri çözmüştük. Sonra Nolan eve girmiş ve beni hayallerimdeki kızla baş başa bırakmıştı. O zamana kadar Evie'yle aramızda dokuz kıl payı öpüşme olayı gerçekleşmişti ama Evie bu fırsatların herhangi birini fark ettiğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ben de bu defa daha doğrudan bir yol izlemeyi kafama koymuştum.

Rüzgârı ve dumanı bahane ederek sandalyemden kalkmış ve Evie'nin yanına, battaniyenin üzerine oturmuştum. O kadar yakındık ki burnunda ve yanaklarında yazın çıkan çilleri görebiliyordum. Evie geri kaçmaya teşebbüs edecekken elini yakalayıverdim.

Gözlerimin içine baktı. Kafası karışmıştı ama henüz şüphelenmemişti. "Caleb?"

Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya gayret ederken hafifçe araladığı dudakları tüm dikkatimi üzerine çekmişti. Cesaretimi toplayıp yanaklarını ellerimin arasına aldım ve "Öp beni Evie?" dedim. Kafamda her şeyin bittiğinden emindim. Kıl payı öpüşmeyi, öpüşmeye dönüştürmek için onuncu sefer mükemmel bir zamanlamaydı.

Ama Evie beni itti. Sadece isteksizce bir itiş değil, bir panik haliydi bu.

"Hayır, Caleb. Benim istediğim bu değil. Kimseyle istemiyorum ama özellikle seninle istemiyorum."

"Özellikle benimle mi?" Ne demek istediğini anlayamadan geri çekilmiştim. Hazır olmayabileceğini düşünmüştüm ama bu kişinin ben olmama özellikle itiraz edeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ayağa kalktı. "Sen benim arkadaşımsın. Birlikte ne zaman

vakit geçirsek senin... *bunu*... yapmaya çalışacağını düşünüp çekinmek istemiyorum." Ses tonundan anladığım kadarıyla Evie'nin *bunu* yapmakla ilgili duyguları benimkinden çok farklıydı.

Hasarı azaltmak için ellerimi ona uzattım ve "Evie, gitme," dedim. "Üzgünüm. Söylediklerimi unut. Bir anlık bir hevesti, o kadar."

Çok üzgün görünüyordu. "Heves mi? Arkadaşlığımızı bir heves için riske atmaya değer miydi?" dedi.

Ve sonra eve girdi. Ben de ateşin yavaş yavaş sönüşünü izledim.

Ertesi gün ona mesaj attığımda bana "meşgul" olduğunu söyledi. Benimle tekrar konuşana kadar aradan bir hafta, herhangi bir ortamda yalnız kalana kadar bir ay geçti. Bana şüpheli bakışlar atmadan ona dokunmama izin vermesi üç ay sürdü ve tekrar normale döndüğümüzden emin olmam altı ay aldı. O günden beri adeta bir robota dönüştüm. Zihnimde birkaç kez daha *kıl payı* anları yaşandı ama bir daha onun bir an bile olsa en yakın arkadaşı olmaktan daha fazlasını istediğimden şüphelenmesine izin vermedim. Ve ben böyle yaptığım sürece o da beni tercih etmeye devam etti. Bu da güzel bir şeydi.

Çünkü ayrı geçirdiğimiz zamanda şunu anladım ki Evie'yi öpmeyi *istiyordum* ama onun hayatımda olmasına *ihtiyaç duyuyordum*. O olmadığında dünyam sıradandı.

Evie'yi takip ederek Newton gibi bir yerde başarılı olmayı öğrendim, ki buraya gelmeden önce bu benim için şimdiki kadar önemli değildi. Evie'yi korurken cesur olmayı öğrendim. O olmasaydı nasıl biri olacağımı hayal bile edemiyordum. Ve neyse ki hayal etmeme de gerek yoktu.

Dudaklarımı ondan uzak tutuğum sürece...

Bex bunları dinledikten sonra elini bacağıma koydu ve "Bunu duymak istemediğini biliyorum," dedi. "Ama cesaretini toplayıp şansını tekrar denemenin vakti geldi."

EVIE

Newton'da en az bir spor aktivitesine katılım zorunluydu. İlk yılımda yogayı terleme ve nefes darlığına sebep olma olasılığı en düşük aktivite olduğu için tercih etmiştim ama şimdi hoşuma gidiyordu ve meditasyonun kaygı bozukluğuma tahmin ettiğimden daha iyi geldiği söylenebilirdi. Ayrıca başlangıç saatinin kahvaltı öncesine denk gelmesi, ders sırasında herkesin oldukça sessiz durmasına sebep oluyordu ki bu da hoşuma gidiyordu. Çoğu insanın sessiz halini daha tercih edilesi buluyordum.

Molly bize liderlik ederek önce nefes meditasyonları ve güneşi selamlama serisini yaptırıp sonra ters duruşlara, geriye bükülmelere ve plank duruşuna geçti. Bitirdiğimizde fizik ara sınavına hazır olduğumu ve panik atak krizi geçirme ihtimalimin düştüğünü hissediyordum. Gerçi sınavlar hiçbir zaman kriz geçirmemi tetiklememişti. Masanın başına oturup denklemler üzerinde çalıştığımda sınav ne kadar kritik olursa olsun kendimi yuvamda gibi hissediyordum.

Ama buna rağmen Caleb kahvaltı sırasında üst üste sorular sorup önceki gece çözdüğü problemleri kontrol etmemi isteyerek tüm sakinliğimi bozdu. Kafeteryadan sınıfa doğru yürürken sessizce ezberindeki denklemleri tekrarladı ama yanımdaki masada Leo'nun oturduğunu görünce sustu. Orası normalde Caleb'ın yeriydi.

"İstersen başka bir yere..." diye lafa girecektim ki...

"Hayır, önemli değil," dedi Caleb arkamdaki sıraya oturarak.

Leo'ya baktığımda kaşlarını kaldırdı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

"Göreceğiz," dedim. Bex bana buna benzer sorulara "evet" dememem gerektiğini öğretmişti. İnsanlar gerçekleri duymayı sevmiyordu herhalde.

Dr. Lewis herhangi merasime ihtiyaç duymadan kâğıtları dağıttı ve kırk beş dakikamız olduğunu söyledi. İlk sayfada çoktan seçmeli sorular vardı. Bu kolaydı. Leo'yla aynı anda sayfayı çevirince birbirimize bakıp gülümsedik. Onu bilmem ama ben diğerlerine göre çok daha hızlı çalışmaya alışıktım. Benim hızıma yetişebilen birini görmek alışık olduğum bir şey değildi ama hoştu.

İkinci sayfa daha zordu. Birkaç kısa cevaplı soru ve denklem yazmamızı gerektirecek birkaç senaryo vardı. Ben cevaplarımı kontrol ederken Leo sayfayı çevirdi. Ben de yan gözle ona bakarak aynını yaptım. Sırıtıyordu. Üçüncü ve dördüncü sayfada tek adımlı problemler vardı ve onları da hızlıca ama hava atmadan çözdüm. Bir dakika kadar denklemlerimi kontrol ettim ve son sayfaya geçtim. Leo da benden birkaç saniye sonra aynını yaptı.

Bu son soru daha karmaşıktı ama bir gün önce ödev olarak çözdüğümüz soruya benziyordu. Bir süre düşündüm ve kendi çözüm stratejim yerine daha uzun sürecek olmasına rağmen Leo'nun çözümünü kullanmaya karar verdim. Şemalar çizip başlıklarını koydum ve kısa bir açıklama yazısı yazmaya başladım.

Leo'yla aynı anda birbirimize döndük ve göz göze geldiğimiz anda kağıtlarımızı ters çevirdik. Saate baktım. On beş dakikadan biraz daha fazla süre kalmıştı. Problemleri çok hızlı çözdüğüme göre şöyle bir kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Leo arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Öyle bir duruşu vardı ki ona kaçamak bakışlar atmak istiyordum. Belli ki sınavını tekrar gözden geçirmek gibi bir niyeti yoktu. Ben de arkama yaslandım ve Dr. Lewis'in saatindeki geri sayımı izlemeye koyuldum. Tüm bedenim sınavdan ve anlayamadığım bir sebepten dolayı adrenalinle dolmuştu.

Sınavın bitimine iki dakika kaldığında elim kalemime doğru gitti ve Leo'nun başını bana doğru çevirdiğini hissettim. Kalemi-

mi alırken ona masum bir bakış atıp sanki niyetim buymuş gibi kalemi parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

Dr. Lewis kâğıtlarımızı toplarken Leo bana dönüp, "Teşekkürler," dedi.

"Ne için?"

"Daha önce bir ara sınavda hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Arkamdan Caleb'ın sesi geldi. "İkiniz de kafayı yemişsiniz. Sınavı yarım saatte bitirdiniz ve cevaplarınızı bile kontrol etmediniz."

"Yirmi yedi dakikada," dedim. "Ayrıca ben çözdükçe kontrol ettim."

"Ben hata yapmama konusunda eğitimliyim," dedi Leo. "Şövalye Akademisi'nde bizim klavyelerimizde silme tuşu yoktu."

Şaka yaptığını anlamam biraz zaman aldı. Bu hoşuma gitmişti.

Dr. Lewis dersin son beş dakikasında bize bir sonraki ünitede teorik fiziğe geçiş yapacağımızdan bahsetti. "Bu konu biraz zihinsel esneklik gerektiriyor. Teorik fizik, fiziğin kalbidir. Denklem kurma yeteneğinden fazlasını gerektirir," dedi bana hiç bakmadan.

"Eğitimli bir maymun gibi," diye fısıldadı Caleb kulağıma. Güldüm. Dr. Lewis bize ters bir bakış attı ve Leo kaşlarını çattı.

"Hafta sonu için size hiçbir problem vermeyeceğim ama makalelerle ilgili derinlemesine tartışmalar yapmaya hazır olun."

"Öğle yemeğinde yine görüşür müyüz?" diye sordu Leo sınıftan çıkarken. Başımı sallayarak onu onayladım.

Caleb'la kıdemliler salonuna doğru ilerlerken onun sınav değerlendirmesini yarım yamalak dinliyordum. Salona girmeden hemen önce durup ona baktım.

"Bugün Beşeri Bilimlere girmeyeceğim," dedim.

"Ne?"

"Ara sınava daha bir hafta var. Bir ders kaçırsam ölmem."

Caleb bana elini uzattı. "Selam, ben Caleb Covic. Siz kimsiniz?"

"Abbie'ye ve Bay Stein'a kendimi iyi hissetmediğimi söyler misin?"

Yalan söylemek bana kendimi kötü hissettirmişti ama enerjik hissediyordum ve tartışmayla geçecek iki uzun derse hiç katlana-

mayacaktım. Bir şeyler çizmek, hayaller kurmak ve adinkralarım üzerinde çalışmak istiyordum. Caleb yüzümü dikkatle inceledi.

"*Hiç de* hasta görünmüyorsun," dedi. "Seni bir jeneratöre bağlasak tüm şehre enerji sağlayabilirmişsin gibi duruyorsun."

"Lütfen?" dedim Caleb'a. İkna olacağını bildiğim için "Frontier problemi üzerinde çalışmak istiyorum," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı ve biraz kinayeli bir tonda, "Öğle yemeğine gelirsin herhalde, değil mi?" diye sordu.

Beyaz tahtamın önünde bir adinkra ile uğraşmaya başladım. Fizikçiler sunumlarında her zaman denklemleri ön planda tutardı, bu yüzden bir Frontier makalesinin merkezine geometrik bir modeli yerleştirmek biraz riskliydi ama ben bu konulardaki içgüdülerime her zaman güvenirdim. Ayrıca Caleb'ın ne yapabileceğini de bulmuştum. Bu modelle tahta üzerinde oynayamazdım ama bilgisayar üzerinde modeli döndürebilir, bükebilirdik. Bu hem işi daha ilginç hale getirecek hem de Caleb'ın bana eş yazar olması için mantıklı bir sebep sunacaktı.

Kafeteryaya girdiğimde Bex ve Caleb masaya oturmuştu bile. Sandalyelerine yaslanıp ters bir bakış attılar. Öfkeli ebeveynlere benziyorlardı. Kahkaha atasım gelmişti. Öğle yemeğimi aldıktan sonra Bex'in karşısına oturdum. "Artık derslerden de mi kaytarıyorsun Evie?" diye sordu Bex.

Leo masaya geldi ve "Evie dersten mi kaytarıyor?" diye sordu yanıma oturarak.

Bex'e döndüm. "Yalnızca Beşeri Bilimler dersiydi. O sayılmaz."

"Daha önce hiç ders kaçırmamıştı," dedi Bex, Leo'ya.

"Ayrıca sınavı da çok hızlı bitirdi," dedi Caleb dedikodumu yapar gibi.

"Ben burada değilmişim gibi konuşmayı bırakın. Ayrıca seni temin ederim ki o testi otuz dakikada yapmış halimle bile..."

"Yirmi yedi," dedi Leo gülümseyerek.

"Evet," dedim. "Yirmi yedi. O halde bile notum senin notunu siler süpürür. O yüzden merak etme. Ayrıca lütfen biri bana ne kaçırdığımı anlatabilir mi?"

Bex başını önüne eğdi ve kendi kendine söylendi.

"Efendim?" dedim.

Derin bir iç çekti. "Shakespeare'in 'rüya' ve 'ay' kelimelerini hangi eserlerinde nasıl kullandığını ve bunlara nasıl anlamlar yüklediğini işledik."

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası* herhalde bir araya getirilip de bir İngiliz Edebiyatı dersinde ödev olarak verilmiş en saçma sapan kelime dizisidir," dedim.

"Evet," dedi Caleb bana bakarak. "Çünkü güzel bir kız asla eşeğin birine âşık olmaz, değil mi?"

Ne kastettiğini anlamaya çalışıyordum ki Bex ona dirsek atıp sessizce bir şeyler söyledi.

"Oldukça korumacılar, değil mi?" diye sordu Leo.

"Evet," dedim. "Onları çok seviyorum ama bazen benim patronum olmadıklarını hatırlatmak zorunda kalıyorum." Bıçağımı aldım ve elmamı fıstık ezmesine bandırmak üzere dilimlemeye başladım. Çoğu zaman öğle yemeği tercihim bu oluyordu. "Şövalye Akademisi'nden özlediğin insanlar var mı?" diye sordum Leo'ya.

"Birkaç tane var," dedi.

"Orası nasıldı?"

"Küçüktü. Yani en azından insana küçük gibi geliyordu. Sanırım Newton'dan daha fazla öğrencisi var ama anaokulundan itibaren başladığı için her sınıf atladığında daha az insan kalıyor." Duraksadı. "Ayrıca kız da yok."

"Kötüymüş."

"Çok kötü," dedi. "Zor oluyordu. Kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabadaydı ve sonbaharda şekerkamışı tarlaları yakılıyordu. Dumanı havada asılı kalıyordu. Cehennemin öyle bir yer olduğunu hayal ederim hep. Ayrıca orası buradan çok daha rekabetçiydi, bu yüzden arkadaş edinmek de zordu."

Newton'dan daha rekabetçi bir ortam hayal etmeye çalıştım ama beceremedim. Her eğitim döneminde sınıfımız birden kırka kadar sıralanırdı. Ben her zaman ilk beşte olurdum ama Beşeri

Bilimler notum yüzünden hiç üçüncülükten öteye gidememiştim. Bir seferinde bir sınavda *Gurur ve Önyargı*'nın olay örgüsünü açıklamak için bir diferansiyel denklemi kullanmıştım (başlangıçta kararlı olan bir sistemin yeni bir değişkenin eklenmesiyle kararsızlığa düşmesi ve ardından yeni bir durumda kararlı hale dönüşü). Bu pek de iyi sonuç vermemişti.

Leo'ya Şövalye Akademisi'yle ilgili birkaç soru daha sordum. Neleri sevdiğini (fizik, Cajun Mutfağı ve fotoğrafçılık) ve neleri sevmediğini (sabah toplantıları, ortak kullanımlı odalar ve nem) öğrendim. Ne olduğunu anlamadan zil çaldı ve Leo ile Caleb kod yazma dersine yol alırken ben de Bex'le matematik sınıfına giden koridora doğru yürümeye başladım.

Bex yanımdan ayrılmadan hemen önce, "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Şu Leo McGill'den?" diye sordu.

"Evet," dedim artık kararımı vererek. "O benim yeni arkadaşım."

CALEB

Olay şuydu. Hayatımdaki en güzel şeylere hep Evie'yi takip ederek ulaşmıştım. Kod yazma, üstün yetenek programları ve hatta sırf Evie en ilginç matematiğe sahip spor olduğunu söylediği için başladığım beyzbola bile. İstese onun için ormanları yakar, arabaları hurdaya çevirir, Newton'u tuğla tuğla yıkardım.

Ama Evie yıkım istemiyordu. Leo'yu istiyordu. Elbette; çok şükür ki insanın ilk ilişkisinin son ilişkisi olmadığını biliyordum. Ama endişeliydim.

Kimseden hoşlanmadığı sürece Evie'nin bir gün, hazır olduğunda, uyanıp benim onun için ne anlama geldiğimi fark edeceğini hayal edebiliyordum. (Bu ânı hayal etmek en sevdiğim hobilerimden biriydi. Favori hayalimse bunun sağanak yağmur altında olmasıydı.)

Ama şimdi hazırdı ve bir başkasını istiyordu. Üstelik herhangi birini de değil, onun için mükemmel birini istiyordu. Sessiz, sakin, matematiğe düşkün ve dışlanmış biri.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bex ona açılmam gerektiğini düşünüyordu ama ben zaten Evie'ye ne istediğimi söylemiştim ve o da ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Bu konuyu tekrar gündeme getirmenin ne faydası olacaktı?

Tüm bu gerçekler, salı günü teslim etmem gereken yazılım projeme odaklanmamı zorlaştırıyordu. Leo'yla işimiz henüz bitmemişti, dolayısıyla tüm boş zamanımızı laboratuvarda ge-

çiriyorduk. İşime odaklanabilmemin tek sebebi onun Evie'yle olmadığını bilmemdi.

Cuma akşamı geldiğinde gözlerimiz uykuluydu ve yazdığımız program saçma sapan davranmaya başlamıştı. Yarım saat boyunca kodu inceledik ve hata teşhis programları kullandık ama buna vaktimiz yoktu. Evie'ye ihtiyacım vardı. Onun detaycılığı kimsede yoktu ve benim hatalarımı bulmak konusunda da herkesten iyiydi.

Leo bu fikre bayıldı.

Birkaç dakika sonra Evie kapıyı açtığında ona doğru döndük. Utangaç görünüyordu. Kendini iyi hissetmek için bana baktığını fark ettiğimde biraz teselli buldum. Ama ona gülümsediğim anda gözleri Leo'ya döndü. Leo'nun üzerinde üniforma yoktu. O iğrenç yazılımcı tişörtlerinden birini giyiyordu. (DÜNYADA 10 ÇEŞİT İNSAN VARDIR: İKİLİ KOD BİLENLER VE BİLMEYENLER.) Evie'nin gözlerinin Leo'nun göğsünde gezindiği dikkate alınırsa onun bu tişörtü benden daha çok beğendiği aşikârdı.

Bakışları tekrar bana döndü ve bunu yaparken ne kadar zorlandığını görebildiğime yemin edebilirdim. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Şuna bir bakabilir misin? Üzerinde çalıştığımız tarayıcıyla ilgili. Bir yerlerinde bir hata olmalı ama bulamıyoruz."

Evie benim sandalyeme oturdu. "Assolist," dedi. Benim kendi hatalarımı bulamadığımı çünkü hata düzeltme işine tenezzül etmediğini söylerdi hep. Bu tamamen yanlış bir fikir de değildi.

Gözlerini ekrana dikerek kapüşonunu açtı ve eline bir kalem alıp saçına toka yaptı. Ve beni kendimden geçirdi. Yalnızca ellerini saçlarına götürmesiyle değil. Aynı zamanda bir problemle karşılaştığında gözünde beliren o azimli bakışla. Yazdığım kodu okurken zihninin çalışmasını izlemekten bıkmam mümkün değildi.

"Buldum," dedi ve büyüyü bozdu Evie. Belki de bu iyi bir şeydi, zira sanırım son iki dakikadır ne Leo nefes almıştı ne de ben.

Evie'nin omzunun üzerinden ekrana baktım.

"Satırlardan birinin sonunda fazladan bir karakter vardı. Yine." Bana sert bir bakış attı. "Bir dahaki sefere önce bunu kontrol etmezsen gelmeyeceğim."

Elimden gelen en iyi yaramaz çocuk bakışını attım. "Üzgünüm."

Yavaş yavaş gülümsemeye başladı.

Leo bir süre bizi inceledi ve... "Siz sadece ark..."

"Sadece arkadaşız," diye cevap verdim. Çünkü Evie söylemeden ben söylemek istemiştim.

Bu normalde bana pek yeterli gelmezdi ama Evie'nin parmaklarını parmaklarıma geçirip, "Bizim aramızda *sadece* diye nitelendirilecek bir şey olamaz," demesi hoşuma gitti.

Elimi bıraktı ve tekrar ekrana dönüp ekranı kaydırarak kodu incelemeye devam etti. "Bu nedir?" diye sordu bir satırı işaret ederek.

"Hata düzeltme kodu. Fazlalık olan kodları buluyor."

"Anladım. Yani Shannon koduyla mı ilgili?"

"Evet." Aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Tekrar ekrana döndü. Düşüncelere dalmıştı. Leo'yla şaşkın vaziyette birbirimize baktık. "Bunu benim için yazdırır mısınız?" diye sordu.

"Tabii," dedim. "Ne oldu ki?"

"Frontier için bir fikrim var sanırım ama bana buradan ikili kodlara nasıl vardığını iyice anlatman gerekiyor. Bu hafta sonu ne kadar vaktin var?"

"Ne kadar istersen," dedim heyecanla.

"Ben Bay Mitchum'a kodun hazır olduğunu haber vereyim," dedi Leo. Kapıyı çarpıp çıktı.

Amatörce bir hamleydi bu.

EVIE

Ertesi sabah yoga sırasında Frontier projemin matematik denklemlerini düşünüyordum. Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra çalışmaya koyuldum. Caleb bana mesaj atıp tarayıcı programlarının çöktüğünü ve yarından önce benimle buluşamayacağını söyleyince biraz moralim bozuldu ama panik yapmamaya çalıştım. Daha iki haftamız vardı.

Fikrimi tamamlamak için Clifford cebri ve hatta belki topolojiyle ilgili bazı referanslara ihtiyacım olduğu için hem gerekli kitapları almak hem de kafede bir sandviç yemek için üniversitenin kütüphanesine doğru yol aldım.

Kucağımda kule gibi kitaplarla kütüphanenin basamaklarından inerken Leo'nun bir fotoğraf makinesini ağaçlara doğrulttuğunu görünce şaşırdım. Çok hareketsiz duruyordu. Ben de çok iyi odaklanabiliyordum ama benimki yalnızca matematik söz konusu olduğunda gerçekleşiyordu.

Leo nihayet makinesini indirince beni gördü. Sevindiği o kadar belli oluyordu ki beni, onu izlerken yakalamış olmasından bile utanmadım.

"Kitaplarını taşıyayım mı?" diye sordu kinayeli bir gülümsemeyle.

"Senin de yükün var," dedim başımla boynuna asılı olan fotoğraf makinesini ve sırtındaki çantayı işaret ederek.

"Ellerim boş ama."

Fotoğraf makinesini dikkatle kılıfına koyup sırt çantasına yerleştirdikten sonra kitaplarımın yarısını almasına izin verdim.

Kitapları sıkıca tutmaya çalışan ellerini izliyordum. Leo'nun bana bakışları, insan vücudunun daha önce hiç dikkatimi çekmeyen bu küçük parçalarını fark etmemi sağlıyordu. Bilekler, köprücük kemiği, omuzlar... Çok tuhaftı.

En üstteki kitaba şöyle bir baktı. "*Topolojide Karşı Örnekler* mi? Bu sene matematikte sadece kombinatorik görülüyor sanıyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. Genelde matematik okumayan öğrenciler hangi konuları işlediğimizi bu kadar iyi bilmezdi.

"Kaydolurken sormuştum," diyerek açıkladı durumu. "Yan dal olarak yazılım ve matematik arasında kalmıştım," diye ekledi bana göz ucuyla bakarak. "Maalesef yanlış seçim yaptım sanırım." Benden dolayı mı böyle söylüyordu? Bex'e ihtiyacım vardı.

"Bu bir yan proje için," dedim bildiğim noktalara odaklanarak.

"Frontier mı?"

Başımı salladım ve "Sen bir şey sunacak mısın?" diye sordum.

"Ben manifoldlarla ilgili bir çalışma yapıyorum," dedi. Manifoldlar, potansiyel evrenlerin şekillerini tanımlamanın yanı sıra birtakım başka şeyler için de kullanılabilen üç boyutlu modellerdi. Aklından geçen problemi bana ana hatlarıyla anlattı. Genel anlamda bakıldığında Frontier için iyi bir konuydu bu. Tıpkı istedikleri gibi matematik ve fizik arasında tatlı bir denge kuruyordu ancak Leo'nun anlattığı hiçbir şey orijinal değildi. Belki de tüm bilgileri vermiyordu. Öyleyse bile onu suçlayamazdım çünkü bana ne üzerinde çalıştığımı sorduğunda ben de aynını yapıyordum.

"Peki, kamerayla ne yapıyordun?" diye sordum, konuyla ilgili olup olmadığını merak ederek.

"Sadece fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafçılık hobim. Ama hâlâ buradaki ışığa alışmaya çalışıyorum. Louisiana'dan çok farklı."

Louisiana'dan bahsetmesi bana bir süredir merak ettiğim bir şeyi hatırlattı. "Neden aksanın yok? Yoksa bunu sormak kabalık mı? Ben normalde böyle..." Cümleyi bitiremediğim için konuşmayı bıraktım.

Leo güldü. "Sorun değil. Annem Ohio'da büyümüş, bu yüzden

çoğunlukla böyle konuşuyorum. Arada bir Louisiana ağzına kayıyorum ama bazı tabirler işe yarıyor."

"Evet, çok hoşuma gidiyor," dedim ve bana öyle bir gülümsedi ki düşündüğümden daha fazlasını itiraf etmiş gibi hissettim.

Newton'a geri döndük ve yurdun ikinci katında durup kitaplarımı bana geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Muhtemelen senin yardımın olmadan geri dönemezdim."

"Ağırlık taşıma işlerini Caleb'a yaptırdığını sanıyordum."

"O çok amaçlı. Ama tüm zamanımızı birlikte geçirmiyoruz."

"Bunu bilmek güzel," dedi Leo anlamlı bir gülümsemeyle. Ardından dönüp gitti.

Nihayet odama geldim ve Bex'e mesaj atarak gelip beni bulmasını söyledim. Ama Bex laboratuvarda bir iki saat daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Pazartesi günleri biyoloji ve kimya uygulamaları vardı.

Bex geldiğinde ben de kendi işime dalmıştım. Kitaplarımı, kâğıt yığınlarımı ve beyaz tahtama yazılı yeni notlarımı görünce kendi deyimiyle "matematik füj" durumunda olduğumu ve işimi çözene kadar başka bir şeyle ilgilenemeyeceğimi anladı. Dünyanın en iyi dostu olduğu için kuralları ihlal ederek bana akşam yemeği (peynirli tost) getirmişti. Tek kelime etmeden gitti.

Sakinleştiğimde cumartesi akşam saatleriydi. Denklemleri tamamlamış ve modelin bir taslağını çıkarmıştım. Ertesi gün Caleb'ı program üzerinde çalıştıracaktım.

Bex'e mesaj yazdım: *Sabah benim için vaktin var mı?*

Cevap yazdı: *Ödevim hâlâ bitmedi ama olur. Kitapçıya ne dersin?*

Harika olur.

Kahvaltıdan sonra sırt çantalarımızı aldık ve şehir merkezine doğru yola çıktık. Bir prizin yanında boş masa bulup kamp kurabilecek kadar erken gitmiştik.

"Ee?" diye sordu Bex kahvesinin üzerine pipetle resimler çizerek. "Ne oldu?"

Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Bex'in ailesi onun kimseyle çıkmasına izin vermiyordu ve ben de... Yani... Ben de bendim işte... Dolayısıyla bu konular bizim için yeni alanlardı.

Nihayet bana yardım etmeyi huy edinmiş olan Bex, "Konu Leo'yla mı ilgili?" diye sordu.

"Anita daha fazla arkadaş edinmem gerektiğini söyledi. Sen ve Caleb dışında arkadaşlar yani... Ben de arkadaş edindiğimi sanıyordum ama sanırım Leo başka bir şey istiyor olabilir."

"Evet," dedi Bex. "O başka bir şey istiyor. Peki ya sen?"

Çayımdan bir yudum aldım ve bu sorunun cevabını düşündüm. Bex beni bekliyordu. İkimizin dost olabilmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Bu konuda hiç uzun uzun düşünmemiş olmama rağmen hep bir şekilde daha ileride biriyle tanışacağımı varsayıyordum. Üniversitede ya da yüksek lisans yaparken mesela... Sonra da diğer insanların yaşadığı her şeyi yaşayacağımı, âşık olup evleneceğimi ve çocuklarımın olacağını... Ama tüm bunlara hazır olana kadar erkeklerle herhangi bir tecrübe yaşamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Buna benzer bir şey daha önce yalnızca bir kez başıma gelmişti, ki onu da hiç düşünmemeye çalışıyordum. Konudan biraz soğuduğumu söyleyebilirdim. Öpüşmek hem tuhaf geliyordu hem de açıkçası hijyenik bir şey değil gibiydi. Herhangi birinin, Caleb'ın bile olsa, tükürüğünü ağzımda istemezdim. Ama Leo'yu gördükçe bu öpüşme eyleminde bir güzellik olup olamayacağını daha çok merak ediyordum.

"Belki," dedim.

"Ağzından kerpetenle laf alıyorum, farkında mısın?"

"Ne istediğimi ben de tam olarak bilmiyorum. Ama belki de bir denemeliyim, ne dersin? Gördüğüm kadarıyla herkesin hoşuna gidiyor." Bu cümleyi bitirir bitirmez Bex adına kötü hissettim ve eline uzandım.

Beni geçiştirdi. "Sen beni düşünme. Benim durumumun eşi benzeri yok. Ama Evie, burada iki soru var. Birincisi; birileriyle çıkmaya başlamalı mısın? İkincisi; bu kişi Leo mu olmalı?"

"Başka kim olacak?" dedim şaşkınlıkla.

Bex bana anlamlı bir bakış attı. Bu bakışı tanıyordum, çünkü Dr. Lewis'in Blake Winter'ın ödevini kontrol ederken her seferinde attığı bakıştı bu.

"Caleb'ı mı diyorsun?" dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Newton'da en uzun süredir birlikte olan çiftin ilişkisi ne kadar sürdü?"

Bex bir süre düşündü. "Sanırım Sasha ve Christopher neredeyse iki yıldır birlikteler."

"Peki, Caleb herhangi bir kızla en uzun ne kadar çıktı?"

"Üç ay?"

"Bir de bu en uzunu," dedim. "Caleb ve ben on iki yıllık dostuz ve ben onu en az bir on iki yıl daha yanımda istiyorum. Leo'dan hoşlanıyorum ama onu kaybetmeyi göze alabilirim."

"Bu konuya doğru açıdan baktığını düşünmüyorum."

"Caleb'ı riske atamam. Onsuz nasıl Evie olabileceğimi bile bilmiyorum." Aklıma İngiliz Edebiyatı dersinde okuyup sevdiğim tek şiir geldi. Belki de bunun sebebi şiirin içindeki matematik metaforuydu. "O sağlam durdukça tamamlanacak dairem."*

Bex yüzünü buruşturdu. "Bu ne demek?" diye sordu.

"Pergelin iki ayağı gibi. Caleb benim pergelimin merkezi. Yuvam. Bir şiir dizesi bu," dedim kendimi izah etmeye çalışarak.

"Emin misin?"

"Sebep sadece Caleb'la ilişkimizi mahvetmek istememem değil. Onu anaokulundan beri tanıyorum. Onu öpmek çok tuhaf olurdu," dedim. Bex'e o korkunç kamp ateşi gecesini anlatmayı düşündüm ama bu konuya girmek istemediğime karar verdim.

"Leo gizemli biri. İyi anlamda yani. Ve bana baktığında içim bir hoş oluyor."

"Çizdiği şemalardan dolayı mı?" diye sordu Bex.

"Benimle dalga geçiyorsun ama o şemalar çok güzeldi."

---

* İngiliz şair John Donne'un "A Valediction: Forbidding Mourning" şiirinden bir alıntı. – en.

"Şemalardan değil de omuzlarından bahsetmediğine emin misin?"

Bir an bu sorunun cevabını düşündüm. "İkisi birden olabilir," dedim.

Newton'a geri döndüğümüzde posta kutularımızın yanında durduk ve Bex kalın bir paket çıkardı. Annesi ve babası ona tıp fakültesine giriş kılavuzu göndermiş. Bu kalın kılavuza baktım ve "İnternet diye bir şeyin varlığından haberleri yok mu?" diye sordum.

"Sadece heyecanlılar. Doktor olmam fikri bu bilim akademisiyle ilgili fikirlerini değiştirdi. İklim değişikliğinden bahsettiğimde geriliyorlar ama bebeklerin hayatını kurtarmak kafalarına yatıyor."

Bex'in yüz ifadesini çok iyi okuyabiliyordum ama sesinde hüzün vardı.

"Ama senin istediğin de bu değil mi?"

Bex gülümsedi. "Bazen insanın ne istediğini bilmesi çok zor oluyor."

Bu iddiasına itiraz edemezdim.

CALEB

Pazar günü öğleden sonra Leo'yu kod enkazıyla baş başa bıraktığımda neredeyse sinir krizi geçirecekti ama ona, ben laboratuvardayken futbol oynayarak geçirdiği saatleri hatırlattım. Aslında mola vermeme değil de yapacağım şeye itiraz ettiğini çok iyi biliyordum. Ama bu umurumda değildi.

Evie'yle halk kütüphanesine doğru yürüdük. Burası, üniversite kampüsündeki kütüphaneden biraz daha uzaktı ama birinci katındaki güneşli avluda oturmayı çok seviyorduk. Ayrıca bilim kurgu bölümünü karıştırmak için bir bahane bulduğuma seviniyordum.

Evie konuşmaya başlayınca biraz bunaldım, zira projesine katkıda bulunmama imkân yoktu. Matrislerden, Clifford cebrinden ve karelerden türetilen adinkralardan bahsediyordu ve aklım karışıyordu. Onu anlamadığımı fark etti ve denklemleri bir kenara koyup bana sorarsanız uzay gemisine benzeyen o renkli çizimleri çıkardı. Sonra sihirli kelimeleri söyledi: "Senden sadece buradaki tüm noktalara ikili kod adresleri atamanı istiyorum."

İşte şimdi benim dilimden konuşuyorduk: Bilgi işlem, bitler ve kodlar. Evet dedim, bunların modellemelerini yapabilirim. Evet, bu modelleri döndürebilir, bükebilir ve herhangi bir açıdan inceleyebilirsin. Ve sonra kalemimi alıp Evie'nin defterine fikirlerimi çizmeye başlayınca onun ne anlatmaya çalıştığını anladım. İşte o anda birkaç gün önce yazdığımız kodu görünce neden o kadar heyecanlandığını da anlamış oldum.

Şok içinde Evie'ye bakakaldım. "Bunları büküp simetrileriyle birleştirip adresleri yeniden atadığımızda kod değişecek."

Başını salladı.

"Sence bu şekilde hata düzeltme kodlarını mı gösterecek?"

"Evet."

Evie'nin haklı olduğundan emindim. "Ama bu nasıl olabilir? Bu..." Defterini elime aldım. "Bu atom altı parçacıkların matematiksel tasviri değil mi?"

Evie başını salladı.

"Ama atomu modelleyen denklemlerin içinde nasıl hata düzeltme kodları olabilir? Bu tek bir anlama gelir..."

"...evrenin yapı taşlarının içinde bilgisayar kodları gizli."

Evie'ye şöyle bir baktım. "Yani Matrix'te yaşıyoruz," dedim.

"Saçmalama. Bunun birçok başka açıklaması olabilir."

"Bir tane örnek ver."

"Bu evrende yaşıyoruz ve bu sebeple evrenin yazıldığı kodu içgüdüsel olarak biliyor ve anlıyoruz. Bunu kopyalayarak bilgisayarlarımızda kullanmışız."

"Hımm," dedim. Onun açıklaması daha olasıydı ama benimki kadar eğlenceli değildi.

Evie'nin telefonu titredi. Ekrana baktı ve derin bir iç çekti. "Annem arıyor," dedi. "Açsam iyi olur." Masadan uzaklaşınca ben de bilgisayarımı açtım ve Evie'nin ihtiyacı olan programı nasıl yazacağıma dair fikirlerimi not almaya başladım.

Evie geri döndüğünde gözleri boş bakıyordu. Sürpriz. Evie'nin akıl sağlığıyla bu kadar ilgili bir kadının ona ne kadar zarar verdiğini anlamaması beni çok şaşırtıyordu. Evie telefon görüşmesiyle ilgili hiçbir şey söylemedi, ben de kafasını dağıtmak için ortaya bir fikir attım.

"Hadi *Bulmama Yardım Edebilir Misiniz?* oynayalım."

Evie başını hafifçe iki yana salladı. "Artık kütüphanede kitap isteme konusunda sorun yaşamıyorum," dedi

"Belki de artık seviye atlama vakti gelmiştir."

Bulmama Yardım Edebilir Misiniz? Evie'nin doktorlarından

birinin bir tür maruz bırakma terapisi niyetiyle bulduğu bir oyundu. Oyunu oynamak için Evie'nin kütüphanede birilerinden kitap bulmak için yardım istemesi gerekiyordu.

Bunu yapmaktan nefret ettiği için ben de bunu rekabet içeren bir spora çevirmiştim. Ona aşırı derecede sıradan bir kitap veriyordum (mesela *Kitap Hırsızı* isimli kitap), o da bana *Ergenlik Çağını Anlamak: Bir Erkek Çocuğunun Kılavuzu* kitabını sorduruyordu.

Buna rağmen yine de kazanıyordum ama yıllardır oynamamıştık.

Telefonumdaki kataloğa baktım ve ona biraz daha zorlayıcı bir kitap bulup gösterdim.

Sırıttı. "Yukarıda iki, aşağıda iki mi?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Oyunun kaç tur olacağı kütüphanedeki görevlilerin sayısıyla sınırlıydı. Onları sürekli rahatsız edersek huysuzlaşıyorlardı. Bizim bulunduğumuz alt katta iki görevli, üst kattaki çocuk ve genç yetişkin kısımlarında da iki görevli vardı. İkimiz de her katta birer kişiye soracaktık.

Evie derin bir nefes aldı ve "Bana telefonunu ver, yoksa bunu hatırlayamam," dedi. Kurallara göre kitabın ismini tam söylemek gerekiyordu ve kitabı neden aradığını açıklamak yasaktı. Evie danışma bölümüne doğru ilerledi. Üç dakika sonra geri döndü ve masanın üzerine *Yüksek Performanslı Güzellik: Dans, Amigoluk, Koro, Gösteri ve Buz Pateni için Makyaj ve Cilt Bakımı* kitabını fırlattı.

"Lütfen ama," dedi. "On yıl terapi gördüm ben." Sonra dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı, bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı ve bana uzattı.

Kâğıdı açtım ve göz devirdim. Ama danışmada oturan kütüphaneciyi görene kadar Evie'nin seçiminin sebebini tam olarak anlayamamıştım. Evie diğer görevliyle çoktan konuşmuştu, dolayısıyla bu yetmiş beş yaşındaki görevli benim tek seçeneğimdi. Kadının üzerinde KEDİLİ KADIN yazan bir pamuklu kazak, kedili küpeler ve kafasında (yemin ederim) üzerinde taşlı kedi kulakları bulunan bir saç bandı vardı. Ben *Kediler Neden Resim Yapar: Kedi Estetiğine Dair Bir Teori* kitabını isteyince gözleri açıldı. Yaklaşık on beş dakika sonra Evie'nin önüne kitabı koyuverdim.

Bana bakıp gülümsedi. "Bulmuşsun."

"Başın büyük belada," dedim. Ancak Evie'yle oyun oynamak çok zordu. Özgüvenini sarsacak bir şey yapmak istemiyordum. *Yüksek Performanslı Güzellik* kitabıyla elde ettiği zafer yüzünü güldürmüştü. Telefonumu ona gösterdim.

"Yapma Caleb!" dedi Evie. Ama geri adım atmadım. Bunu başarabilirdi.

"Peki," dedi ve merdivenlerden yukarı yöneldi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hiç yorum yapmadan *Ergenlik Çağında Hamilelik* kitabını masanın üzerine koydu.

Sonra bilgisayarına döndü ve korkutucu derecede uzun bir süre arama yaptı. Kitabın ismini yazdı ve bana uzatırken, "Ben kırmızı gömlekli görevliye sormuştum," dedi.

Kâğıdı elinden aldım ve üst kata çıkarken açtım. Kitabın adı *Erkekler İçin Kız Tavlama Kılavuzu: Ailenizden veya Arkadaşlarınızdan Alamayacağınız 30 Tavsiye*'ydi. Daha kötüsü de olabilirdi. Hem kim bilir, belki bir şeyler bile öğrenebilirdim. Kurgu Dışı Kitaplar bölümüne doğru baktığımda Evie'nin kitabı sorduğu görevliyi gördüm. Kurgu bölümüne doğru döndüm ve orada Lissa Halverson'ı gördüm.

Lissa on dokuz yaşında, sarışın, yeşil gözlü, İlköğretim Öğretmenliği okuyan bir öğrenciydi ve bazen hafta sonları çocuk kitapları bölümünde çalışıyordu. Geçtiğimiz yıl boyunca onunla aralıklı olarak flörtleşmiştim. Bir yere varmamıştı. Bunun bir sebebi Evie'nin kütüphaneye her gelişimde yanımda olması ve diğer bir sebebi de kızın lise öğrencisi olduğumu bilmesiydi. Bana seneye üniversiteye geçince de bu kampüste olursam onu aramamı birden fazla defa söylemişti.

Lissa elindeki kitaptan kafasını kaldırdı ve "Selam Caleb," dedi. Bunu yapabilirdim. Lissa Halverson'ın umurumda olmadığını kendime hatırlattım. Bu kütüphaneye bir daha gelmek zorunda değildim. Evie beni korkutamazdı.

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

"Evie'yi mi arıyorsun? Biraz önce buralardaydı. Ona seslendim ama sanırım beni görmedi."

"Ah, bence gördü," dedim sessizce.

"Eee, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu elini koluma koyarak. Kısa bir süre hile yapmayı düşündüm. Kitabı kendim bulabilirdim ama bu, oyunun ruhuna aykırı olurdu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim mağlubiyeti kabullenerek.

İki adım uzaklaşmıştım ki Lissa, "Bu senden mi düştü?" dedi bir kâğıt göstererek. Kâğıdı elimden düşürmüş olmalıydım.

"Ah! Hayır, yani, evet..." dedim kâğıdı elinden kaparak.

Lissa bu defa önümüzdeki sene onu aramamı söylemedi.

Aşağı indiğimde buruşturduğum kâğıdı Evie'nin bilgisayarına doğru attım. "Sen çok kötüsün, Evie Beckham."

Evie bana meydan okurcasına masum bir yüz ifadesi takındı. "Aaa, kitabı başkası mı almış?" diye sordu.

Gözlerindeki gülüş beni kendine çekiyordu. Gözlerimi ondan ayıramadan sandalyeme oturdum. Belki de Bex haklıydı. Belki de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Frontier konusunda nasıl hissediyorsun?" diye sordum, konuyu yavaş yavaş istediğim yere getirebileceğimi düşünerek.

"Fena değilim. Şimdi sen dâhil olunca daha iyi hissediyorum. Bu sene konferansa bile katılabilirim."

Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi Evie'nin elini ellerimin arasına aldım. Bundan hiç rahatsız olmuyordu. "Sen olmasan orada hiçbir şansım olmaz," dedim. Diğer kızların hoşuna gittiğini bildiğim bir ses tonunda konuşuyordum. "Biz birbirimize iyi geliyoruz Eves." Onu dikkatle izleyerek başparmağımı bileğinin içine sürdüm. Onu korkutmadan nabzını kontrol ediyordum.

Her şeyden habersiz şekilde gülümsedi. "Anita bazen arkadaşların büyüdükçe birbirlerinden kopabildiğini söyledi ama ben ona, bunun bizim için geçerli olmayacağını söyledim," dedi.

Gözlerinin içine baktım ve beni teşvik edecek ufak bir ipucu aradım. Hiçbir şey yoktu. "Tabii geçerli değil," dedim ve elini bıraktım.

EVIE

Ertesi gün Caleb kahvaltıya gelmedi. Fizik dersinde de yoktu. Ona mesaj attığımda gece geç saatlere kadar kod yazdığını ve uyuyakaldığını söyledi. Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordum. Belki de onu kötü etkiliyordum.

Leo hafta sonu Frontier konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğimi sordu.

"Kaydettik," dedim. "Peki ya sen?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Bir hidra bulduk, bu yüzden tüm boş zamanımızı programı baştan yazmaya harcadık."

Bu olayı Caleb'dan zaten öğrenmiştim ama detaylarından bahsetmemişti. "Hidra nedir?"

"Bir kod hatası. Her düzelttiğinde iki ayrı yerde hata çıkıyor. Programı baştan aşağı işe yaramaz hale getiriyor."

İrkildim. "Kod yazmayı sevmememin birçok sebebinden biri de bu," dedim. "Matematikte sen problemleri çözerken onlar sessizce yerlerinde duruyorlar."

Leo sırıttı. "Ama eğlence bunun neresinde?" diye sordu. Midem büzüldü.

Dr. Lewis projektörü açtı ve "Bostrom'un 2003 yılında yazdığı makaleyle başlayacağız," dedi. "Bu makale bu derste alıştıklarınızdan çok farklı, bu yüzden birkaç dakikanızı ayırıp tekrar inceleyin."

Makale pek hoşuma gitmemişti ama tamamını hatırlıyordum. Beş dakika daha incelesem daha çok sevmeyeceğim kesindi.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Leo, ben sayfaları çevirirken yüzüme bakarak.

"Burada en ufak bir kanıt bile yok. Hiçbir denklem, model ya da ampirik gözlem yok. Peri masalından ibaret."

"Ama ilgi çekici."

"Belki öyle ama bunu fizik dersinde okumayı istemiyorum."

Dr. Lewis dikkatimi vermediğim için beni azarlamaya kalkıştı: "Bayan Beckham, gözünüzü Bay McGill'den ayırmak zorunda değilsiniz ama lütfen Bostrom'un simülasyon konusundaki argümanlarını özetleyebilir misiniz?"

Dr. Lewis'in bu saldırganlığı artık bambaşka bir seviyeye gelmişti. Yanaklarımın kızarmasına engel olamıyordum ama Dr. Lewis'e meydan okurcasına, makaleye göz ucuyla bile bakmadan, gözümü Leo'dan hiç ayırmadan cevap verdim. "Bostrom'a göre şu ifadelerden en az biri doğru olmak zorunda: Bir: Hiçbir medeniyet, akıllı canlıların yaşadığı evrenlerin gerçekçi bir simülasyonunu oluşturacak kadar uzun süre hayatta kalamaz. İki: Bazı medeniyetler bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalabilir ancak etik sebeplerden dolayı canlı varlıkların simülasyonunu oluşturmamayı seçer. Veya üç: Yaşadığımız evren büyük ihtimalle bir simülasyondur çünkü eğer simülasyonlar gerçekten varsa gerçek evrenlerden fazla simülasyon evreni mevcut olmalıdır."

Leo kaşlarını havaya kaldırdı ve hiç ses çıkarmadan dudaklarını oynattı: "Hem de gözlerini ayırmadan," dediğini okuyabildim dudaklarından.

"Peki, sizce Bayan Beckham, bu ifadelerden hangisi doğru?"

Dr. Lewis'e döndüm. Bu makale beni çok rahatsız etmişti. "Bence birincisi. Yapay zekâ tamam. Belki birtakım makine bazlı bilinçler de olabilir. Ama tüm evrenin mimarisi ve içinde yaşayan öz farkındalığa sahip varlıkların tamamı? Bence bunun doğru olma ihtimali oldukça düşük."

"Peki, siz buna katılıyor musunuz Bay McGill?"

"Hayır."

Leo'ya baktım.

"Nasıl bir kanıt sunabilirsiniz, Bayan Beckham?"

Leo araya girdi. "Evie'nin şöyle diyeceğinden eminim: Bir evrenin simülasyonunu oluşturmanın olağanüstü karmaşıklığı göz önüne alınırsa bu simülasyonda birtakım boşluklar olacağını, simülasyonun içinde yaşayan öz farkındalığa sahip varlıkların anlamlandıramayacağı bazı şeyler olması gerektiğini öngörebiliriz."

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, öyle derdim."

"Peki, siz böyle bir boşluk örneği verebilir misiniz?" diye sordu Dr. Lewis.

Leo sırıttı. "Yani, evrenin yaklaşık olarak yalnızca yüzde beşini bulabilmiş durumdayız. Bence bu oldukça büyük bir boşluk."

Ağzım açık kaldı. "Karanlık enerji. Bir bilgisayar simülasyonunda yaşadığımıza dair kanıtın bu mu?"

"Ve karanlık madde."

Leo'ya şöyle bir baktım ve söylediği şeyde ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Bu saçmalık."

"Eyvah eyvah," dedi Dr. Lewis. "Çok iyi anlaşıyordunuz, ne oldu?" Tüm sınıf güldü ve Dr. Lewis diğer öğrencilere işkence etmeye devam etti.

Dersin sonunda Dr. Lewis sınav kâğıtlarımızı sıralarımızın üzerine kapalı şekilde koyarak dağıttı. Leo ve ben kâğıtlarımızı aynı anda çevirdik. İkimiz de tam puan almıştık. Kendi sınavlarımıza baktıktan sonra hiç yorum yapmadan kâğıtlarımızı değiştirdik. Kâğıdını kontrol ederken fark ettim ki dördüncü sayfada dikkatsizce bir hata yaparak iki puan kaybetmiş ancak beşinci sayfada son problemi çözmek için benim çözümümü kullanmış ve ekstra puan alarak açığını kapatmıştı. Bu çözümün yanına Dr. Lewis, "Sade ve net!" yazmıştı. Göz devirmeden edemedim.

Leo bunu görünce gülümsedi. "Yenilgiyi kabul ediyorum," dedi.

∞∞∞∞∞

Kıdemliler salonunda Caleb'la buluşunca ona iyi olup olmadığını sordum.

"İyiyim tabii. Sadece bu sabah fizik dersine tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Dersi kaçırdığım için benimle dalga geçmeye hakkın var ama lütfen bana notlarını ver. Bu noktada okulu bırakmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Bir şey olmaz. Hepimizin bir bilgisayar simülasyonunda yaşadığını söyleyen o saçma sapan makaleyi okuduk."

"Ben o makaleye bayılmıştım," dedi Caleb.

"Çünkü yazılımcıları Tanrı mertebesine çıkarıyor."

"Bunun için bir makale yazılmasına ihtiyacımız yok."

Bu dönemde sosyal bilimler dersimiz Din ve Ahlak dersiydi, ki ben bunu her zamanki Beşeri Bilimler derslerinden çok daha tatsız buluyordum. Bunun nedeni büyük ölçüde öğretmen Abbie'nin sağ beyinlerimizin kilidini açmayı kendine vazife edinmesiydi. Dökümlü etekler giyip eşarplar takıyor, bize ilk adlarımızla sesleniyor, bizim de ona adıyla hitap etmemiz konusunda ısrar ediyor ve ara sıra çirkin sandaletlerini çıkarıp sınıfta çıplak ayakla geziyordu. İlk ödevimiz bir kolajdı. Bu üzücüydü.

Dindar bir evde büyümediğim için pek çok dini hikâyeyle ilk kez karşılaşıyordum ve onları oldukça rahatsız edici buluyordum. Benim bu cehaletim Bex'i hem eğlendiriyor hem de rahatsız ediyor gibiydi.

Abbie bugün uzun, sarı saçlarını omuzlarından aşağı salmıştı. Yerlere kadar uzanan pembe elbisesiyle, yaşlanmakta olan bir ağaç perisine benziyordu. Notlarımızı yazdığı deftere bakarak beni şaşırtan bir hamle yaptı ve "Evelyn, tüm dönem boyunca üç kelimeden fazla konuştuğunu sanmıyorum," dedi.

Ona baktım ve donakaldım.

Ağzım kurudu ve göğsümde çok tanıdık bir ağırlık hissettim.

Sınıfta konuşma konusunda bu ölçüde rahatsızlık hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Fizik dersindeki galeri yürüyüşünden sonra yaptığımız sohbetlerden de hiç keyif almıyordum ama şu anki gibi çok sayıda fiziksel duyuyla da aynı anda boğuşmuyordum. Nabzım yükseldi ve nefesim sığlaştı. Tam bir panik atak değildi belki bu ama oraya doğru gidiyordu.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi saymaya başladım. Daha önce

pek çok bilişsel davranışçı terapi seansında uyguladığım gibi nabzımın yavaşlamasını istiyordum. Ellerimi bacaklarımın arasına sürtmeye başladım. Ellerimi ısıttığımda beynimi kandırarak kaçış tepkisini devreye sokmasına engel olabileceğimi öğrenmiştim.

Psikoloji de kendine özgü bir sihirdi adeta.

Ben kendimi toparlarken Caleb da sessizliği bozmak için lafa atladı.

"Abbie," diye girdi cümleye. "İncil'de rahatsız edici miktarda insan kurban etme olayı var gibi görünüyor. Belki bunun hakkında konuşabilirsin."

Caleb'ın sesini duymak, hatta *insan kurban etme* deyişini duymak bile beni sakinleştirmişti.

"Evet, evet," dedi Abbie. "Ama önce Evelyn'den cevap almak istiyorum. Katılım göstermemenin bir sebebi var mı?"

Zihnimde daha önce alıştırma yaptığım sözleri tekrarlıyordum: *Cevabı bilmemek önemli değil. Bu gerçek bir tehlike değil. Burası Newton. Sınıf arkadaşlarım bana saldırmak için sebep aramıyor.*

Kalp atışlarım normale dönmeye başladı.

Nihayet konuşabildiğimde, "Din pek bana göre değil 'Abbie'," diyebildim. Sesim kısıktı ve onun adını söylerken zihnimde tırnak içine almıştım. Anita ona adıyla hitap etmemi istediğinde bu beni hiç rahatsız etmemişti; bu kadar samimi bir ilişkide bunu yapmak mantıklı gelmişti ama Abbie'nin bunu Newton'da, geleneğin tam da aksi yönde olduğu bir yerde yapmaya çalışması çok yapmacıktı.

"Çok mu olasılıksız sence?" diye sordu Abbie.

"Hayır, konu o değil," dedim. Abbie'nin sohbeti daha ayakları yere basan bir noktaya getirmiş olmasından memnundum. *Olasılıksız*, üzerinde düşündüğüm bir sözcüktü. "Bir kuantum parçacığının hızını bilirsek yerini bilemeyeceğimize inanıyorum. *Gelecekte* bu parçacıkları gözlemleme şeklimizin, onların şimdiki halini değiştirdiğine inanıyorum. Ve küçük ip topları gibi birbirine sarılmış on bir, on üç veya yirmi altı boyutta yaşadığımıza inanmaya da hazırım. Ben her ne kadar aksini istesem de evren pek muhtemel olmayan şeylerle dolu."

Caleb, "Simülasyon," diyerek eline doğru öksürdü ve bir önceki fizik dersine girmiş olan herkes güldü.

"Peki, neden derse katılmıyorsun?" dedi Abbie ısrarla, onların gülüşünü duymazdan gelerek. O güne kadar derste okuduğumuz tüm hikâyeleri aklımdan geçirdim ve Bex'e bakıp anne ve babasının gönderdiği yüzüğü bana gösterirken yüzünde oluşan, normalde ona hiç yakışmayacak derecede kırılgan yüz ifadesini düşündüm.

"Dini pek mümkün görmemekten ziyade ben bu Tanrı'yı anlamıyorum. Istakoz yemekle, farklı türden kumaşlar giymekle ilgili kurallar koyuyor ama diğer yandan anne ve babaların çocuklarını kurban etmesi konusunda son derece rahat. Ayrıca gezegendeki herkesi suda boğup sonra da bunu bir gökkuşağıyla kutladığı kısmı sevmiyorum. Bu hiç hoş değil."

Muhtemelen fizik ya da matematik olmayan herhangi bir derste yaptığım en uzun konuşma olmuştu bu. Caleb beni teşvik edercesine gülümsedi. Aklından geçenleri biliyordum. Bunu yapabiliyorsam Frontier'ın altından da kalkabileceğimi düşünüyordu. Diğer yandan Bex beni yıldırım çarpmasını bekliyor gibiydi. Abbie bir süre beni sessizce izledi. Sonra güldü.

"En azından okumaları yapmışsın," dedi defterine bir tik atarak.

Yorumlarımın üzerine sınıfta bir münazara havası oluştu. Abbie iki konu üzerine odaklanıyordu: İnsanlığın Tanrı'nın büyük planını anlamasının olanaksızlığı ve Hristiyanlık inancında İsa'nın üstlendiği kurtarıcı rolü. Bense sessizleşmiştim. Anlamama izin verilmeyen hiçbir plan ilgimi çekmiyordu. İsa'yla bir derdim yoktu. Babalarının yaptıkları için çocukları sorumlu tutmak anlamsızdı.

CALEB

Okuldan sonra üçümüz çalışma salonunda ödevimize başlamak için buluşunca Bex Evie'ye döndü ve "Gökkuşağının soykırımı kutlamak için olmadığını biliyorsun, değil mi? O Tanrı'nın bunu tekrar yapmayacağına dair verdiği sözü sembolize ediyor."

Evie omuz silkti. "Arada bence çok büyük bir fark yok."

"Bu bir kıssa. Gerçekten olmuş bir olay değil ya?" dedi Bex. Evie'den rahatsız olmuş gibiydi ki böyle bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı. "Jeolojik kalıntılar dünya çapında bir tufanın gerçekleştiğini kanıtlıyor."

"Biliyorum," diye cevap verdi Evie. Belli ki Bex'in onun bu gerçeği bilmediğini düşünmesi onu şaşırtmıştı. "Ama bu durum hikâyenin korkunçluğunu değiştirmiyor. Çocuklar ölebilirdi Bex."

Bex uzun bir süre Evie'ye baktı ve sonra başını iki yana salladı. "Sanırım haklısın. Ama ben çocukluğumda okuduğum resimli Nuh Tufanı kitaplarını hatırlıyorum da... O zamanlar hikâye bana umut dolu gelmişti."

"Tüm hayvanlar çiftler halinde alınıyor," dedim. "Bu umut dolu."

"Tabii tek boynuzlu at değilsen," dedi Bex.

Evie bir bana bir de Bex'e baktı, sonra daha fazla üstelememeye karar verip fizik makalelerinden birini açtı. Sonraki yarım saat boyunca okumaya çalıştı ancak genelde boşluğa bakmak ve parmağıyla saçını bukleler haline getirmekten başka bir şey yapmadı. Bex'le

ben bu sırada Evie'yi izleyip birbirimizle göz göze geliyorduk. Evie bunu fark etmedi.

"Odaklanamıyor musun?" diye sordum.

Bex bana acır gibi bakarak araya girdi. "Leo, Evie'yi bu akşamki futbol maçına davet etti."

Güçlükle gülümsedim. "Şaşırmadım," dedim Evie'ye. "Leo neredeyse keçeli kalemi alıp senin alnının orta yerine 'Benimdir' yazacak."

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Her şeye rağmen kahkaha attım. "Gerçek anlamda değil Eves. Aranızdaki ilişkiyi herkese duyurmak istiyor demeye çalışıyorum. Duyurmak istiyor ki herkes geri çekilsin." Herkesten kastettiğim bendim elbette ama bu ayrıntıyı kendime sakladım. "Hafta sonunu benimle Frontier konusunda çalışarak geçireceğini söylediğinde resmen..."

Lanet. Olası. Leo. McGill. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Ama onun bu kadar şeytan (ya da bu kadar başarılı) olabileceği aklıma gelmemişti. Leo kod yazma ara sınavında resmen Anonymous* grubundan biri gibi tarayıcı programımızın kodunda bilerek hata yapmıştı. Böylece hafta sonunu Evie'yle geçirmemi engellemiş ve onunla laboratuvarda hatayı düzeltmeye uğraşmamı sağlamıştı.

"Caleb?" dedi Bex. "Her şey yolunda mı?"

Başımı iki yana sallayarak onu geçiştirdim. Fransızca kitabımı çantama attım. "Gitmem gerekiyor," dedim. "Siz ne yapacaksınız?"

"Yemek yeriz. Sonra da maç var," dedi Bex. Endişeli görünüyordu.

Onu rahatlatmak için gülümsedim. Bunu yapabilirdim. Evie'yi gerçekten seviyorsam, ki sanırım seviyordum, onun önünden çekilmeli ve istediğini yapmasına izin vermeliydim.

"Yürüyüş için size yetişirim," dedim. "Bana da yiyecek bir şeyler alır mısınız?"

---

* *Anonymous:* Çeşitli siyasi olayları, genellikle devlet teşkilatlarına ait sitelere saldırılar düzenleyerek protesto eden hacker grubu. – çn.

"Tabii," dedi Evie. Ancak aklında başka bir şey var gibiydi.

∞∞∞∞∞

Eski dosyaları incelemek için laboratuvara gittiğimde haklı olduğumu gördüm. Leo cuma gecesi o hidrayı bana göstermişti çünkü Evie'yle vakit geçirmemi istememişti. Bunu bir noktaya kadar anlayabiliyordum. Affedemeyeceğim şeyse bunu yapmadan önce yedek almamasıydı. Üç gün boyunca yeniden kod yazmamız gerekmişti ve hâlâ gerideydik.

Ön kapıda Bex ve Evie'yle buluştuğumda Evie'nin üzerinde açık mavi bir gömlek, kısa bir kot şort ve ayağında çizmeleri vardı. Beyaz ceketini giymiş, pembe atkısını takmıştı. Saçını açmıştı ve saçlarında pastel renkli kelebekler vardı. Bu çok şapşalca bir şeydi ve hiç onun tercih edeceği türden bir şey değildi. Bex'in önerisi olmalıydı. Çok... tatlı görünüyordu.

Bex'e yarı şakacı, yarı kederli bir bakış attım. Teselli edercesine elimi sıktı. Newton futbol maçları üniversitenin antrenman sahasında yapılıyordu ve yaklaşık bir buçuk kilometre yürüme mesafesindeydi. Bex de bahar aylarında aynı sahada oynuyordu ve Evie'yle defalarca onu izlemeye gitmiştik. Sahaya vardığımızda hava henüz kararmamıştı ama ışıklar yanıyordu.

Tribünler sahanın tek tarafındaydı. Evie'yi tribüne çıkarmak için eline uzandım.

"Tribüne kendim çıkmak konusunda son derece becerikliyim," dedi.

"Ben de centilmenlik yapmak konusunda son derece becerikliyim," dedim ve onu tribüne çektim. Bu sırada elini tutmaya odaklanmıştım ancak aramızdaki bu temasın onunla Leo arasında işlerin ciddileşmesini nasıl engelleyeceği sorusunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ben ne zaman bir kızla çıksam Evie'yle aramızda bir anlaşma başlardı. Kız arkadaşlarım genelde başka bir kızın elini tuttuğumu görmekten hoşlanmazdı. Leo'nun da aynı hisse kapılacağından emindim.

Uzak köşeye oturduk ve Leo sahanın içinden Evie'ye bir bakış attı. Bu sırada ısınmak için futbol oyuncularının yaptığı o tuhaf sıçramaları yapıyordu. Evie el salladı, Leo ona gülümsedi.

Santra yapıldıktan sonra top diğer kaleye doğru atıldı ve Leo diğer savunma oyuncularıyla birlikte orta sahadan ileriye çıktı. Bex oyuna kendini kaptırmıştı ve ara sıra oyunculara bağırıyordu. Onu daha önce hiç saha kenarında görmemiştim ve bu ateşli taraftarlığı beni biraz korkutmuştu.

Top bizim bulunduğumuz taraftaki sahaya geçince Leo topu yakaladı ve Caden'a attı. Caden da kendisini savunan defans oyuncusundan kurtulup gol attı. Diğer takım daha önce adını hiç duymadığım bir yerden geliyordu ve resmen eziliyordu. Oyun çoğunlukla onların kalesinin önünde oynanıyordu ve dolayısıyla Leo'ya yapacak pek iş kalmıyordu. Buna rağmen Evie'ye gereğinden fazla bakıyordu.

Ona işkence etmek için kolumu omzuna atıp Evie'ye futbolun inceliklerinden bahsetmeye başladım, ki çoğunu uyduruyordum. Özellikle ofsayt kuralını hiç anlamıyordum ama Evie için bir şey fark etmiyordu, zira o spordan hiç anlamıyordu. Muhtemelen quidditch* kurallarını anlatsam da farkına varmazdı.

Evie bana döndü ve bir soru sordu. Bu sırada baştan çıkarıcı derecede yakınıma gelmişti. Aramızdaki boşluğu kapatmanın ne kadar basit olduğunu düşünmeden edemedim. Ama bir şey yapmadım.

Bunun yerine *kıl payı öpüşme on beş* diye geçirdim içimden.

* Harry Potter serisinde, uçan süpürgelerle yapılan kurgusal bir spor dalı. – çn.

EVIE

Maçtan sonra Leo'yla saha kenarında buluştuk.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Leo.

"Kazandığınız için tebrikler," diye cevap verdim.

"Bugün bana pek iş düşmedi," dedi ve Caleb'la Bex'in oturduğu yere doğru bakarak, "Böylesi daha da iyi oldu," diye ekledi. Gözleri Bex'in kafama taktırdığı kelebeklere takıldı. "Çok tatlı görünüyorsun. Duş almamı bekler misin? Bir şeyler yiyebiliriz. Akşam yemeğini kaçırdım."

"Tamam," dedim. Sanırım bu gerçek bir randevuydu. Leo beni ilk davet ettiğinde her ne kadar Bex öyle olduğunu söylese de pek emin olamamıştım. "Sen hazırlanana kadar Bex ve Caleb'ın yanında olurum."

"Acele edeceğim," dedi Leo. Önce birkaç adım uzaklaştı ve sonra geri döndü. "Aslında önce bir şey deneyebilir miyiz? Böylece rahatlamış oluruz ve gecenin geri kalanının keyfini çıkarırız."

"Aklında ne var?"

Leo önce gülümsedi ve sonra dudaklarını dudaklarıma doğru yaklaştırdı.

Ah.

Bunu istiyor muydum?

Belki de.

Kesinlikle *istemiyor* değildim.

Dudaklarıma birkaç santim kala durdu. "Ne dersin?"

Ağzımdan hiçbir kelime çıkmayınca başımı sallayarak onu onayladım. Bunun bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Ya da bu kadar insanın önünde.

Beni öptü ve daha da ilginci, ben de onu öptüm. Dudaklarım onun dudaklarına cevap verircesine hareket ediyordu. Bunun öğrenilebilecek bir şey olmadığını fark ettim. Bu bilgi, ihtiyaç duyulana kadar keşfedilmemiş şekilde insanın içinde duruyor olmalıydı.

Leo geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Bu senin için sorun mu?"

"Sanırım hoşuma gitti," dedim sesimdeki şaşkınlığın farkına vararak.

Leo güldü. "Çok sevindim. On dakika," dedi ve soyunma odasına doğru koşmaya başladı.

Tribünler artık neredeyse tamamen boşalmıştı ama Caleb ve Bex hâlâ oradaydı. Keşke bunu görmemiş olsalardı.

Caleb, Bex'in kulağına bir şey fısıldadı ve içimde... Ne bileyim... Sanki bir şeylerin yanlış olduğu hissi yayılıverdi. Uzun zaman önce Caleb'ı ittiğimde yüzünde oluşan hayal kırıklığını hatırlayabiliyordum. Ama elbette bunun neden böyle olması gerektiğini anlıyor olmalıydı. Tıpkı Bex'in söylediği gibi; bizimki bedensel olmayan, kutsal bir ilişkiydi.

Gidip onlarla konuşmalıydım ama utanıyordum ve ne diyeceğimi bilmiyordum. Ben de artık bomboş olan sahaya doğru döndüm ve sırada beni neyin beklediğini düşünmeye başladım. Öpüştüğüm biriyle yemeğe çıkmak üzereydim. Nasıl oluyordu bu işler?

Bir süre sonra Bex ve Caleb'ın arkamdan yaklaştığını duydum. Bex omzuma dokundu ve ona doğru döndüm.

"İyi misin?"

Başımı evet dercesine salladım. Sonra biraz gergin bir halde Caleb'a baktım. "İyi miyiz?"

Gülümsedi. "Her zaman," dedi. Verdiği cevap karşısında dolan gözlerimi silmek zorunda kaldım.

Leo soyunma odasından çıktı ve bize yaklaşmaya başladı. Bex

bana sarıldı ve kulağıma, "Yurda döndüğünde yanıma gel. Her şeyi duymak istiyorum," diye fısıldadı.

Caleb arkasını dönerken ellerini cebine koydu ve "İyi geceler Eves. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," dedi.

"Bu gereğinden fazla özgürlük demek."

Sonra gittiler. Onların birlikte gittiğini görmek; Bex'in Caleb'a bir şeyler söylediğini ve Caleb'ın onu dinlerken başını Bex'e doğru eğişini izlemek son derece tuhaftı. İçimde bir kayıp yaşadığım hissiyle, midemde kelebekler uçuşurcasına hissettiğim mutluluk birbirine karışmıştı ve iki karşıt duyguyu aynı anda nasıl hissedebildiğimi anlamıyordum.

Duygular matematik gibi değildi. Olumlu ve olumsuz duyguları bir araya getirip nötr bir orta nokta bulunamıyordu. Daha ziyade, sayı doğrusunda aynı anda iki farklı yer işgal etmeye benziyordu, bu da hislerin daha çok kuantum fiziğine benzediğini gösteriyordu sanırım.

Leo elini sırtıma koydu ve kampüsün diğer ucundaki bir restorana gitmeyi önerdi. Kafa karışıklığımı bir kenara bırakmaya hevesli olduğumdan, onun önerisini kabul ettim.

Yaşlıca bir garson kadın bizi restoranın arka köşesindeki bir masaya oturtup rahatsız edici bir ses tonuyla, "Sen ne kadar tatlı bir şeysin öyle?" deyiverdi.

Ceketimi çıkarıp ellerimi yapış yapış masanın üzerine koydum. Bu masadan bir numune alıp Bex'e götürsem mikroskop altında neler görebileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Leo menüyü hiç açmadan yumurtalı ekmek ve portakal suyu istedi. Garson bana dönünce ben de, "Sıcak çikolata," dedim.

Bir anlık tuhaf bir sessizlik oldu ve ardından Leo, "İsim, rütbe ve seri numarası konularını aradan çıkarsak mı?" diye sordu.

Ne dediğini anlamadığım için şaşkın şaşkın ona bakınca, "Göbek adı, doğum günü, en sevdiğin renk; birini öptükten sonra bilmemenin utanç verici olacağı her şey işte," diye ekledi.

Yüzüm kızarmıştı. Leo gülümserken mavi gözlerinin kenarları kırıştı.

"Evelyn Jane, 2 Nisan, turkuaz." Leo'nun bunu daha önce kaç kez yaptığını merak ediyordum ama soracak cesaretim yoktu.

"Evelyn Jane," diye tekrarladı yavaşça. "Evelyn sana yakışıyor. Sen Evie olacak kadar uçarı bir kız değilsin."

Leo bunu bir iltifatmış gibi söylemişti ama ben uçarılığa karşı değildim.

Sonra sıra ona geldi. "Leo Henry, 30 Aralık ve son zamanlarda mavi, siyah veya gri olmayan herhangi bir rengi tercih ederim" dedi.

"Doğum gününün aralıkta olmasının her zaman üzücü olduğunu düşünmüşümdür. Tüm hediyeleri birlikte alıyor insan."

Leo'nun bakışları gözlerimden uzaklaştı ve yüzünde çok kısa süreliğine tuhaf bir ifade belirdi ancak o kadar kısa sürmüştü ki bu, ne anlama geldiğini çözemedim. Sadece, "Öyledir," dedi.

Bir şeyler daha söylemesini bekledim. Söylemeyince ellerimi kavuşturdum ve başımı öne eğerek gergin bir halde ona bir açıklama yapmaya koyuldum. Bunu yapmak zorunda hissediyordum.

"Biz eğer... Yani sen eğer benim çevremde olacaksan... benimle ilgili şunu bilmelisin. İnsanlar dile getirmediği sürece ne demek istediklerini anlayamayabiliyorum." Başımı kaldırdım. "Yani az önce bir şey olduğunu biliyorum ama ne olduğunu senin bana söylemen gerekiyor."

"İlk randevu için kötü bir hikâye gibi geliyor," dedi Leo. Derin bir iç çekti. "Ben küçükken annemle yaşıyordum ve onun bazı sorunları vardı. Sonra bir süre koruyucu aile sistemine dâhil oldum. Koruyucu annem Kate'in beni evlat edinmesi ancak ben ortaokuldayken mümkün oldu ve hayatım ancak o zamandan sonra düzene oturabildi. Uzun yıllar pek hediye görmedim."

"Ne kadar zamandır Şövalye Akademisi'ndeydin peki?"

"Dokuzuncu sınıfta başladım. Gayet iyiydi. Lise için birçok yeni öğrenci gelmişti. Buraya gelişim daha zordu."

"Buraya neden geldin?" diye sordum.

"Daha fazla ders var ve Newton mezunlarının yararlanabildiği bir burs programı sayesinde üniversiteye gidip orada yerleşik öğrenci danışmanı olarak barınma imkânı da buluyorsun."

Başımı salladım. Evan ve Claire de bu programa dâhildi.

Garson kadın elinde bir tepsiyle geldi ve üzeri şık bir şekilde çırpılmış kremayla kaplı devasa bir sıcak çikolata fincanını masaya koydu.

"Vaay."

Kaşığımı peçetenin içinden çıkarıp krema kısmına daldırdım ve tadına odaklanmak için gözlerimi kapattım. Krema önce ağzımda eridi. Aşırı tatlı değildi. Sonra çikolata parçacıklarının tadını almaya başladım. İnanılmazdı. Gözlerimi açıp Leo'ya buranın yeni favori restoranım olduğunu söyleyecektim ki beni izlediğini fark ettim. Elinde çatalıyla bana öyle bakıyordu ki bir anda tüm bedenimi bir sıcaklık kapladı.

Başımı önüme eğdim.

"Bu işlerde yeni olduğun fikrine kapılıyorum," dedi Leo.

"Öyle de denebilir." Sonra bir anda kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. "Bir dakika, öpüşme kısmında kötü olduğum için mi öyle söylüyorsun?"

"Hayır. Öpüşme kısmında harikaydın. Ama o kadar insanın önünde yapmış olmam seni rahatsız mı etti? Biraz paniklemiş gibiydin."

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim," dedim dürüstçe, onun duygularını incitmediğimi umarak. "Amacın alnıma yazı yazmak mıydı?"

Leo bir anda afalladı. "Ne?"

Caleb'ın keçeli kalem yorumunu anlattım.

"Bu çok saçma," dedi.

"Bana da öyle gelmişti."

"Yüzünde asla iz bırakmam. Belki elinin arkasına yazarım."

Kıkırdadım.

Leo beni dikkatle inceledi. "Bu gülüşünü Buzlar Kraliçesi Evie esprisiyle bağdaştırmakta zorlanıyorum."

"Öyle bir espri mi var?"

"Var sayılır. Evie Beckham'ın reddedip enkaza çevirdiklerinin hikâyesi anlatmakla bitmiyor."

"Daniel Chao," dedim. İkinci sınıftayken Daniel onunla Bahar Şenliği'ne gitmemi istemişti. Tekrar tekrar sorup durmuştu. Son reddedişimin biraz yüksek sesli olduğu söylenebilirdi. Ve biraz da halka açık bir yerde. İnsanlar bu hikâyeyi anlatmayı seviyordu.

"İşte o acımasızcaydı, Evelyn Jane. Beni bu geceyle ilgili biraz endişelendirdi."

"Senin endişelenmene gerek yok."

"Doğru," dedi. "Sanırım yok."

Kampüsün içinden eve doğru yürürken Leo elimi eline aldı, Caleb'ın yaptığı gibi parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmek yerine etrafından doladı. Farklıydı ama güzeldi.

Havada bulut yoktu ve tatlı bir serinlik vardı ancak kampüs garip bir şekilde sessizdi.

Bir sohbet konusu ararken sabahki fizik dersi aklıma geldi ve "Tüm bunların gerçekten bir simülasyon olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Bunu seni kızdırmak için söyledim."

"O zaman amacına ulaştın. Bostrom bir fizikçi bile değil. Çok zeki olduğunu sanan bir filozof. Peki ya paralel evrenler?" Bir sonraki konu bununla ilgiliydi.

"Olabilir. Matematik insanı bir yere götürüyorsa, ihtimali düşük bile olsa peşinden gidilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Bunu düşünmek yine de tuhaf. Milyonlarca Evie'den biriymişim gibi hissetmiyorum."

"Bunun geçerli bir argüman olduğunu sanmıyorum. Saatte binlerce kilometre hızla güneşin etrafında döndüğünü hissediyor musun?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Seninle birlikteyken evet."

"Çok tatlısın."

Sokağın karşısına geçtik ve heykelli bahçeden dolaştık.

Arka kapıya çıkan merdivenlere geldiğimizde benden bir basamak aşağıda durdu ve tekrar elimi tuttu. "Seni tuhaf bir şekilde dikkat çekici buluyorum."

"Tuhaf bir şekilde mi?" diye sordum. Bu niteleme hiç hoşuma gitmemişti.

"Yani sen benim ilgimi çekmeye çabalamıyorsun... Başkaları gibi."

Gözlerimi kıstım. Bir süredir onu izlediğim için birkaç kızın Leo'ya fazlaca dokunduğunu ve onun etrafındayken saçlarını gereğinden fazla savurduklarını fark etmiştim. "Ben de düşündüm," dedim. "Ama uyguladıkları stratejiler pek istenen sonuçları vermiyor gibi geldi bana."

"Emin ol, o stratejileri sen uygulasaydın etkili olurlardı," dedi. "Senin de benimle ilgilendiğini bilmiyordum. Bir kalem düşürsen veya kirpiklerini kırpıştırsan belki beni teşvik ederdin."

Kirpiklerimi kırpıştırdım. Leo gülümsedi ve beni öptü.

CALEB

Evie'nin ilk öpüşmesi ve karşısındakinin ben olmadığım gerçeği dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Yere uzanmış, ellerimi başımın arkasında kavuşturmuştum ve umursamaz takılmaya çalışıyordum. Aslında ruh halim, kollarımı iki yana açıp yüzüstü dümdüz yatmaya daha müsaitti ancak salonda herkes Evie ve Leo'dan bahsediyordu ve yıkılmış gibi bir görüntü vermemeyi başarabilirsem ertesi gün benim için çok daha rahat geçebilirdi. Bex bu durumu atlatabilmem için elinden geleni yapıyordu ancak etrafımızdaki insanları kovamazdı.

Newton'da yalnız kalacak yer bulmak zordu. Ya da şöyle diyeyim; aslında yalnız kalmak kolaydı, hepimiz tek kişilik odalarda kalıyorduk ama sıkı güvenlik ve sürekli izleme sebebiyle biriyle baş başa kalabilmek pek kolay değildi. Geçen bahar Sarah-Kate'le bu soruna etkili bir çözüm bulamamıştık. Epey de uğraşmıştık.

Bu yüzden Bex'le öğrenci salonunun sessiz bir köşesinde oturduk ve ben de acımı mümkün olduğunca az belli etmeye çalıştım.

Yanımdaki kanepede uzanan Bex ellerini çenesine koydu ve bana baktı. "Üzgünüm Caleb."

Ona baktım ama konuşmadım.

"Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Yani aslında şu anda işin çoğunu yer çekimi yapıyor."

"Ah, seni acılı palyaço," dedi acıyan gözlerle.

Yüzünü iyice inceledim. "Sen ondan daha güzelsin. Margot da öyle. Tarafsız bir bakışla."

"Peki, sen tarafsız mısın?"

"Kesinlikle hayır, Bex." Kollarımdan birini başımın altından çıkardım ve yüzüme kapattım. "Evimizin arka bahçesinde birbirine sarılarak büyüyen iki ağaç vardı. Bir gün birine yıldırım düştü ve onu kesmek zorunda kaldık. Ama öteki ağaca baktığında hâlâ diğerinin eskiden durduğu yerlerin boş olduğunu görebiliyordun. Tüm varlığıyla bir tepki veriyor gibiydi. İşte ben ve Evie o iki ağaç gibiyiz."

"Senin birçok başka ağaca da sarıldığını gördüm."

"Harika. Romantik benzetmemi mahvettiğin için teşekkür ederim. Başka kızlarla çıkmamın sebebi Evie'nin benimle olmak istememesiydi. Ben de ne hissettiğimden emin olmak istedim." Gözlerimi hâlâ kolumla örtüyordum ama Bex'in kaşlarını kaldırdığını hissedebiliyordum. Sırıttım. "Ve keyifliydi," dedim.

"Bu da Evie için öyle. O seni seviyor."

"Ama o anlamda değil."

"Hayır," dedi Bex. "O anlamda. Ama henüz farkında değil."

Kolumu yüzümden çektim ve doğrulup Bex'e döndüm. "Sen ne biliyorsun?"

Bex tekrar kanepeye uzandı. "Bazen ikinizin arkadaşı olmak çok zor."

"Bex," dedim. Sesimde öyle bir çaresizlik vardı ki Bex pes etmek zorunda kaldı.

"Ona Leo'ya karşı hissettikleriyle sana karşı hissettikleri arasında ne fark olduğunu sordum. Leo'nun gizemli olduğunu ve midesinde kelebekler uçuşturduğunu söyledi," dedi halime acır gibi bakarak.

Bir süre sessizlikten sonra, "Bana devamını sordurma," dedim.

"Caleb, Evie senin onun için yuva demek olduğunu söyledi. Senin sayende dairesinin tamamlandığını... Evie Beckham şiir alıntısı yaptı resmen. Şu anda hissettiği bu bacaklarını titreten, endişeli duyguların heyecan verici olduğunu düşünüyor ama elbet anlayacak. Derinlerde bir yerde ne istediğini o da biliyor."

Bunu biraz düşündüm. "Ben de gizemli olabilirim," dedim.

"Hayır. Hayır. Bunu demek istemiyorum. Ona biraz zaman ver. Böyle bir şey hissetmenin nasıl olduğunu daha yeni öğreniyor."

"Ya hiç farkına varmazsa, Bex?" Bunu sesli söyleyince ne kadar büyük bir tehlike olduğunu anlamıştım. Sanki evrenin aklına fikirler sokuyordum.

Bex kanepeden indi ve bana sarıldı.

"Bu sana yeterli gelir mi bilmiyorum ama bence farkına varacak."

Başımı onun başına yasladım. "Umarım," dedim.

∞∞∞∞∞

Sabah olduğunda Evie'ye mesaj atıp fizik ara sınavımda yaptığım düzeltmeleri kontrol etmesini rica ettim. Bazı şeylerin değişip değişmediğini öğrenmek istiyordum. Onunla koridorda buluşmamı istedi ve oraya gittiğimde Leo'nun duvara yaslanmış halde ona gülümsediğini gördüm.

Evie'ye baktı ve "Sen herkese böyle mi kokuyorsun yoksa dün gece devrelerimi yaktığın için arzuyla yumurtalı ekmeği birbirine mi karıştırıyorum?" dedi.

Evie güldü ve ben, *Tarçın ve vanilya. Evie tarçın ve vanilya kokar,* diye düşündüm. Sınav kâğıdımı ona uzattım. Acaba bu devre yakma konusuna neler dâhildi?

Tam karşımda, Leo'nun hemen yanındaki duvara Margot yaslandı ve Evie'ye bakıp, "Turnayı gözünden vurmuşsun," dedi. "Bu artık Caleb'ı serbest bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Margot'ya baktım ve "Eğer Evie yüzünden ayrıldığımızı sanıyorsan konuyu pek anlamamışsın," dedim. Tıpkı Evie gibi ben de Margot'nun kedi videosu takıntısından pek hoşlanmıyordum.

Kâğıdımı inceleyen Evie, kafasını kaldırdı. "Caleb'ın olayı kısa süreli ilişkiler. Yerinde olsam bunu kişisel almazdım," dedi Margot'ya.

"Doğru kişiyi bulana kadar," dedim. Leo bana bir bakış attı ama onu görmezden geldim.

Zil çaldı. Biz sınıfın kapısından içeri girerken Evie sınav kâğıdımı geri uzattı ve son problemde bir adımı atladığımı söyledi.

Dr. Lewis tahtaya bir şeyler yazarken kafasını çevirip dördümüze baktı ve "Bu sabah okul otobüsü geç mi kaldı hanımlar ve beyler?" diye sordu.

Yerimize oturduğumuzda ben tahtadaki problemi metodik olarak çözmeye çalışırken o sırada Leo ve Evie hızlıca çözüme ulaşmak konusunda yarışıyordu. Evie masasından Leo'ya doğru bir kalem yuvarladı. Bunu gören Leo sırıttı. Bu belli ki aralarında özel bir espriydi. Ben kalemi alıp iki gözümü de çıkarmadan Leo onu aldı ve Evie'ye geri verdi.

Dr. Lewis kâğıtlarımızı topladı ve "Bugün dostlarım, çocuk oyuncağı Newton fiziğini bir kenara atıyoruz ve dikkatimizi kuantum tuhaflığının harika dünyasına çeviriyoruz. Biri bana, bu cümleyle neyi kastettiğime dair bir örnek verebilir mi?"

"Heisenberg'in belirsizlik ilkesi," dedi David.

"Yani?"

"Herhangi bir zamanda bir parçacık hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilemeyiz. Mesela ne kadar hızlı gittiği hakkında ne kadar çok bilgi sahibi olursak, nerede olduğu konusundaki bilgilerimiz o kadar azalır."

"Garip ama gerçek. Başka? Bay McGill?"

"Gözlemci etkileri?"

"Örneğin?"

"Gecikmeli seçim deneyleri. Bir fotonun yolunu ölçüyorsanız ve uçuş ortasında ölçtüğünüz şeyi değiştirirseniz, başladığında ne olduğunu da değiştirirsiniz. Esasen geçmişi değiştirmiş olursunuz."

"Olmaz öyle şey," dedi biri.

"İşte bu yüzden tuhaflık diyoruz," diye cevap verdi Dr. Lewis. "Başka bir şey var mı?"

"Schrödinger'in kedisi de gözlemci etkisi değil mi?" diye sordum.

"Evet, bu en bilinenleridir. Açıklamak ister misin?"

"Bir kutuya radyoaktif bir parçacık, bu parçacığın bozunmasıyla

yayılımı tetiklenecek bir zehir ve bir kedi koyulur. Kutunun içini kimse gözlemlemediği sürece parçacık hem bozunmuş hem de bozunmamış durumda kabul edilir. Dolayısıyla kedi hem ölü hem de diridir. Ama biri kutuyu açıp baktığı anda: Güle güle kedicik."

"Bu sabah karamsar mı hissediyorsunuz, Bay Covic? Kedi hayatta da olabilir. Önemli olan, parçacığın gözlemlenene kadar süperpozisyonda kabul edilmesi; hem bozunmuş hem de bozunmamış olmasıdır," dedi Dr. Lewis. "Okumalara geçmeden önce bir örnek daha alalım."

Evie, "Uzaktan hayalet etkisi," dedi.

Dr. Lewis bir cevap vermeye kalkıştı. "Biliyorsun ki Einstein o teoriyi ortaya atarken..."

"Dalga geçiyordu, biliyorum," diyerek sözünü kesti Evie. Konu ne kadar gizemli olursa o kadar kendine güvenli davranıyordu. "Einstein bunu pek umursamamış olabilir ancak deneyler bunun doğru olduğunu gösteriyor. İki parçacık birbirinin içine öylesine geçmiş olabilir ki bağlantıları asla koparılamaz hale gelir. Ömür boyu, birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar birine etki eden her şey diğerini de etkiler."

Ensesini inceledim. Topuzundan dışarı fırlamış buklelere baktım. Dolanıklık. Dr. Lewis fizik kavramlarını sosyal metafor olarak kullanmamızdan nefret ediyordu ama bu kavram beni büyülemişti. Dolanıklık fikrinin hoşuma gitmesinin sebebi kişiyi bir şeyle fiziksel olarak birbirine bağlaması değil, kimliğini ve neler yaptığını sonsuza dek değiştiren bir şey olmasıydı.

Hem de varlığımızın geri kalanı boyunca, Evie.

"Dün geceki okumaların biraz alışılmışın dışarıda göründüğünü biliyorum ama bu durum fizikteki birçok büyük fikir için geçerli. Çoklu Dünyalar Yorumu ile ilgili fikirlerinizi tartışmanız için küçük bir grup çalışması deneyelim. Ve rüya takım birlikte kalabilir," dedi Dr. Lewis; Leo, David, Evie ve beni işaret ederek. "Geri kalanınızın ne düşündüğünü duymak istiyorum."

Yaşasın. Rüya takımındaydım.

David, "Buradaki fikir," dedi masalarımızı bir araya getirdik-

ten sonra, "çoklu evrende, olası her karar için kuantum olsun ya da olmasın farklı bir evren oluşması değil mi?"

"Öyle de denebilir," dedi Leo ve Evie aynı anda. Aynı şeyi söylemiş olmak çok hoşlarına gitti ve birbirlerine bakıp sırıttılar. Leo, Evie'nin açıklamasına izin verdi.

"Çoklu Dünyalar'da parçacıklar gözlemlendiği için süperpozisyondan çıkmaz. Her seferinde her iki sonuç da gerçekleşir ancak farklı evrenlerde gerçekleşir. İki kedi: biri ölü, biri canlı. Her seçim yapıldığında, zaman çizelgesi dallanıp yeni bir evren yaratır, bu nedenle çoklu evrende bulunan sen sayısı her an katlanarak artar."

"Bu berbat," dedim.

"Matematiksel açıklaması teoriden daha temiz," dedi Evie. "Ve işin güzel tarafı, kararların hakkında çok fazla endişelenmene gerek olmaması. Çünkü biliyorsun ki dışarıda bir yerlerde, başka bir yerde, başka bir sen, masada bıraktığın seçimi gerçekleştiriyor."

Evie'ye baktım ve düşündüm. Eğer bu doğruysa başka bir evrende, başka bir Caleb, benim Evie'yi öpmemeye karar verdiğim on beş durumda da Evie'sini öpmüş olmalıydı. "Belki de bu, dünyanın en kötü teorisi değildir," dedim.

EVIE

Fizik ve Beşeri Bilimler arasındaki molada Caleb'ın peşinden salona gitmek yerine Leo'nun beni ıssız bir koridora götürmesine izin verdim.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordum ama sanırım ne yaptığımızı biliyordum.

"Burada hâlâ oldukça yeniyim. Bana bir tur attırabileceğini düşündüm."

Etrafa baktım. Aslında nerede olduğumuzdan emin değildim. "Bence burası dünya dilleri bölümü," dedim. Bir sınıfı belli belirsiz işaret ederek ekledim. "İspanyolca?"

"Fransızca," dedi gülümseyerek. "Senin de bir dil dersi alman gerekmiyor muydu?"

"İki yıl Latince aldım. Sadece beş kişiydik, bu yüzden kütüphanede buluşuyorduk. Dersi aldım çünkü öğretmen, konuşmak zorunda olmadığımız konusunda bana söz verdi."

Leo durdu ve beni usulca duvara dayadı. "Evie?"

"Evet?" diye fısıldadım.

"Söz veriyorum konuşmak zorunda değilsin."

Öpüşmek beklediğimden daha çok hoşuma gitmişti. Tahmin ettiğimden daha az ıslaktı ve içimi bir hoş ediyordu. Bu da normaldi.

Yaşananlar sebebiyle iki Beşeri Bilimler dersinde de konuşulan konuları takip etmekte zorlandım ancak bunun tümüyle benim hatam olduğunu düşünmüyordum. Din dersinde konu

İncil'de geçen gıdalardı *(neden?)*, diğer yandan İngiliz Edebiyatı dersindeki ana odak noktası canavarların ve perilerin sembolizmiydi *(neden? Neden?)*. Bu konulardan sınava gireceğime inanamıyordum.

Öğle yemeğinde Leo yanıma geldi ve çenemi kaldırıp beni burnumdan öptü. Bu bana biraz fazla gelmişti ve Leo'yu kibarca bunu yapmamaya nasıl teşvik edeceğimi düşündüm. O sırada Caleb, "Siz ikiniz şu minnoşluk işini patlamış mısır yiyen hamsterlar seviyesine çekebilir misiniz?" dedi.

"Deneriz ama yapabileceğimizi pek sanmıyorum," dedi Leo, saçımdan bir bukleyi parmağına dolarken. Leo'nun elini yavaşça aldım ve saçımdan çektim. Bunları burada, Bex ve Caleb'ın önünde yapmak zorunda değildik.

Leo bir bana bir de Caleb'a baktı. "Evie bu durumun senin için sorun olmadığını söylemişti," dedi.

"Değil zaten," dedi Caleb, tam olarak anlamlandıramadığım bir bakışla.

Refleks olarak Bex'e doğru döndüm.

"Neşeli," dedi Bex kısa bir sessizlikten sonra. Ama hayır, Caleb'ın bu yüz ifadesi neşeli değildi. Bazen yüz ifadelerini anlamlandıramadığım doğruydu ama Caleb'ın neşeli olduğunda nasıl göründüğünü iyi biliyordum.

Bex omuz silkti ve Leo'ya doğru dönüp, "Delicesine âşık," dedi.

Leo'ya baktım, gülümsedi. "İşte bunu bildi," diye cevap verdi

∞∞∞∞∞

Öğleden sonra Leo'nun futbol antrenmanı vardı. Bu sayede yalan söylememe ya da yapmak istemediğim açıklamalar yapmama gerek kalmadan Anita'ya gitme fırsatı doğmuştu.

Anita önce o hafta hiç kriz yaşayıp yaşamadığımı sordu. Ben de Abbie'nin dersinde donup kalmamdan bahsettim. "Ama nefes egzersizlerimi yaptım ve sonra sorularını cevapladım. Sorun olmadı," diye bitirdim.

"Sen sakinleştiğin sırada ne oluyordu?"

"Caleb beni kurtarmak için araya girmişti."

Anita sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "O orada olmasaydı ne yapardın?"

"Beklerdim herhalde. Biraz sessizliğin kimseye zararı olmazdı."

Anita cevap vermedi ama arkasına yaslandı. Sanırım cevabımla onu tatmin edebilmiştim.

Seansın geri kalanında Leo'dan bahsettim. Kendimi ilk öpücüğünü tecrübe eden, buluşmadan yeni dönmüş sıradan bir ergen kız gibi hissediyordum. Buna ne dersin, psikiyatri endüstri kompleksi?

Eve dönerken Bex mesaj attı ve gece çay partisi yapmayı teklif etti. Markete uğrayıp sonra odasına gideceğimi söyledim.

Okuldaki ilk yılımda bazen her an her yerin insan dolu olmasından sıkılıp odamda saklanarak yemek yerdim. Bex porselen çay seti ve mumlarla bana katılarak bunu bir etkinliğe dönüştürmüştü. Artık Newton'da oldukça rahattım ama bazen, yalnız kalıp konuşmak istediğimizde bu geleneği devam ettiriyorduk.

Çay partisi gecesinde yalnızca elle yenen yiyecekler olurdu; bu yüzden peynir ve kraker, humus, fıstık ezmesi, kereviz çubukları, çilek ve mini kekler satın aldım.

Bex'in odası pembe çiçekli nevresimler, ilham verici aforizmalar ve Sürrealist sanat eserlerinin baskılarıyla doluydu. Ama bakmaktan kendimi asla alıkoyamadığım şey devasa, renkli bir grafikti. İleride, dünyanın sıcaklığında yaşanacak tahmini artış grafiği. Besin kaynaklarının ne zaman kıtlaşacağını gösteren sarı bir çizgi ve gezegende yaşamın ne zaman imkânsız hale geleceğini gösteren kırmızı bir çizgi de vardı. Her sabah gördüğüm ilk şey bu olsaydı herhalde sinir krizi geçirirdim ama Bex bu grafiğin odaklanmasına yardımcı olduğunu söylüyordu.

Bex yere bir piknik battaniyesi serdi, çaydanlığı ve tabakları yerleştirdi ve klasik müzik açtı. Ben yemekleri ayarladım ve yan yana kıvrılıp yemeye başladık.

Bir anda Bex durup dururken, "Chicago Üniversitesi'nden başka bir yere başvuracak mısın?" diye sordu.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Neden başvurayım ki? Oraya giremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki girersin. Ama başka hiçbir yere bakmak bile istemiyor musun?"

"Gerçekten istemiyorum. Oradaki teorik fizik programına bayılıyorum. Kampüs tam olması gerektiği büyüklükte. Ve orada okuyan insanlara tahammül edebiliyorum. Şu yüz boyası yapılan okullardan birine gidemem," dedim ürpererek. Caleb Madison'ı düşünüyordu ama bir defasında oraya bir futbol maçı için gitmiştik ve korkudan aklımı kaçıracaktım. "Ayrıca sen de orada olacaksın. Değil mi?"

İçimde bir panik dalgası oluştu ama nefes alıp vererek sakinleştim.

"Tabii," dedi Bex. "Ama bölümüm konusunda ikilemdeyim. Orada çok güzel bir iklim değişikliği programı var."

"Onu okuduktan sonra tıp okuyabilir misin?"

"Okuyabilirdim," dedi yavaşça. "Tabii okumak isteseydim."

Bex'in yüzüne dikkatle baktım. "Ama istemiyorsun?"

"Evie, ben galiba ailemi mutlu etmek için tıp seçtim."

Bunu kesinlikle çok iyi anlıyordum. "Ben de kaygı bozukluğu ilaçlarını almaya bu yüzden o kadar uzun süre devam etmiştim. Annemi mutlu etmek için. Ama benim için iyi olan şeyi yapmak zorundaydım. Anita bunu görmeme yardımcı oldu."

"Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi Bex. "Ya da düşmanın tarafına geçtiğimi düşünmelerini istemiyorum. Burada okuduğum için zaten endişeliler."

"Bu korkutucu," dedim annemi düşünerek. "Ama bazen cesur olmak zorundasın." Bu tavsiyeyi vermek, tavsiyeye uymaktan çok daha kolaydı.

∞∞∞∞∞

Bex'in yanından ayrıldıktan sonra Leo'nun boş zamanı olup olmadığını öğrenmek için bilgisayar laboratuvarına gittim. Yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki ben yanı başında bitene kadar geldiği-

mi fark etmedi. Nihayet başını kaldırıp bana bakınca, "Yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum, gelmek ister misin?" diye sordum.

"Çok isterdim ama burada kalsam daha iyi olur. Hâlâ gerideyiz ve bu benim suçum."

"Neden ki? Ana dalı yazılım olan Caleb. Bu onun işi değil mi?"

"Hidrayı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Ama o neden senin suçun oluyor?"

"Çünkü projeyi teslim etmemize bir haftadan az süre kalmışken o kodu bilerek oraya yerleştirdi," dedi Caleb kin dolu bir tavırla arkamdan yaklaşarak. "Bu yüzden şu yüzlerce hatalı kod üreten suratını buradan alıp götür lütfen. Sen etrafta olunca kafası düzgün çalışmıyor."

Leo bir anda yüzünü ekşitti. "Sana sormak aklıma gelmedi, benim yaptığımı nereden anladın?"

"Yoda notasyonundan* anladım. Altına imzanı atsan bu kadar belli olurdu." Caleb benim boş baktığımı görünce açıklamaya girişti. "Erkek arkadaşın kodları tersten yazıyor."

Erkek arkadaş lafını duyunca irkildim. Leo benim erkek arkadaşım mıydı şimdi? Bir kere çıkıp bir iki kere öpüştükten sonra? Önce aramızda bir konuşma geçeceğini sanmıştım.

Leo cevap vermek için ağzını açtı ama Caleb ona fırsat vermeden devam etti. "Sakın bu şekilde hata ayıklamanın daha kolay olduğunu söyleme yoksa yemin ederim çıldıracağım." Bana doğru döndü. "Ve sen," dedi. "Bu çocuk seni etkilemek için eline bir mıknatıs alıp hard diskimizin üzerinden geçirmeden git buradan."

"Bunların benimle ne ilgisi olduğunu hiç anlamıyorum," dedim, Caleb'ın bu öfkesi karşısında panikleyerek. Bu hiç Caleb'ın vereceği bir tepki değildi.

İkisi de sessizce yüzüme bakıyordu. O anda problemin çözümü bir anda kafama dank etti.

Leo'ya baktım. "Kodun içine o hidrayı bilerek yerleştirdin... Çünkü tüm hafta sonu Caleb'ın benimle çalışmasını istemedin."

---

* Yoda notasyonu: Programlama jargonunda bir koşullu ifadenin iki bölümünün tipik sıranın tersine çevrildiği bir programlama stilidir. – çn.

"Kendimi savunmam gerekirse şunu diyebilirim: Derdim çalışmanız değildi."

Caleb, Leo'nun kafasının arkasına bir şaplak attı. "Bu bir savunma değil," dedi. "*Ayrıca* öncesinde yedek de almamışsın. Üç günlük çalışmamız yok oldu." Parmağıyla beni işaret etti ve "Git buradan!" dedi. Sonra Leo'ya döndü ve "Kod yaz!" deyip kendi bilgisayarının başına geçti.

Gitmek üzere arkamı döndüm. Aklımdan, Caleb'ın sinirlendiğinde ne kadar şahane bir insana dönüştüğü geçiyordu.

CALEB

Çarşamba günü öğleden sonra biraz daha sakinleşmiştim. İki Beşeri Bilimler sınavım da geride kalmıştı ve Leo'nun yaptığı numaraya rağmen tarayıcı projemiz hem güzel olmuştu hem de zamanında teslim edebilmiştik. Dekan Santori'nin Frontier merakı sayesinde önümüzdeki üç gün öğleden sonra Newton'un en çok talep gören çalışma odalarından biri Evie ve benim için ayrılmıştı. (Odaya Orwellian deniyordu, zira genelde ders çalışmak için kullanılmıyordu).

Tarayıcı üzerine çalıştığım süreyle Shakespeare'i tekrar okumam arasındaki boşlukta Evie'nin projesi için gereken programın kodlarını yazmıştım. Çalışıp çalışmayacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Bu işe başladığımda tek motivasyonum Evie'ye yardım etmek, Frontier sahnesinde yanında bulunarak en iyi yaptığı işi, yani dâhilerle dolu bir salona ders verme işini yapabilmesi için gerekli özgüveni kazanmasını sağlamaktı.

Ama konu üzerine çalışmaya başladıktan sonra Frontier hakkında araştırma yaptıkça kafamda ikinci bir sebep belirmeye başladı. Sesli olarak dile getirmeye dilimin varmadığı bir sebep: MIT* Manyetik çekirdek belleğin icat edildiği, kuarkların keşfedildiği, elektronik şifrelemenin yaratıldığı yer. Ben de oranın bir parçası olmayı istiyordum ve bu son derece içgüdüsel bir istekti.

* Massachusetts Institute of Technology (Massachusetts Teknoloji Enstitüsü): Cambridge, Massachusetts'te bulunan dünyanın önde gelen üniversitelerinden biri. – çn.

Bu hayalimi bir süre daha diri tutabilmek için sonbaharda oraya başvuru yapmıştım ama üzerine fazla düşünmemeye çalışıyordum, zira kabul edileceğimden emin değildim. Test sonuçlarım iyiydi ama Evie gibi rock yıldızı seviyesinde değildi. Ayrıca ailemin durumu burs almama imkân vermeyecek kadar iyiydi ancak eğitim masraflarını dert etmeyecek kadar da iyi değildi. Newton'a zaten bir üniversite eğitimine yetecek kadar harcama yapmışlardı. Ayrıca benden sonra iki erkek kardeşim daha vardı. Mecbur kalsalar ödeyemeyecekleri bir meblağ değildi ancak bunu onlara soramayacak kadar da suçluluk duyuyordum. Bütün bunlara rağmen eğer Evie'yle Frontier'e katılırsak MIT'ye kabul edilmek sorun olmaktan çıkacaktı. Bir de ilk beşte bitirirsek burs alacaktık.

Kapı açıldı ve Evie içeri girdi. Yüzü kızarmıştı ve aklı havada gibiydi. Neden böyle göründüğünü düşünmemeye çalışarak kafamı hemen bilgisayarıma çevirdim. Herhalde matematik amfisinden buraya koştu, diye teselli ettim kendimi içten içe.

"Programımı görelim bakalım!" dedi Evie.

"Bittiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum, Caleb."

Haklıydı ama Leo'yu ne kadar gizemli bulduğuyla ilgili Bex'in anlattığı onca şeyden sonra bu beni rahatsız etmişti.

"Benimle ilgili her şeyi bilmiyorsun."

"Dene bakalım."

"En sevdiğim kurgu karakter?"

"Paranoyak Android Marvin* ama en sevdiğin kurgu sahne Arthur'un diğer adamın kurabiyelerinin hepsini yiyip bitirdiği sahne."

"Bisküvilerini."

"Her neyse."

"İlk öpüşmem?" Aşağılık bir çabaydı ama ona, o Leo'yla tanışmadan çok daha önce benim kızlarla düşüp kalktığımı hatırlatmaya çalışıyordum.

---

* Douglas Adams'ın ünlü eseri Otostopçunun Galaksi Rehberi'ndeki kurgusal karakter. – en.

"Marissa Matson. Ryland Shelman'ın bodrum katındaydınız ve bir Star Wars izleme maratonu sırasında üstüne çullanıverdi."

Maalesef Evie bunu anlatırken hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sana olayın bu şekilde başladığını hiç anlatmamıştım," dedim.

"Kızlar anlatmadan duramadı."

"Üç dileğim olsa?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Beyzbolda sıfır hatayla kusursuz bir maç kazanmak, NASA için kod yazmak, okyanus kıyısında bir yazlık."

Dudaklarına baktım ve şöyle düşündüm: *Birini bilemedin.*

Yazlığa ihtiyacım yoktu. (NASA'da çok meşgul olacağım için!) Ama bunları ona söyleyemezdim. Bu yüzden kazandığını zannetti. Ve gizemli olmak konusunda kesinlikle başarısız olmama rağmen beni bu kadar iyi tanıması hoşuma gitmişti. Bilgisayarımı ona doğru çevirdim ve denklemleri nereye yazacağını gösterdim.

Evie denklemleri yazınca ekranda bir model belirdi. Tıpkı çizdiği gibiydi ama daha kusursuzdu. Evie defterindeki denklemlerle modeli karşılaştırdı. Bir süre sonra kafasını kaldırdı ve "Bu mükemmel," diye fısıldadı. "Bükebilir miyiz?"

Bilgisayarı kendime doğru çektim ve birbirinin aynı noktaları birleştirerek çizimleri bükmesi için yazdığım fonksiyonu çalıştırdım. Bir iki tuşa bastım ve ekranda Evie'nin istediği oldu.

"Peki ya ikili kod adresleri?" dedi Evie. Ona ters bir bakış attım. Bu aşamaya kadar gelmek saatlerimi almıştı ve karşılığında minnet görmüyordum. Ama ben bunun üzerinde günlerdir çalışıyorsam Evie'nin haftalardır çalışıyor olduğunu düşündüm ve ikili kod adreslerini birleşen çiftlere atayıp gerekli parçaları ekledim. Ve işte oradaydı: Evie'nin helyum atomunu gösteren geometrik modelinin içinde gizli bir hata düzeltme kod bloku. Tüylerim ürperdi.

Başımı çevirip Evie'ye baktım. "Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bulmasını bilirsen potansiyel olarak her şeyin içinde ikili kodlar olduğu anlamına geliyor."

"Sadece ikili kodlar da değil, Hamming kodları," dedim ekra-

na bakarak. "Eski dijital yayınlara gömülü olan bitleri gösteriyor bu. Artık kabul etmek zorundasın: Kesinlikle Matrix'in içinde yaşıyoruz."

"Hayır, yaşamıyoruz," dedi yanıma oturup elimi eline alarak. "Bana yalnızca moral desteği sağladığını sanıyorsun, biliyorum ancak bu problemi sen olmadan çözemezdim."

Onu kendime çekip sarıldım ve kendimi saçlarının tarçın kokusuna gömdüm. "Evie, sen olmasan bu probleme hiç dâhil olamayacak olmam bir yana, Newton'a bile gelmezdim. Frontier'ın var olduğunu bile bilmezdim."

Evie arkasına yaslandı ve düşündü. "İyi tarafından bak. Hâlâ Marissa Matson'la çıkıyor olabilirdin."

"Bu iyi bir taraf değil."

Tekrar bilgisayara döndük ve sürecin her aşamasında çizimlerin ekran görüntülerini aldık. Sonra Evie bana denklemlerini verdi, ben de ona yazdığım kodu verdim. İkimiz de elimizden geldiğince birbirimizin yaptığı işi kontrol etmeye çalıştık. Ama gerçek şu ki, ikimiz de diğerinin yardımcı olamayacağı kadar ileri düzey işler yapmıştık ve yaklaşık bir saat sonra pes ettik.

"Yarın kendi işlerimizi kontrol edeceğiz. Tepeden tırnağa, satır satır çalışacağız," dedi Evie. "Kodun çalışması yeterli değil. Temiz olmalı."

"Hey," dedim alınarak.

"Kusura bakma. Ama hazır olmamız gerekiyor."

Son teslim tarihi pazar günüydü.

∞∞∞∞∞

Ertesi gün Evie odaya geldi ve önüme bir Starbucks bardağı koydu. Kahveyi kokladım. Tarçınlı dolce latte, en sevdiğim. Evie başımın tepesinden öptü beni. "En sevdiğim yazılımcıya," dedi.

Aklımdan geçenler şunlardı: Birincisi bu kokuya bayılıyordum. Bana sorarsanız buraya kadardı; tarçın ve kahve aromasının birleşiminin insan evriminin varmak istediği son noktayı temsil

ettiği o kadar açıktı ki insanlığın diğer tüm başarıları bunun yanında gereksiz kalırdı.

İkincisi, Evie bana bu kahveyi aldığı için elbette çok mutluydum. Kahvenin yanı sıra benim yanımda değilken bile beni düşünmesi hoşuma gitmişti. Ama üçüncüsü, Evie kahve içmiyordu ve Starbucks'taki çaya kahve aroması karıştığını düşünüyordu. Bu yüzden Leo'yla olmadığı sürece oraya gitmek için bir sebebi yoktu. Ve son olarak, neden saçımı öpüyordu?

Söylediğim şeyse yalnızca şu oldu: "Teşekkürler."

Bir elini omzuma koydu, diğer elini ekrana uzattı ve "Şunun..." diye söze girdi. Parmağını ekrana dokundurduğu anda karşımdakinin Evie olmasını önemsemeden eline bir tokat vurdum. Parmak izlerinden nefret ediyordum.

"Kodda sorun yok," dedim. "Dün gece laboratuvarda tekrar tekrar gözden geçirdim."

"Tamam. Benim bazı matrisleri kontrol etmem gerekiyor."

Çünkü kahve içip öpüşüp koklaşmak için matematik laboratuvarından kaytardın.

Masanın karşısına geçerken elini sırtımda gezdirdi. Bana sorsalar Evie'nin Leo'yla çıkmasının aramıza birtakım fiziksel sınırlar getireceğinden çekinirdim ama nasılsa bunun tersi olmuştu. Sanki Leo'yla geçirdiği şu birkaç gün Evie'nin dokunuş repertuvarını genişletmişti ve hepsini deniyordu. Normalde bunun hoşuma gitmesi gerekirdi ama akşam yemeğinde patlamış mısır yemiş gibi hissediyordum. O an için güzeldi ama sonra insanın canı daha dişe dokunur bir şeyler çekiyordu.

İki saat sessizce çalıştık. Hata düzeltme kodu hakkında bir şeyler yazdım ve programı açıkladım.

Evie çoktan defterinden bir Word dosyasına aktardığı denklemlerin son kontrolünü yapıyordu. Bana gönderdiği denklemleri ben de makaleye yerleştiriyordum. İnternet üzerinden aynı dosya üzerinde çalışmıyorduk çünkü öyle yapınca biçimlendirme bozuluyordu.

"Bu gece ben giriş kısmını yazacağım," dedi Evie. "Ve yarın

da yaptığımız çalışmanın neden önemli olduğu hakkında bir şeyler yazmamız gerekiyor."

"Ne diyeceğiz?"

"Hassas ayar argümanını hatırlıyor musun?"

Fizik dersinde yaptığımız bir alıştırmayı kastettiğini düşünerek başımı iki yana salladım.

"Evrenimizdeki sabitler; karanlık madde ve karanlık enerji miktarı, elektromanyetik ve nükleer kuvvetlerin gücü, hatta protonların ağırlığı, hepsi bilinçli bir yaşamın var olması için neredeyse tam olarak oldukları gibi olmalı. Bunlardan herhangi biri zerre kadar farklı olsaydı biz burada olmazdık. Ama işte bir şekilde buradayız. Tam olarak bizim için uygun olan bir evrendeyiz. Bu hiç olası görünmüyor."

"Tamam. Peki, bunun bizim makalemizle ne ilgisi var?"

"Bu kodları bulmak, hassas ayar argümanını araştırmaya açılan bir yol olabilir. Evrenin parametrelerinin nasıl ayarlandığını bulmak için... Yani bir şey bulduğumuzu söylemeye gerek yok. Keşfetmeye değer birtakım yollar açtığımızı söyleyebiliriz."

"Öyle yazabiliyor muyuz?" diye sordum.

"Elbette. Ve matematiğin mantıksız etkililiğinden bahsetmek istiyorum."

"Yani matematiğin dünyayı tanımlamada neden bu kadar iyi olduğu konusu mu?"

"Aynen öyle. Deneysel fizikçilerin bulduğu şeyleri matematikçilerin bazen onlardan yıllar önce tahmin etmiş olması ve bunu sürekli tekrarlamaları biraz tuhaf değil mi? Ama tüm dünya ikili kodla yazıldıysa o zaman belki bu o kadar da tuhaf değildir."

"Peki ben de simülasyon hakkında konuşabilir miyim?" diye sordum. Gülümsedi. "Mecbursan."

Cuma günü çalışma odasına gittiğimde Evie oradaydı ve parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu. Normalde kelimeleri bu kadar çabuk bir araya getiremezdi ama bu konu üzerine çok uzun zamandır düşünüyordu. Bense simülasyon hakkında yazmayı bitirmiştim ve Evie'nin yazdığı giriş kısmını anlam verebildiğim

kadarıyla gözden geçirmiştim. Tekrar tekrar "Clifford cebri lif demetleri" ifadesiyle karşılaşınca beynim çalışmayı bırakmıştı.

Bu yüzden kulaklığımı takıp kanepeye uzanarak Evie'nin işini bitirmesini bekledim. Yüzümde insan içinde gösterdiğim arkadaş şefkatinden başka hiçbir duygu belirtisinin olmaması için kendimi zorlamaya mecbur kalmadan onu izlemek ender bir zevkti. Bex beni görebilseydi yüzümdeki bu ifadeyi özlem diye nitelerdi. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştım ancak "Evie erkeklerle çıkmaz" cümlesiyle "Evie *benimle* çıkmaz" cümleleri arasında oldukça büyük bir fark olduğunu anlamaya başlamıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra Evie okumam için bana makalenin güncel halini gönderdi. Ben okurken o eşyalarını topladı ve sonra bana dönük olarak bağdaş kurup kanepeye oturdu. Yalnızca bir iki düzenleme yaptım ve bitirince, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Bence yarın ara verelim ve teslim etmeden önce pazar günü taze bir bakışla birkaç okuma yapalım," dedi Evie.

"İyi oldu, değil mi?"

Başını salladı. Evie asla sahte tevazu göstermezdi. "Kabul edileceğiz. O zaman konferans için endişelenebiliriz."

Elini tuttum. "Bu sefer sana yardım edeceğim," dedim.

"Biliyorum," dedi. Bir süre öylece oturduk. Sonra elini çekerek, "Gitmeliyim," dedi.

"Büyük planlar mı var?"

Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Planetaryum."

Bu Newton öğrencileri için gülünç derecede klişe bir randevu aktivitesiydi ve çoğumuz daha ilk yılımızda bu aşamayı geçmiştik. Geçen yıl Sarah-Kate'i davet ettiğimde, "O arkaya yaslanan koltuklarda kolunu attığın dokuzuncu kız olmayı reddediyorum," demişti ve bu cevabı çok hoşuma gitmişti. Ama Leo bu okulda yeniydi ve Evie de oraya hiç gitmemişti (birlikte gitmemiz çok tuhaf olacağından), bu yüzden onlar için mantıklı bir aktivite olduğu söylenebilirdi. Bunu bilmek pek de hoşuma gitmemişti ama her zaman arkadaşı olmuş ve her zaman da arkadaşı olacak olan parçam, bu Newton geleneğine katıldığı için mutluydu.

"İyi eğlenceler," dedim kapıyı açarak.

Blake, Lucas ve Mason dışarıda bekliyordu. Mason'ın elinde bir kutu oyunu vardı. Demek ki Dekan Santori, Frontier için odayı başkalarına vermemişti. Ben kapıyı tutmaya devam ederken Blake, "Evie, tatlım. McGill'den sıkıldın mı? Yoksa bu ilişkiye seni Caleb'la paylaşmak zorunda kalacağını bilerek mi adım attı?" dedi.

Hiç düşünmeden avuçlarımla iki omzuna vurarak onu sertçe ittim. Geriye doğru sendeledi. Tatmin edici bir histi bu ama yeterli değildi.

"Caleb," dedi Evie ama ben ayağa kalkmakta olan Blake'ten gözlerimi ayırmadım.

"Başkasıyla birlikte olan Evie olunca pek eğlenceli olmuyor, değil mi?" dedi Blake sırıtarak. "Evie, bir karşılaştırma yapmaya ne dersin? Leo, yere bakan yürek yakan Caleb Covic'e karşı ne durumda?"

Ona yumruk attığımı hayal ettim ve bu hareket bana tanıdık geldi çünkü bu tıpkı beyzbol atışı gibiydi. Enerjinin kolda toplanması ve ardından hoş bir boşalma. Tek yapacağım enerjiyi bir beyzbol topuna vermek yerine Blake'in kafasında patlatmaktı. Ama kolumu kaldırdığım anda Evie önüme atladı ve ellerini göğsüme koyarak tüm ağırlığıyla beni tutmaya çalıştı. Sağ kolum hâlâ havadaydı ama sol kolumu ona sardım.

Blake yüzüme bakınca gerçekten kendimi kaybetmek üzere olduğumu anlamış olmalıydı ki yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Şakaydı." Geri çekildi ve Lucas onu gömleğinden yakalayıp çekerek çalışma odasına doğru itti.

Lucas kendisi de içeri girecekti ki bana baktı, koluma hafifçe dokundu ve "İyi miyiz?" dedi. Başımı sallayarak onayladım.

Yalnız kaldığımızda fark ettim ki Evie hâlâ tüm vücuduyla bana dayanmış haldeydi. Bu dayanılmaz bir histi. Ellerini omuzlarıma koymuştu ve hâlâ beni tutmaya çalışıyordu. Hareket etmediğini fark edince nazikçe omuzlarını tutup onu uzaklaştırdım.

Geri adım attı. Yüzünde sanki beni tanıyamıyormuş gibi bir bakış görünce perişan oldum.

"İyiyim," dedim.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Blake'i biliyorsun," dedi. "Mason'ı da."

Biliyordum. Ama birinin dangalak olduğunu bilmek onu daha tahammül edilebilir kılmıyordu.

"Ben iyiyim. Sen git. Yarın görüşürüz," dedim.

Bileğimi tuttu, hafifçe sıktı ve sonra gitti.

Evie gittikten sonra David ve Dev'e mesaj attım ve film seyretmek isteyip istemediklerini sordum. Bir şeylerin infilak edişini seyretmek istiyordum.

EVIE

Üçüncü kata çıktım ve çeşitli cuma gecesi aktiviteleri için birbirlerinin odalarına girip çıkan, makyaj yapan ve kıyafet ödünç alan kızlar denizinde yolumu bulmaya çalıştım. Hiç bu sahnenin bir parçası olmamıştım, bu yüzden kimseyle göz göze gelmeden aralarından geçmek kolay geliyordu. Bex futbol takımından arkadaşlarıyla sinemaya gidecekti. Beni arayıp sormayacaktı.

Odamda güvenle saklanırken gürültüye maruz kalmamak için müzik açıp uzandım. Biraz sakinleşince az önce yaşananları düşünmeye başladım. Caleb'ın önüne geçmiştim çünkü korkmuştum; zarar göreceğinden ya da başka birine zarar vereceğinden korkmuştum. Ama başımı göğsüne yasladığımda ve elini sırtıma bastırdığında başka bir şey hissetmiştim. Yeni bir şey.

Bu kafa karışıklığı ve özellikle de içinde Caleb'ın olması hoşuma gitmemişti. Hiç tanıdık olmayan ve tehlikeli bir histi bu. Bana kamp ateşinin başındaki o malum olayda hissettiklerimi hatırlatmıştı. Sanki bu tuhaf kız erkek ilişkileri yüzünden onu kaybedebilirmişim gibi bir his... Ama bunun olmasına izin vermeyecektim.

Leo heyecan, kafa karışıklığı, hevesler ve vedalar içindi. Caleb ise benim dostumdu ve ebediydi.

Bütün bu düşünceleri bir kutuya kilitledim, bu konuyu Anita'yla bile konuşmak istemiyordum. Ardından Leo'yla buluşmak için hazırlanmaya başladım. Rimel ve dudak parlatıcısı sürdüm ve taytımın üzerine mor bir örgü elbise giydim.

Lobide Leo'yla buluştuğumda gözleri açıldı. "Vay canına," dedi.

"Elbiseyi beğendin mi?"

"Beğendim." Ellerini cebine koydu ve topuklarının üzerinde sallandı. "Türevin olabilmeyi dilerdim."

"Türevim mi?" dedim kafam karışarak.

"Böylece eğrilerine teğet geçebilirdim."

"Bu korkunç," dedim. "Bu laflar hiç işe yarıyor mu?"

Leo elini sırtıma koydu. "Sen söyle," dedi.

Leo'yla iki hafta yemek yedikten sonra onun vejetaryen olduğundan emin olmuştum ve bu durum yemek planlarım için ilham kaynağı olmuştu. Vejetaryen olduğunu doğrulayınca ona, "Sana bir şey ısmarlayacağım," demiştim.

Yolda ona vejetaryenliğe nasıl geçtiğini sordum.

"Şunu biliyor muydun, sera gazlarının..."

"...Yüzde on sekizi çiftlik hayvanları tarafından salgılanıyor mu diyeceksin?"

"Sen de mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım "Bex söyledi. Bex için ben de deniyorum. İki seçeneğim var. Ya ona uymam gerekiyor ya da yemek seanslarını korkutucu istatistikler dinleyerek geçirmeyi kabul etmeliyim. Yine de tam olarak uyum sağlayamıyorum. Çünkü pastırma..."

Gideceğimiz yer ana caddeden birkaç sokak ötede, sadece altı masası olan küçük bir restorandı ve oraya vardığımızda önce Leo'ya gözlerini kapatmasını söyledim, sonra onu içeri götürdüm ve menüyü önüne koydum.

Menü dünyanın (çikolata hariç) en büyülü yiyeceği olan on altı çeşit peynirli makarnadan oluşuyordu.

"Burayı neden bilmiyorum?" diye sordu Leo.

"Çünkü sadece iki aydır buradasın, fizik ve yazılım alanındasın; bu yüzden tüm zamanını erkeklerle geçiriyorsun. Alınma ama erkekler çoğu zaman peynirli makarnanın ne kadar harika olduğunun farkında olmuyorlar. Caleb buraya gelmekten nefret ediyor."

"Bex onu da zorla vejetaryen yapamadı mı?"

"Hayır. Onun stratejisi aşırı hızlı yemek yiyerek Bex fark etmeden yemeğini bitirmek."

Leo üç farklı sipariş verdi. Her ne kadar hepsini yemesinin imkânsız olduğu konusunda ısrar etsem de beni dinlemedi. Ben de her zaman verdiğim siparişi verdim; beyaz keskin çedar ve güneşte kurutulmuş domates karışımı.

Yemek sırasında Leo, "Ayrıntılardan bahsedemeyeceğimizi biliyorum ama Frontier konusunda işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bence bitirdik sayılır ama göndermeden önce pazar günü hepsini tekrar gözden geçireceğiz. Seninki nasıl?"

"Olacak gibi görünüyor. Bu hafta birkaç saat çalışmam gerekecek. Sen ve Caleb daha önce birlikte çalıştınız mı?"

"Hayır." Bir an duraksayıp kendimi nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Geçen sene tek başıma bir çalışma göndermiştim ama sunumunu yapmadım."

"Kabul edilmedi mi?" dedi omuz silkerek. "Benimki de edilmedi. İlk gönderdiğin çalışmanın kabul edilmesi çok zor oluyor diyorlar."

"Hayır, benimki kabul edildi ama ben gitmedim." Aslında kabul edilmedim demek daha kolaydı ama gururuma yedirememiştim.

"Hasta mı oldun?"

Başımı iki yana salladım. Leo'ya gerçek Evie'nin deliliğini tüm çıplaklığıyla göstermeye henüz hazır değildim ama yalan uydurmak da istemiyordum.

"Sahne korkusu sardı," dedim nihayet. Bu gerçeğe daha yakındı ama çok sıradan duruyordu. Hatta sevimli olduğu bile söylenebilirdi.

"Gerçekten mi?" dedi Leo tuhaf bir surat ifadesiyle.

"İnsanların önüne çıkmaktan hoşlanmıyorum. Ama Caleb'la yapabileceğime inanıyorum."

Leo gülümsedi. "Sahneye çıkabilecek kadar iyi bir iş çıkaracağından çok eminsin."

"Benim iyi olduğum kısım da orası."

Yemeği bitirip restorandan ayrıldığımızda hava soğumuştu ve

geliş yolunda beni yeterince sıcak tutmayı başaran örgü elbise artık görevini yapmıyordu.

Leo ceketini almam konusunda ısrar etti. "Bu benim hatam," dedi. "Çıkarken sana da ceket almanı önerecektim ama elbisen dikkatimi dağıttı."

"Teşekkürler," dedim. Leo'nun böyle sözler söylediğini duymak neredeyse onunla öpüşmek kadar hoşuma gidiyordu. Tuhaf bir güç hissediyordum. Bex'in neden bu kadar çeşitli kıyafetler giydiğini şimdi anlamaya başlamıştım. İnsan sanki her seferinde farklı biriymiş gibi hissediyordu.

"Belki bir ara tekrar giyersin de fotoğraflarını çekerim, ne dersin? Bu bölgenin ışığına alışmak konusunda biraz yardıma ihtiyacım var."

Sesinin tonuna bakılırsa derdi ışık falan değildi ama fazla üzerine gitmedim.

Planetaryum'da, insanlığın bedensiz bir kolektif zihne dönüştüğü ve daha sonra şuurlu teknolojiyle birleştiği bir Asimov hikâyesinin yapmacık bir uyarlaması yayınlanıyordu. Hikâye çok saçmaydı ama önemli değildi çünkü Leo kolunu omzuma atmıştı ve ben de başımı omzuna koymuştum. Parmaklarıyla koluma küçük desenler çiziyordu ve benim odaklandığım nokta burasıydı.

Salondan çıktığımızda Leo beni insan yığınının arasından çıkarıp salonun arkasındaki dar bir koridora çekti. Bir tarafı briket duvar, diğer tarafı çoğunlukla pencereden oluşuyordu. Koridorun ortalarına doğru pencereler kıvrılıyordu ve yine camla kaplı dairesel bir oturma alanı oluşuyordu. Leo beni buraya çekti. Sadece yüzünü görebileceğim kadar ışık vardı.

Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Tavan da camla kaplı. Bulutsuz gecelerde burada gökyüzü sohbetleri yapıyorlar."

Beni bankın üzerine doğru çekti.

"Burayı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Fizik ve yazılım alanında olduğum için tüm zamanımı erkeklerle geçiriyorum."

Kafam karışmıştı. Benim sorumun cevabı bu değildi ki.

Leo gülümsedi. "Peynirli makarna konusunda cahil olabilirler ama kampüsteki kuytu köşeler konusunda bilgi birikimleri çok geniş."

Beni öpmeye başladı. Ellerimi o harika saçlarında gezdirmeye başladım. Saçlarını parmaklarımın arasında hissetmek hoşuma gidiyordu. Onu öptüğümde beynimin durması hoşuma gidiyordu. Bir bakıma yogaya benziyordu bu.

Koridorun ilerisinden sesler duyunca bulunduğumuz yerden çıktık. Lobiye gelmeden hemen önce Leo sırtını duvara yasladı ve son bir öpücük için beni kendine çekti. Aniden yukarıda bir yerden bir örümcek düştü ve duvardan aşağı yürüyerek Leo'nun kolunun üzerinde duran elime çok yaklaştı. Bir anda geriye doğru sıçradım ve nefes alamamaya, titremeye başladım.

İçime akıl almaz bir dehşet ve korku yayılmıştı. Kendimi sakinleştirmek için uyguladığım tüm stratejiler, bu sekiz ayaklı yaratıklar aniden ortaya çıkınca yok oluyordu. Şişkin gövdesi ve kalın bacaklarıyla berbat görünüyordu. Ya elime dokunsaydı? Peki ya koluma? Derin bir ürperti hissettim.

Leo bana doğru döndü, kafası karışmıştı. Paniğe kapıldı. Sırtımı pencereye dayamıştım. Gözlerimi örümceğe diktim. Hızlı ve sığ nefesler alıyordum. Karbondioksiti yakalamak için ellerimi ağzıma koymam gerekiyordu ama sırtımı cama bastırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Leo nihayet durumu anlamış gibiydi. Önce bana, sonra örümceğe baktı. Örümceği eliyle yere attı ve üzerine bastı. Ayağını çektiğinde örümceğin ezildiğini gördüm. Nihayet beynim tekrar bedenime hâkim olup burnumdan nefes almamı, nefesimi üç saniye tutup sonra vermemi sağlayabildi. Derin nefes alıp vermeye devam ettim ve ardından Leo'yla göz göze geldim. Dehşete düşmüş gibiydi.

Beni bırakıp lobiyi işaret etti. Sıradaki gösteri başladığı için lobi boştu ve yalnızca bilet standında bir görevli vardı. O da bizi görmemişti. Başımı sallayarak Leo'yu onayladım ve peşinden giderek kapının yanındaki banka vardım. Banka oturup beynimi

kandırma ritüeline başladım. Ağzımın kurumasını engellemek için ağzımda şeker olduğunu hayal ettim. Ellerimi ısıtmak için onları bacaklarımın altına koydum ve nefesimi yavaşlatıp düzenlemeye çalıştım. *Sakin ol sinir sistemim. Her şey yolunda.*

Bankın kenarına doğru kaydım ve Leo yanıma oturup bana doğru döndü. Belki de hayal görüyordum ama bana dokunmamaya çalışıyor gibiydi. Ona deliliğin bulaşıcı olmadığını hatırlatasım geldi ama espri yapmak için çok erken olduğuna karar verdim.

"Neler olduğunu açıklamak ister misin?" dedi.

Pek istemem cevabının yeterli olmayacağından şüpheleniyordum.

"Kaygı bozukluğuyla ilgili sorunlarım var. Örümcek de tetikleyicilerden biri."

"Sorunlar," dedi yavaşça.

"Asıl sorun sosyal kaygı bozukluğu. Ama yıllardır terapi alıyorum. Genel olarak kontrol altında olduğunu söyleyebilirim. Bunun yanında bazı ekstra fobilerim var ve onları aşmak daha uzun sürüyor."

"Psikiyatra mı gidiyorsun?" dedi. Yüzünde çirkin bir ifade belirdi ama bu ifadeyi hemen kovdu. Tam olarak adını koyamamıştım ama arkasında yatan sebebi tahmin edebiliyordum: Ruhsal bozukluğa karşı hissedilen içgüdüsel korku ve ardından gelen politik doğrucu tavır. *Bu da tıpkı şeker hastalığı gibi bir rahatsızlık. İnsüline ihtiyacı olsa onu suçlayamam sonuçta.* İşte insanlara durumumu bu yüzden anlatmıyordum.

"Psikiyatr değil, psikolog... Ama evet," dedim. "Her salı öğleden sonra."

Başını salladı. "Örümcekler dışında ne var?"

Ona büyük fobilerimi sıraladım. Tekrar başını salladı.

Kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. Bunun kolay olacağını tahmin etmemiştim ama tepkisinin bu kadar yoğun olmasına da hazırlıklı değildim.

Eliyle saçını düzeltti ve sessizce, "Geçen yıl Frontier'da sunum yapmamanın sebebi buydu," dedi.

Tüm çabama rağmen gözlerim doldu ve gözyaşlarım yanakla-

rımdan süzülmeye başladı. "Ah Evie," dedi. Beni kendine doğru çekti ve kolunu omzuma attı. Uzun süre öylece oturduk.

Bana sıkıca sarılarak kulağıma fısıldadı. "Sana annemin sorunları olduğunu söylemiştim ama ne olduğunu söylememiştim. Ben annemle yaşarken annem gaipten gelen seslerle konuşur, beni canavarlardan saklamak için dolaplara kapatır, hatta onu takip ettiğine inandığı kişiler bizi bulamasın diye sürekli evi taşırdı."

"Bu korkunç olmalı."

"Öyleydi," dedi Leo. "Ve sen... örümceğe öyle tepki verince bazı anılarım canlandı. Buna hazır değildim. Ama seninle bir ilgisi yok. Anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım..." Leo'nun ruhsal bozukluklarla ilgili böyle tecrübeleri olmasının iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordum. Annesinin başına gelenler sebebiyle benim sorunlarımı gözünde büyüteceğinden endişeleniyordum. Bunu annem zaten yapıyordu.

Leo elimi tuttu ve beni kaldırdı. "Geri dönmemiz gerekiyor," dedi.

Newton'a geri dönerken Leo fobilerim hakkında üst üste sorular sormaya devam etti. Acaba gerçekten bu kadar ilgi mi gösteriyordu yoksa korkmadığını mı kanıtlamaya çalışıyordu, bilmiyordum.

Konuyu iyice tükettikten sonra, "Sana annemi anlattım ama sen hiç ailenden bahsetmiyorsun," dedi.

"Babam bir matematikçi ve annem de pek normal olmayan matematikçiler üzerinde çalışan bir psikolog."

"Yani sen kusursuz çocuk gibi bir şeysin."

Güldüm. "Hayır, o dediğin Caleb."

"Neden?"

"Ailem bunu hiç dile getirmedi ama ben onların çocuklarının dışadönük, uyumlu, spor yapan bir yazılımcı olmasını çok isteyeceklerinden eminim. Gerçi böyle bir gen havuzundan nasıl böyle bir sonuç beklerler bilemiyorum."

"Ama seninle gurur duyuyor olmalılar."

"Belki öyle. Ama ikisi de benim matematik becerimi bir tehdit olarak görüyor. Annem, üzerinde çalıştığı alan yüzünden benim

yaptığım her şeyi, hatta iyi şeyleri bile, ruhsal bozuklukların bir belirtisi olarak görüyor. Belki bunu söylemek korkunç ama sanırım babam da bana özeniyor. Onun pek hayal gücü olduğu söylenemez."

"Vay be..." dedi Leo.

"Aynen öyle. Ama şikâyet ettiğim için suçluluk hissediyorum. Bunlar, senin yaşadıklarının yanında hiç sayılır."

"Dert yarıştırmaya gerek yok."

Newton'a geri döndüğümüzde Leo beni heykelli bahçede bir banka oturttu ve titrediğimi görünce kucağına çekti.

"Çok üzgünüm. Bu gece ilk büyük sınavımdan kalmış gibi hissediyorum," dedi sessizce.

"Bu bir sınav değildi," dedim. "Daha ziyade habersiz bir sözlü gibiydi."

"Yine de bunu telafi etmek istiyorum. Bu hafta gerçekten kendimi Frontier projeme adamam gerekiyor ama pazar günü saat beşte işim bitse de bitmese de boş zaman yaratacağım. Akşam yemeği ve birer sıcak çikolata için buluşmak ister misin? Belki bir de fotoğraf çekimi?"

"Güzel olur."

"Güzel. O gün sana kendimi affettireceğim."

"Tekrar özür dilemeyi mi planlıyorsun yoksa bu başka bir şeyin kod adı mı?"

"İkisinden de biraz diyelim," dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Bir saat önce sorsalar gece yatarken kendimi bu kadar iyi hissedeceğimi tahmin etmezdim. Ama Leo'ya durumumu anlattığımda bana attığı bakışı aklımdan çıkaramıyordum.

CALEB

Cumartesi sabahı midem bulanarak uyandım. Birkaç dakika sonra bunun sebebinin gece geç saatte yediğim atıştırmalıklar değil Blake'le yaşadığımız olay olduğunu fark ettim. Kafeteryada kahvaltı etmek yerine dışarıda kek ve kahveyle kahvaltı etmeye karar verdim.

Bir şeyler yedikten sonra neden bir kafede saklandığımı düşündüm. Yalnızca Blake'in yaptığı hıyarlık yüzünden olsa bunu çoktan aşmış olurdum ama onu itmemin sebebi gerçeğe fazla yaklaşmış olmasıydı: Bu benim için çok zordu ve Evie'yi paylaşmaktan nefret ediyordum. Ve Evie'nin bana âşık olmamasının sebebinin, onun neye ihtiyacı olduğunu benim çözememem ve Leo'nun çözmesi olduğu fikrini aklımdan atamıyordum.

Bu karmakarışık duyguları kafamdan atmak ve eski halimize geri dönmek istiyordum.

Aklıma bir fikir geldi ve telefonumu çıkarıp Evie'ye şu mesajı attım:

Evie ve Caleb Eğlence Günü. 10:00. Otobüs kartını da getir.

Bu riskli bir hamleydi ama sabah Leo'nun odasının önünden geçerken odasına kapanıp Frontier üzerinde çalıştığını görmüştüm. Kapısındaki *rahatsız etmeyin* levhası Newton'daki klasik asosyal ineklerin kullandığı "Nerede olduğumu soran olursa ülkeyi terk etti dersiniz" levhalarından değildi. Onunki oldukça açık ve netti: "Beni rahatsız edenin canını alırım." Dolayısıyla Evie'yle planları olmadığını anlamıştım.

İki dakika sonra Evie bana kırmızı balon emojili bir mesaj atınca bunun teyidini de almış oldum.

Evie ve Caleb Eğlence Günü'nün mucidi babamdı. Attığım ilk yumruğu kutlamak için uydurmuştu bunu. Hayatımda iki kere yumruk atmıştım ve ikisi de Evie'yi korumak içindi.

Anaokulunda da ilkokulda da Evie'yle aynı okula gitmiştik. Anaokulunda benim dışımda kimseyle konuşmazdı. Buna öğretmenimiz de dâhildi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama düşününce hâlâ hoşuma gidiyordu. İlkokulun sonlarına geldiğimizde artık kendisine seslenildiğinde sorulara cevap veriyor ve birkaç kız arkadaşıyla sessizce konuşuyordu. Dolayısıyla büyüklerimiz (burada suçun Evie'nin annesinde olduğunu düşünüyordum ama suç okulda da olabilirdi tabii) Evie'nin bana fazla bağımlı olmaması için bizi ayırmaya karar verdi.

Evie halinden hiç şikâyet etmemişti ve ben de durumun ciddiyetini bir gün Evie'nin sırt çantasında bir şey ararken (ne olduğunu hatırlamıyorum) çantayı açıp içinin Kakao Puf mısır gevreğiyle dolu olduğunu görene kadar anlayamamıştım. Bunun ne anlama geldiğini yedi yaşımdaki halimle pek çözememiştim ama iyi bir şey olmadığının da farkındaydım. Evie herhangi bir açıklama yapmayı reddetmişti.

Ertesi gün, Evie'nin bir yıl içinde geçirdiği ikinci panik ataktan sonra Jon Smagorinsky'nin ona Kakao Puf Manyağı adını taktığını öğrenmiştim. Sonra bunu da kısaltıp Kakao yapmıştı ve sınıfındaki herkes Evie'ye bu lakapla hitap ediyordu. Hatta geri zekâlı öğretmeni bile bunun çok tatlı bir lakap olduğunu düşünerek ona böyle seslenmeye başlamıştı.

Teneffüste Jon Smagorinsky'ye bu durumdan kaynaklanan memnuniyetsizliğimi çok güzel bir yumrukla ifade etmiştim. Alaycı tavırlar sona ermişti ve benim okuldan uzaklaştırma aldığım günde babam da (ondan bana geçmiş olan gamzesini ve cazibesini kullanarak) Evie'nin annesini, Evie'yi de okula göndermeme konusunda ikna ederek Eğlence Günü'nün doğmasını sağlamıştı. Birlikte hayvanat bahçesine gitmiştik ve babam bize balon almıştı.

Evie'yle lobide buluştuğumuzda üzerinde paltosu vardı ve her şeye hazır görünüyordu.

"Bu çok güzel bir fikir," dedi. Durumda hiçbir tuhaflık yok gibiydi. Rahatlamıştım. Aramız iyiydi. Böyle olmaya devam edersek Leo dönemini de atlatabilirdim.

Eğlence Günü'nü Newton'dayken hiç yapmamıştık ancak bazı seneler yaz aylarında yapmaya devam ediyorduk. (Bkz. ilçe panayırı gezisi ve sabahın ilk ışıklarındaki dönme dolap macerası. Ama bu defa öyle bir gün planlamıyordum.)

Bilim müzesine giden otobüste İngiliz aksanıyla konuşmaya başladık. Evie babasından dolayı bunu çok iyi beceriyordu. Her zaman olduğu gibi otobüste biri bize nereli olduğumuzu ve nereye gittiğimizi sordu. Sebebini bilmiyordum ama İngiliz aksanıyla konuşmak Evie'ye özgüven veriyordu. Dolayısıyla kadına cevap verdi ve Amerika'da üniversiteye gitmek istediğini çünkü annesinin aristokrasi dışından birileriyle çıkmasına izin vermediğini söyledi. Annesinin evlenmesini istediği çocuk ona şantaj yaptığı için çocukla nişan attığını anlattı. Sanırım geçen yaz üst üste bölümlerini izlediğimiz *Downtown Abbey* dizisinin bir bölümünden kopya çekiyordu.

Kadın şaşkın gözlerle bana baktı.

"Bu da benim kuzenim," dedi Evie, otobüsümüz bilim müzesinin önünde durduğu anda.

Evie'ye şaşkınlıkla baktım ve "Hayır, değilim," dedim.

"Atalardan kalma evimiz aile içinde kalsın diye benimle evlenmek istiyor," diye ekledi sesli bir şekilde fısıldayarak. Kadın bana ters bir bakış attı ve otobüsten indik.

Otobüs gidince Evie bana gülümsedi ve "Kusura bakma," dedi.

"Bana bir daha sakın herhangi bir Shakespeare oyunun saçma olduğunu söyleme," diye cevap verdim.

Müze sessizdi. Evie'nin favorisi olan ışık odasından başladık geziye. Duvar boyutundaki bir ışık panosunda farklı renkli mandallarla şekiller yaptık ve gölgelerimizin fotoğraflarını çekip ses sergisine geçtik. Burada bir piyano vardı. Piyanonun akordu bozuktu ve tuşlardan ses çıkarmak gerçekten zordu. Newton, güzel sanatlar

konusunda pek iyi değildi ve ben de enstrüman çalmayı özlemiştim. Bu yüzden *Sünger Bob* jenerik müziğini çalıp söyledim.

Nihayet baloncuk odasına gelmiştik. Evie küçük çocuklara farklı baloncuk sopalarının yüzey alanını anlatmaya çalıştı ama çocuklar pek ilgilenmediler. Ben de birkaç baloncuk üfledim ve Evie sabunlu su içinde kalan parmaklarıyla onları yakalamaya başladı. Bu durum çocukların daha çok ilgisini çekince işin sırrını öğrenmek istediler.

Bir şeyler yemek için müzeden ayrıldık ve turtacıya gittik. İkimiz de domatesli pastırmalı kızarmış peynir istedik. Ne de olsa Bex başımızda bekçilik yapmıyordu. Ben yanına bir dilim de elmalı turta istedim. Evie turta istemedi ama sonra benimkinin yarısını yemekten de geri durmadı. Şikâyet etmedim. Turtayı bitirdikten sonra bir dilim de vişneli istedim ve Evie'ye ikram etmeye çalıştığımda şaka olmadığından emin olduğum bir tavırla, "Hayır, istemiyorum dedim ya," diye çıkıştı. Gülümsedim ve acil durum turtamı mideye indirdim. Acaba *Erkekler İçin Kız Tavlama Kılavuzu* kitabının yazarları bu ipucunu kitaplarına dâhil etmiş miydi? Belki ben de bir kılavuz yazmalıydım.

Dönüşte otobüste Evie'nin bacağını dürttüm ve "Dün olanlarla ilgili konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Suratında tuhaf bir ifade oluştu. "Ne zamandan beri bir konuda konuşmak için önce izin alıyoruz?"

"Kendimi kaybettiğim için üzgünüm,"

"Blake çok korkunç şeyler söyledi. Başına bela açacağını düşünmesem ona vurmana izin verirdim."

Sırıttım. "Beyzbol antrenmanlarına üç ay var," dedim.

"İnsanlar karşında yalnızca Mason ve Blake olduğunda topu çok sert fırlattığını fark etmeye başlayacak."

Sanırım antrenörümüz bu tarz durumları görmezden gelmeyi düstur edinmişti. Zira bazı suçların cezasını benim ondan daha iyi verdiğimin farkındaydı. Ama benim konuyu açma sebebim bu değildi.

"Durumu daha kötü bir hale getirmiş olabilirim. Birileri seni rahatsız ederse bana söyle."

"Ne demek istiyorsun?" dedi. Şaşırmış görünüyordu ve benden bir şey saklamadığını anlayınca sevindim.

"Benim Hulk gibi kendimi kaybetmemin ve senin de aşk romanlarının kapaklarındaki esas kızlar gibi bana sarılmanın, hakkımızdaki dedikoduları azaltacağını sanmıyorum." Bir anda hem çok güzel hem de çok ilginç bir şekilde yanakları kızardı ama bu yola girmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.

"Hakkımızda dedikodular mı var?" diye sordu.

Bazen gerçekten Evie'nin farklı bir boyutta yaşadığından şüphelenmiyor değildim.

"Okuldaki ilk yılımızdan beri," dedim. "Ayrıca senin başka biriyle çıkıyor olman bir sürü erkeği de cesaretlendirdi. İkinci katta gündem konususun. Bu yüzden yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başını salladı.

"Tabii Leo'ya da söyleyebilirsin," diye ekledim istemeden de olsa.

"Sanırım," dedi hafifçe omuz silkerek.

İlginç bir tepkiydi bu.

"Dün gece bir şey mi oldu?" diye sordum onu ürkütmeden.

"Şu peynirli makarna yapan mekânda harika bir yemek yedik," dedi. Bir insanın ana yemek olmayan bir seçenek üzerine kocaman bir restoran açmasını asla anlayamıyordum. "Sonra da Planetaryum'a gittik ve orada bir örümcek görüp panik atak krizi geçirdim," diye ekledi. Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Ah, Evie. Çok üzüldüm," dedim elini tutarak. "Ne oldu?"

"Örümceği öldürdü. Ben normale döndüm. Pazar günü tekrar buluşmak üzere sözleştik."

"Ama?"

"Leo'nun bana bakışı... Çok kötüydü. Kendimi eve geri dönmüş gibi hissettim."

Aynı anda birbirine denk üç duygu yaşıyordum. Birincisi Evie'ye bir saniyeliğine bile olsa kendinde bir anormallik varmış gibi hissettirdiği için Leo'yu öldürmek istiyordum. İkincisi Evie'ye hayatında yeni bir sayfa açma fırsatı tanıdığı için, matematik de-

hası burada dalga geçilecek bir özellik değil de bir meziyet olarak görüldüğü için ve okulda kimsenin Evie'nin kaygı bozukluğundan haberi olmadığı için Newton'a derin bir minnet duyuyordum. Ve son olarak, bundan gurur duymuyorum ama Leo'nun kusursuz erkek arkadaş olmadığını anladığı için rahatlamıştım.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Leo çok üzgün görünüyordu. Pazar günü kendini bana affettireceğini söyledi.

"İstersen onunla da beyzbol oynayabilirim."

"İstersem söylerim."

EVIE

Caleb'la Frontier makalemizi pazar günü sürenin bitmesine iki saat kala, saat 15:00'te teslim ettik. Leo kendininkini 16:53'te teslim etti. O akşam tekrar yemeğe çıktık ve Planetaryum'daki tavrından dolayı benden tekrar özür diledi. Ben de kendimi kaybettiğim için özür diledim. Sonra benim kremşanti yiyişimi izledi ve Newton'a dönüp heykelli bahçede öpüştük.

Sonraki iki hafta seansta Anita'ya örümceklerden ve Frontier'dan bahsettim, ödev olarak örümcek videoları izledim (maruz kalma terapisi berbat bir şeydi), Leo'ya kampüsün her yerinde fotoğraflarımı çektirdim, Bex'le bir çay partisi daha yaptık ve sabah molalarında Caleb'la takıldım.

Ayrıca gittikçe daha fazla akşamı ortak salonun ortasında kalabalık bir grupla geçirmeye başlamıştım. Artık Leo'yla birlikte olduğumuz için hem Caleb hem de Bex gece ders çalışırken etrafımızda daha fazla insan olmasını istiyor gibi görünüyordu.

Birkaç ay önce sorsalar bundan kesinlikle hoşlanmayacağımı söylerdim ama sürekli bir sohbet ortamında olmak hoşuma gitmeye başlamıştı ve nihayet Anita'ya başka bir arkadaş daha edindiğimi söyleyebilmiştim. (Bir ödül çıkartması panosu yapıp arkadaş edindikçe oraya ödül çıkartması yapıştırma önerimi reddetmişti. Arkadaş edinmenin zaten motive edici olması gerektiğini söylüyordu.)

Alexa'nın da ana dalı tıpkı Bex gibi biyoloji ve kimyaydı. Hiç ortak dersimiz olmamıştı, bu yüzden onu iyi tanımıyordum ama

kanepede ilk kez yanıma oturduğunda, önümde açık olan din dersi metnine bakıp yüzümdeki ifadeden bir şeyler anlamış olacak ki, "Abbie'den ne kadar nefret ediyoruz?" diye sordu.

"Çok fazla," diye cevapladım.

"Callie onu seviyor," dedi Alexa.

"Bex de," diye ekledim. "Mola sırasında onunla vakit geçirmek için derse erken giriyor. Bex hakkında bildiğim en kötü şey bu."

"Ayakkabılarını neden çıkarıyor?" diye sordu Alexa.

"Bize neden kolaj yaptırdı?" diye ekledim ben de.

O günden beri Alexa ve ben kanepede sessizce oturup ders çalışırken Leo, Caleb, Dev ve Callie Fransızca çalışıyor; Bex ve Sarah-Kate de matematik ödevlerini yapıyordu. Daha sonra ben de ödevlerini kontrol ediyordum.

Leo bazen kamerasının arkasına saklanıyor ve herkesin fotoğrafını çekiyordu. İnsanlarla araya mesafe koyup biraz kafa dinlemek için sosyal olarak kabul edilebilir bir stratejiydi bu. Bunu takdir ediyordum. Keşke ben de bunu daha gençken düşünebilseydim.

Bazı geceler Leo, Bex'in çevresel aktivizm grubu için telefon görüşmeleri yapıyordu; zira plastik poşetleri yasaklamanın önemi konusunda Caleb ve bana kıyasla daha kolay ikna edilebilir biriydi. Bir gece ben İngiliz Edebiyatı dersi için *Persepolis*'i okurken o da yerde oturmuş aramalarını yapmaktaydı.

Sırtını bacaklarıma dayaması hoşuma gidiyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeyi düşündüm ama bu benim pek de toplum içinde yapacağım türden bir hareket değildi.

Kanepenin diğer ucunda Alexa, parmağını Callie'nin boynuna koydu ve Callie de başını çevirip Alexa'nın avucunu öptü. Leo'ya baktım, elimi kaldırdım ve tekrar geri koydum.

Alexa'ya tekrar baktığımda bana sessizce, "Yap işte," dediğini gördüm.

Ben de parmaklarımı Leo'nun saçlarının arasına geçirdim. Leo telefonu masaya koydu ve başını çevirip bana gülümsedi. Leo beni gerçekten hiç zorlamamıştı ama toplum içinde sevgi gösterileri

yapmak konusunda daha rahat olmamı istediğini açıkça belirtmişti. *Persepolis*'e geri döndüm ama Leo'nun saçlarıyla oynamaya devam ettim. Ta ki başımı kaldırıp Caleb'ın beni izlediğini görene kadar. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

İşte bunu bu yüzden yapmıyordum. "Ne oldu?" dedim Caleb'a.

"Hiç. Şu anda tipik bir ergen kıza çok benziyorsun, Evie."

Leo tam arama yaparken durup elimi tuttu ve saçına geri koydu. "Onu utandırıp ellerini çekmesine sebep olursan seninle görüşmemiz gerekecek," dedi Caleb'a.

Sonra Leo da Caleb da e-postalarını kontrol ettiler. Onları anlayamıyordum. Frontier'dan ertesi gün haber almamız gerekiyordu ama Caleb da Leo da erken haber gelebileceğinden emindi. Saplantılı bir halde bütün gün e-postalarını kontrol etmişlerdi. Leo'nun şansının ne kadar olduğundan emin değildim ama Caleb'ın bana biraz daha güvenmesini dilerdim. Bizim kabul edilmek gibi bir sorunumuz olmayacaktı.

Ertesi sabah Beşeri Bilimler dersinde sıralarımızın gruplar halinde düzenlendiğini fark ettik. Caleb ikimizin isimlerinin Yanaan ve Blake'le aynı gruba düştüğünü görünce Blake'in isim kartını alıp başka bir grupla değiştirmeye çalıştı ama Abbie onu görünce kartı olduğu yere koyması için ısrar etti.

Blake, Caleb'ın isim kartını nereye koyacağına karar verme sürecini izliyordu. Belli ki Blake'in Yanaan'ın ya da benim yanıma oturmasını istemiyordu ancak sonunda pes edip kartı Yanaan'ın yanına koydu. Blake sırıttı.

Sıraların üzerinde tartışacağımız ahlaki ikilemler yazıyordu. "Bir tren beş insana doğru hızla ilerliyor ve onları kesinlikle öldürecek. Eğer bir kolu çekersen trenin yolunu değiştireceksin ve yalnızca tek bir kişi ölecek. Ne yaparsın?" Bu iki seçeneğin ahlaki yönünü hem Yunan hem de Yahudi-Hristiyan perspektifinden tartışmamız, düşüncelerimizi bir kâğıda yazmamız ve sonra da bir sonraki ahlaki ikileme geçmemiz gerekiyordu.

Caleb bir kâğıda "5>1" yazdı ve sıradaki problem için elini kaldırdı.

Abbie yanına gelince de ona, "Bu sadece bir matematik sorusu," dedi.

"Bunu aranızda konuştunuz mu? Bütün grup hemfikir mi?"

Abbie'nin bu dörtlü içinde en sevdiği öğrenci olan Yanaan, "Caleb'ın ispatını ikna edici bulduk," dedi.

Bunun, Abbie'nin Newton'da ders verdiğine pişman olduğu anlardan biri olduğu çok belliydi. Ben de bunun bir parçası olduğum için mutluydum. "Etik konularda ispat yoktur. Muhakeme yoluna gidilir," dedi Abbie. Ancak kâğıdımızı aldı ve bize yeni bir kâğıt verdi. Buradaki ikilem de aynıydı ancak bu sefer beş kişiyi kurtarmak için bir kolu çekmek yerine bir adamı köprüden aşağı itip trenin önüne atmak gerekiyordu.

Bir de insanlar matematik problemlerinin gerçekçi olmadığını söyler.

Blake omuz silkti. "Tamamen aynı durum. Önceki problemin cevabını gösterelim," dedi ve bana gülümsedi. Onu görmezden geldim.

"Aynı şey değil," dedi Yanaan. "Kolu çekmek de çekmemek de birer seçim yapmak anlamına geliyordu. İki durumda da engellememizin mümkün olmadığı bir kaza vardı. Köprü problemindeyse aktif olarak birini öldürmek, yani cinayet işlemek gerekiyor. Sağlıklı birinin organlarını çalıp beş hastayı kurtarmak gibi. Matematik kısmı aynı ama ahlaki yönü aynı değil."

Caleb ona gerçekten etkilenmiş gibi gülümsedi. O anda Yanaan'ın onun Newton'daki ilk kız arkadaşı olduğunu hatırladım. İnanılmaz bir şekilde Margot için ondan ayrılmıştı. Dikkat süresinin ne kadar kısa olduğu da buradan anlaşılıyordu.

"Ne oldu?" dedi Caleb biraz panikleyerek. O anda ona ters ters baktığımı fark ettim.

"Bir şey yok. Kâğıdı bana ver," dedim. Kâğıda, "5 kazara ölüm<1 cinayet" yazdım.

"Zeus muhtemelen trendeki seksi kızları kurtarırdı," dedi Blake. Sonra Yanaan'a ve bana baktı. "Yani siz güvende olurdunuz."

Yanaan'la göz göze geldik. İkimizin de gözlerinde *bundan*

sonraki matematik dersinde Blake'in ne kadar berbat bir insan olduğundan bahsedelim bakışı vardı. Ya da en azından ben bakışlarımla bunu söylemeye çalışıyordum.

"Ben konuyu biraz daha açayım, Evie," dedi Yanaan kâğıdı benden alarak. "Bence burada 'Öldürmeyeceksin' emrinden bahsetmemiz gerekiyor. Bu çok açık bir cevap."

Abbie geri döndüğünde kâğıda baktı ve "Pekâlâ, bu yazdığınız İncil'in konuyla ilgili fikri. Peki, sizin fikriniz nedir? Siz beş kişiyi kurtarmak için bir kişiyi köprüden atar mısınız?"

"Hayır," dedi Yanaan. "Başkalarını kurtarmak için bile olsa birini öldüremezsin."

Abbie bir cevap almak için bana doğru döndü ve ben de Blake'in gözlerinin içine bakarak şu cevabı verdim: "Açıkçası bence bu, köprüdeki adamın kim olduğuna bağlı."

O sırada şişeden su içmekte olan Caleb gülerken bütün suyu üzerime püskürttü.

Biyoloji öğrencileri, en uygun ve uyumlu olanın hayatta kalması argümanıyla tartışmayı devam ettirirken ben de dalıp gidivermiştim. Ama Caleb elinde telefonuyla sandalyesinden fırlayıp, "Başardık!" diye bağırarak beni kucağına alıp döndürmeye başlayınca ayıldım. Abbie şaşkınlıkla bize bakarken bütün sınıf alkışlamaya başlamıştı.

Caleb beni tekrar yere koydu ve e-postayı göstermek için telefonunu uzattı. E-posta, "Tebrikler!" diye başlıyordu ve her ne kadar şaşırmamış olsam da oldukça heyecanlanmıştım. Sonra korktum. Ama panik yapmadım. Aşama kaydediyordum.

Bex bize sarıldı. O sırada Abbie'nin, "Frontier nedir?" diye sorduğunu duydum. Bex'in kulağına, "İşte bu yüzden bu kadının burada ders vermesi kabul edilemez," dedim.

Bex koluma vurdu. "Abbie'den şikâyet etmeyi sonraya bırak. Git Leo'yu bul," dedi.

Çantamı aldım ve Abbie'ye hiçbir şey söylemeden çıktım. Az önce Newton'ın seçilmişlerinden biri olmuştum ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca kurallar bana işlemeyecekti. Koridordan ge-

çip İngiliz Edebiyatı sınıfına doğru yöneldim ama Leo için endişelenme fırsatım bile olmadı çünkü sınıfa yaklaştığım anda içeriden gelen alkış seslerini duymaya başladım. İçeri girdiğim anda Leo başını kaldırdı ve duygularım yüz ifademden belli olmuş olacak ki sandalyesinden fırlayıp Bay Stein'a bakarak, "Çıkabilir miyiz?" diye sordu. Bay Stein başıyla onu onayladı ve "Tebrikler Evie," diyerek bizi gönderdi. Bay Stein yirmi yıldır burada ders veriyordu ve bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu çok iyi biliyordu.

"Başka kimse var mı?" diye sordu Leo çıkarken.

"Bilmiyorum ki. Belki birinci sınıflardan vardır?"

"Gel buraya," dedi ve beni kendine çekti. "Tebrik ederim." Beni hafifçe öptü.

Caleb, Abbie'nin sınıfından çıktı ve Leo'yla bir anda birbirimizden ayrıldık. Daha doğrusu ben ayrıldım. Leo'nun bu durumdan rahatsız olduğu bana bakışından belliydi.

Caleb boğazını temizledi. "Santori bizi odasına çağırıyor," dedi.

Odaya vardığımızda matematik öğrencisi Chandran Sharma, yüzünde kocaman bir sırıtışla bizi bekliyordu. Sonra Dekan Santori bizimle ne kadar gurur duyduğunu, on iki yıldır ilk kez Newton'ın Frontier'da üç makaleyle temsil edileceğini söyledi. Kutlama için bizi yemeğe çıkaracaktı. Caleb'a baktım. Caleb başını sallayarak bana, katılımın tercihe bağlı olmadığını belli etti.

Santori konuşurken telefonum titredi ancak o sırada telefonu açmamam gerektiğini bilecek kadar sağduyu sahibiydim. Ama bana mesaj atabilecek üç kişiden ikisi zaten yanımdaydı. Bex'in yanından da yeni ayrılmıştım, dolayısıyla meraklandım.

Ancak bu düşünceyi kafamdan attım çünkü o sırada Santori'nin ağzından çıkan kelimeler büyülü gibiydi. "İlk beşe girme ihtimalinizi elimizden geldiğince artırmak istiyoruz, bu yüzden Şükran Günü'nden başlayarak Beşeri Bilimler dersinin olduğu günlerde sunumlarınızı hazırlayacaksınız ve finallerden muaf olacaksınız."

Santori'ye sarılmamak için kendimi gerçekten zor tutuyordum. Beşeri Bilimler dersi olmadan iki hafta geçirecektim ve final sı-

navı yoktu. Bunu geçen sene yapmamıştı. Sonra telefonum tekrar titredi ve aklım tekrar oraya kaydı.

Santori erkeklere çıkabileceklerini söyledi ve benim biraz daha kalmamı istedi. Caleb'a baktım. "Biz dışarıda bekleyeceğiz," dedi.

Leo'nun ardından odadan çıkan Caleb, kapıyı biraz aralık bıraktı. Santori önce bunu fark etti ve sonra muhtemelen bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi. "Bu konuda ne hissediyorsun, Evelyn?" diye sordu.

"Benim için sorun değil," dedim. Frontier, Santori için önemliydi. Geçen sene sunuma katılmadığımda neredeyse ölecekti. Ama onunla kaygı bozukluğum hakkında konuşmak istemiyordum. Bu çok kişisel bir konu gibi geliyordu. "Caleb'la takım halinde sunum yapmak bana iyi gelecek."

"Güzel, güzel," dedi. "Yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Elbette seni mümkün olan en iyi şekilde desteklemek istiyorum." Elbette. Frontier'da birinci çıkarmak Newton gibi okullar için çok büyük prestij demekti.

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedim.

"Gelirse bana haber ver."

Odadan çıktığımda hem Leo hem Caleb bana merak içinde bakıyordu ama başımı iki yana salladım. Benim asıl derdim telefonuma bakmaktı.

İlk mesaj şöyleydi: *Aferin Evelyn! Bu çok büyük bir onur. Son zamanlarda gerçekten çok iyi gidiyorsun. Bu defa iyi olacağından eminim.* Telefonu göğsüme bastırdım. Sanki babamın kollarının bana sarıldığını hissediyordum. Babamdan bu derecede ilgi görmek benim için çok nadir yaşanan bir şeydi.

Daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca annemden gelen mesaja baktım: *Babana sürekli iş arkadaşlarından Frontier konusunda mesajlar geliyor. Bize bundan ne zaman bahsedecektin, merak ediyorum. Açıkçası geçen seneden sonra tekrar katılmana şaşırdım. Özellikle de bize haber vermeden... Sağlığını düşünmek zorundayız.*

Bu konuda ne hissedeceğime bile karar veremeden bir başka

mesaj geldi. Bu defa yazan, Caleb'ın annesiydi: *Rahat ol, Evie. Hallediyoruz.*

Caleb'a uzandım ve bileğini yakalayıp onu kendime çektim. O da mesajlarını okuyordu. Hiçbir şey söylemeden telefonlarımızı değiştirdik. Leo da bir şey söyleyecekti sanırım ama dikkatimi ona vermemiştim.

Caleb'ın telefonunda annesinin şu mesajı vardı: *Beth, Evie ve Frontier konusunda $#% gibi hissediyor.* Her şeye rağmen gülmek istiyordum çünkü böyle bir anda bile bu sembolleri yazmaya uğraşmak tam Monica'nın yapacağı bir işti. Sanki on yedi yaşındaki oğlu küfürlü bir kelime görünce terbiyesi bozulacakmış gibi. Sonraki mesajda, *Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Evie'ye söyle, endişelenmesin,* yazıyordu.

Tekrar telefonlarımızı değiştirdik ve birbirimize baktık. Koridorun ortasında hareketsizce duruyorduk ve etrafımızda kalabalık bir öğrenci grubu vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Leo, bir bana bir de Caleb'a bakarak.

İkimiz de aynı anda, "Wunderlochen," dedik.

CALEB

Leo elbette sorusuna cevap verdiğimizi düşünmüyordu ama bencilce de olsa bir süre daha bu ortak anımıza (her ne kadar felaket içerikli olsa da) tutunmak istiyordum.

"Hadi öğle yemeği yiyelim," dedim.

Evie, Leo'nun eli sırtındayken kafeteryaya doğru yöneldi. Yürürken anneme mesaj attım: *Gitmeme imkânımız yok. Tek sorun ne kadar üçkâğıtçılık yapacağımız.*

Annem şöyle cevap verdi: *Herhlde.*

Anneme bayılıyordum.

Kafeteryaya varıp Bex'in masasına oturduğumuzda Leo, "Ee?" dedi. "Wunderlochen nedir?"

Evie bir şey söyleyecek mi diye ona baktım ama hiçbir şey demedi.

"On üç yaşımızdayken birlikte kaçmıştık," diye başladım lafa. Hâlbuki bu, hikâyenin sonuydu. Böyle dramatik başlangıçlar hoşuma gidiyordu.

Bex şok olmuş gibiydi. "Neden?"

"Firariydik," dedim gülümseyerek.

"Lanet yeşil jöle," dedi Evie sessizce. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirmeyi çok istiyordum ama masanın karşısında oturuyordu.

Leo ve Bex, gülmeleri gerekip gerekmediğini anlayamamışlardı. Evie'yle ben de bilmiyorduk aslında. Olay baştan aşağı hem korkunç hem de mükemmeldi.

Yedinci sınıfta üstün yetenekli öğretmenimiz ikimizin Wis-

consin'in kuzeyinde, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde iki haftalık bir matematik ve fen kampına katılmamızı tavsiye etmişti. Wunderlochen, bilgisayar dâhileri ve matematik manyakları için tasarlanmış bir kamptı ve broşürlerde yüzme havuzları ve atlar olmasına rağmen kampçılar ormanda değil küçük bir sosyal bilimler üniversitesinin yurdunda kalıyordu. Bu da Evie'ye uygun gelmişti. Örnek programda mükemmel şeyler yazıyordu. C++ dersleri, fen laboratuvarları, robotik ve hatta Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin okunduğu radyo tiyatroları. İkimiz de gitmeyi çok istiyorduk.

Ebeveynlerimizin dördünden üçü bizim tarafımızdaydı ancak Evie'nin annesi onun hazır olmadığı konusunda ısrarcıydı ve kötü bir deneyimin onu çok daha kötüye götürebileceğini söylüyordu. Ama beşimize karşı direnemedi. Özellikle Evie'nin terapistinin, bu deneyimin onun için iyi olabileceğini söylemesi elini zayıflatmıştı.

İlk üç gün gerçekten de iyiydi. İlk bilgisayar oyunumu orada yazmıştım. Evie geometri yazılımları kullanarak ispatlar yazmıştı. Havuzda oynayıp atlara binmiştik. Çok saçma da olsa da ata binmek Evie'yi, bisiklete binmekten daha az korkutmuştu.

Dördüncü gün, matematikçi çocuklar kendi aralarında bir problem çözme yarışması düzenledi. Evie en yüksek puanı alınca kendini komik sanan öğretmen, bir kız karşısında küçük düştükleri için bütün grubu azarlamıştı. Detayları çok sonra öğrenmiştim ancak işler çok kısa sürede berbat hale geldi. Erkekler Evie'nin görünüşüyle dalga geçmeye, onu taciz etmeye ve ilk panik atağını geçirince de ona deli demeye başlamıştı.

Ben o âna kadar kamptan o kadar keyif almıştım ki Evie'nin birdenbire benim yanımdan hiç ayrılmamaya başlamasının ve matematikle ilgilenmeyi bırakıp yazılımla ilgilenmeye başlamasının ne anlama geldiğini çok sonra fark ettim. Benim dışımda kimseyle konuşmamaya başlayınca durum dikkatimi çekmişti. İşte tam da o sıralarda Evie'nin işkencecileri kafeteryada her gün servis edilen yeşil jölenin gücünü keşfetmişti.

Evie bunu fobilerinden biri arasında sayıyordu. Bana göreyse

bir hoşlanmama, bir iğrenmeden ibaretti. Ama sonuç olarak yeşil jölenin dokusunu korkutucu buluyordu ve dokunduğunda ürperiyordu. Her yerde jöle bulmaya başlamıştı. Çantasında, yurt odasında, bilgisayarının üzerinde ve nihayet Ethan Miller yüzünden tam da kucağında.

Bir bankta oturuyorduk ve ben, neler olduğunu anlatması için Evie'yi ikna etmeye çalışıyordum. Evie o anda jöleyi kucağında buldu ve o henüz üzerini bile temizlemeye başlayamadan ben bankın üzerinden zıplayıp hayatımın ikinci yumruğunu patlatmıştım. O zamanlar iki senedir beyzbol atıcılığı yapıyordum ve Wunderlochen kampındaki çocuklar, zamanlarının çoğunu bilgisayar ekranının önünde geçiriyordu. Ayrıca son derece öfkeliydim. Evie beni çocuğun üzerinden çektiğinde Ethan artık bana karşılık vermiyordu.

Olayın ardından aldığımız karar mükemmel değildi. Evie benim adli bir ceza almamdan çok korkmuştu. (Çocukta bıraktığım hasar gerçekte olduğundan çok daha fazla görünmüştü). Ben de eve gönderilirsem Evie'nin o kampta yalnız kalacağından korkmuştum. Bu yüzden birkaç gün oradan kaçmaya ve son gün, ailelerimiz bizi almaya geldiğinde geri dönmeye karar verdik.

Eşyalarımızı topladık ve kampüsteki otobüs durağına yol aldık. Ailemin bana acil durumlar için verdiği kredi kartıyla birkaç saat uzaklıktaki küçük bir kasabaya otobüs bileti aldım. Telefonlarımızı kullanarak araştırma yapmış ve o kasabada bir kamp alanı olduğunu öğrenmiştik. Nasıl kamp yapacağımız konusunda biraz kafamız karışıktı ancak on üç yaşındaki iki çocuk olarak bir otelde kalamayacağımızı bilecek kadar akıllıydık. Evie bütün otobüs yolculuğu boyunca kıvrılıp göğsümde yatmıştı. İşte işin mükemmel olan kısmı buradan sonra başlıyordu. Yaklaşık iki saat sonra Evie ilk ve son kez konuşmuştu ve gözlerimin içine bakıp fısıldayarak, "Teşekkür ederim," demişti.

İşte o anda ona âşık olmuştum.

Otobüsten indiğimizde, anne ve babalarımız bizi bekliyordu ve hepsinin suratı asıktı. Ama yine de babam devreye girdi ve kampta Evie'nin başına gelen bu olayı bir yetişkin başlattığı ve sonrasında

yaşananları da görmezden geldiği için bu olaya bir ders alma fırsatı olarak bakmanın en iyisi olacağını söyledi. Ben Ethan Miller'a bir özür mektubu yazdım (yazdığım cümlelerin baş harfleri birleştirildiğinde ortaya çıkan "Siktir git" sözleri bana kendimi iyi hissettirmişti). Ethan da Evie'ye, içinde gizli bir mesaj olmayan bir mektup yazdı ve Evie üç hafta boyunca ben dâhil kimseyle konuşmadı. Garajdaki ilk kıl payı öpüşme vakası o yazın sonunda yaşanmıştı.

O günden sonra ne zaman Evie'nin annesinin karşı çıktığı bir şey yapmak istesek diğer ebeveynler bizi destekliyordu. Ve böyle durumlarda annesi "Wunderlochen" dediği anda tartışma bitiyordu.

Hikâyeyi anlatıp bitirdiğimde Bex ve Leo bir süre sessizce oturdular. Sonra Bex Evie'ye, "Newton'a gelirken anneni nasıl ikna ettin?" diye sordu.

"Pek zor olmadı. Evde kalsaydım üniversitede matematik dersleri almam gerekecekti. Buna hazır değildim. Wunderlochen korkunçtu ama o şehirde okula gitmenin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Dolayısıyla annem, Caleb yanımda olduğu ve terapiye devam ettiğim sürece bunu deneyebileceğimi söyledi."

Evie'ye döndüm. "Ben olmasam seni buraya göndermeyeceğini bana hiç söylememiştin," dedim. Hangisine daha çok şaşıracağıma karar verememiştim: Evie'nin bunu bunca zaman benden saklamış olmasına mı yoksa annesinin bana güvenmiş olmasına mı? Annesi ne zaman Wunderlochen dese ben pes ediyordum çünkü orada Evie'yi korumak için elimden gelenin en iyisini yapmadığımı düşündüğünü, bu yüzden beni suçladığını hissediyordum.

"Sadece benim için gelmeni istemedim," dedi Evie. Vermek istediğim cevap şuydu: *Elbette Newton'a senin için geldim. Nefes almamın sebebi bile sensin.*

Ama masanın karşısında Bex ve Leo oturuyordu, bu yüzden öyle demeyip, "Frontier'a gidiyoruz," dedim.

Çünkü aklımdan geçenlere en yakın gelen cümle buydu.

∞∞∞∞∞

Günün geri kalanında ailemden hiç ses çıkmadı. İçimden anneme mesaj atmak gelmesine rağmen kendimi tuttum. Karar verildiğinde o bana haber verirdi ve biliyordum ki her dakika rapor almak beni sinirlendirecekti.

Laboratuvardan sonra ortak salona gittim ve istemeyerek de olsa Fransızca ve kod çalıştım. Ama aslında zamanımın çoğu insanların tebriklerini kabul etmekle ve Frontier e-postasındaki talimatları okumakla geçmişti.

Konferans 28-29 Aralık'ta Chicago'da olacaktı. Bu açıdan şanslıydık. Çünkü Chicago, Newton'la memleketimiz arasında bir yerdeydi ve Evie'yle oradan defalarca geçmiştik. Uçağa atlayıp hiç bilmediği bir yere gitmektense bu Evie için çok daha iyi olacaktı.

E-postada çevrimiçi bir foruma kaydolmamız isteniyordu. Geleceğin önde gelen matematikçileri ve fizikçileri arasında sosyal bağları geliştirmekle ilgili birkaç duygusal cümle vardı ancak belli ki bizim birlik ruhu içinde hareket edeceğimize inanmıyorlardı; zira kendimizi tanıttığımız profil sayfaları oluşturmamızı istemelerine rağmen kendimiz için anonim takma isimler seçmemiz ve kimliğimizle ilgili detaylar yazmamamız konusunda uyarılar da vardı. Tahminimce bunu yapmalarının sebebi, konferans öncesi öğrencilerin birbirlerini sabote etmesini önlemekti ve muhtemelen daha önce yaşanmış bazı olaylar sebebiyle böyle bir yöntem bulmuşlardı.

Profil sayfalarında standart bir şablon vardı. Matematik veya fizikle ilgili en sevdiğimiz aforizmalardan oluşan bir adam asmaca oyunu, hazır soruları cevaplayabileceğiniz bir "Beni Kimim!" bölümü ve en sevdiğiniz fıkrayı yazabileceğimiz bir alan içeriyordu. Ben tüm alanlara ne yazabileceğim konusunda fikirler bulmaya çalışırken Leo, Evie'ye bir profil oluşturup oluşturmayacağını sordu. Evie de eğer Leo oluşturursa kendinin de oluşturacağını söyledi.

"Bana takma ismini söyleyecek misin?" diye sordu Leo.

"Hayır," dedi Evie öfkeyle. "Bu hile yapmak olur."

"Eğer bu gerçek aşksa, seni bulurum herhalde."

Evie'ye gerçek aşktan bahsettiği için Leo'nun suratına bir yumruk patlatmayı çok istiyordum.

Tabii ya. Aynı zamanda ona sarılmak da istiyordum. Çünkü bu fikre bayılmıştım.

Bu forum bana geçmişimizin yükü olmadan Evie'yle konuşma şansı verecekti. Komşu çocuk olarak değil. En iyi arkadaşı olarak değil. Sadece kendi kimliğiyle sevebileceği bir adam olarak.

Ve itiraf etmeliyim ki ben de kendimi merak ediyordum. Evie için hissettiklerimin ne kadarı aslında onu korurken olduğum kişiyi sevmemden kaynaklanıyordu? İnternette sohbet ettiğim herhangi bir kız olduğunda da aynı şeyleri hissedecek miydim? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Beni bulmasını istiyorsam seçeceğim takma isim çok önemliydi. 132 katılımcı varken herkesin profiline tek tek tıklama ihtimaline bel bağlayamazdım. Burada iki seçenek vardı: Ölmüş olan ünlü bir matematikçinin adı veya kurgusal bir karakter.

Evie'nin çok sevdiği pek az kitap vardı ama sevdiği birkaç kitabı o kadar çok okurdu ki dağılmalarını önlemek için onları lastik bantlarla tuttururdu. *Hayalet Gişe* bunların arasında en az bilinenlerden biriydi, bu yüzden takma isim olarak "Milo"yu seçtim. Kitaptaki Prenses Reason ve Matematik Sihirbazı karakterlerini de çok severdi ama ben onları kendime uygun bulmamıştım.

Gerisi kolaydı. Adam asmaca aforizması için, "Biz bir üniversiteyiz, hamam değil," sözünü seçtim. David Hilbert bunu 1915'te Emmy Noether'in bir kadın olmasına rağmen Göttingen Üniversitesi fakültesine katılmasına izin verilmesi gerektiğini savunmak için söylemişti. Matematiği ve fiziği birbirine bağlayan bir teorem yazan Noether, Evie'nin kahramanlarından biriydi.

En sevdiğim kitap için Evie'nin Leo'dan önce âşık olduğu tek fizikçi olan Max Tegmark'ın *Matematiksel Evrenimiz* kitabını seçtim. Evie onun yalnızca fikirleriyle ilgilendiğini iddia ediyordu ama bu bir yalandı. Adamın TED Sohbetleri'ni izlerken kafasının etrafında minik karikatür kuşlar dönüyordu adeta. En sevdiğim fizik kavramı kısmına *dolanıklık* yazdım. Ve fıkra olarak da şunu seçtim: "Polis aşırı hız yapan Schrödinger'i kenara çekmiş. Arabayı incelerken bagajı açmış ve Schrödinger'e, 'Beyefendi, burada

ölü bir kedi olduğunu biliyor muydunuz?' demiş. Schrödinger şöyle cevap vermiş: 'Eh, artık biliyorum.'"

Daha sonra dikkatimi ödevime verdim ve arada bir Frontier sitesini kontrol etmeye başladım. "Higgs Bozonu", "Karanlık Madde" ve "Arthur Dent" profilimi ziyaret etmişti. Her biri adam asmacada birer harf bulmuştu. Sonra "Tesseract" geldi ve bir harf tahmin etmek yerine cümlenin tamamını doldurdu. Evie'ye baktım. Ekranına bakıp gülümsüyordu.

Balık ağa takılmıştı.

Rumuzu köşedeki sohbet ekranında belirdi ve onu özel sohbet odasına davet ettim.

Tesseract: David Hilbert hayranı mısın?

Milo: Hilbert uzayını herkes kadar severim ama daha çok Emmy Noether hayranıyım.

Tesseract: Çünkü?

Milo: Bilimle, matematikle ilgilenen kadınlar için hayatın şimdi bile ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Yüz yıl öncesini hayal bile edemiyorum. Gerçi muhtemelen sana anlatmama gerek yoktur...

Tesseract: Bu sözü bildiğim için mi?

Milo: Çünkü bu dünyada veya başka herhangi bir dünyada hiçbir erkek Tesseract'ı rumuz olarak seçmez.

Tesseract: Ben de senin feminist olduğunu sanmıştım! Tesseract matematiksel bir nesnedir. Cinsiyet açısından oldukça nötr.

Milo: Üzgünüm ama hayır. Seyirciye sorma hakkımı kullanmak istiyorum. Şu anda etrafında bulunan herhangi bir erkeğe sor.

Başımı kaldırıp Evie'ye baktım. Etrafına bakıyor ve düşünüyordu.

Tesseract: Buradaki bütün erkekler benimle aynı fikirde.

Milo: Yalancı.

Tesseract: Frontier'a ilk gelişin mi?

Milo: Evet. Senin?

Tesseract: Evet. Gergin misin?

Milo: Biraz. Sahneye çıkana kadar iyi götürüp sonra herkesin önünde bir hesaplama hatası yapacağımdan endişeliyim. Bana en büyük korkunu anlatarak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin.

Tesseract: Sahneye çıkmanın ta kendisi.

Milo: Amaç da bu değil mi zaten?

Tesseract: Bu korkutucu olmasına engel değil.

Milo: İçine kapanık bir matematikçiyle dışa dönük bir matematikçi arasındaki farkı biliyor musun?

Tesseract: Biri hayali mi?

Milo: Çok hızlısın! Ama hayır. İçine kapanık bir matematikçi kız seninle konuşurken kendi ayakkabılarına bakar.

Tesseract: Peki dışa dönük matematikçi?

Milo: Senin ayakkabılarına bakar.

Tesseract: Haha. *Kız?*

Milo: Emmy'nin hatırasına atfen. Ee, feminist sıfatını geri kazandım mı?

Tesseract: Jüri henüz kararını vermedi. Şimdi gidip ayakkabılarımla konuşmam gerekiyor. Yarın burada görüşür müyüz?

Milo: Burada olacağım.

Tesseract: Tanıştığımıza memnun oldum, Milo. Frontier yarışmasında senin gibi birini beklemiyordum.

Çevrimiçi Evie eğlenceliydi.

Ve sanırım benden hoşlanmıştı.

EVIE

Keyifle bilgisayarımın kapağını kapattım.

Hem gerçek hayatta hem de internet üzerinden arkadaş edinebiliyordum. Sosyal becerilerim mükemmeldi.

"Bu akşam yemek için okul üniformalarınızı değiştirecek misiniz?" diye sordum Caleb ve Leo'ya.

İkisi de bana öyle bir bakış attı ki attı yirmi dakika sonra gidecek olduğumuz yemekte ne giyeceklerini hiç düşünmemiş oldukları her hallerinden belliydi. Erkekler işte...

Bex, "Evet, değiştirin bence," dedi. Çantasını aldı ve benimle yukarı çıkmaya yeltenirken dönüp Leo ve Caleb'ı işaret ederek, "Sizi de kastediyorum," dedi.

Caleb başıyla onu selamladı. Leo, "Emredersiniz han'fendi," dedi. Gülümsedim. Konuşmasında Güneyli aksanından izler duymak hoşuma gidiyordu.

Yukarı çıktığımızda Bex bana tekrar örgü elbisemi giymemi söyledi.

"Gerçekten mi?" dedim. "Dekan Santori'yle yemeğe çıkarken mi?"

Göz devirdi. "Caleb ve Leo'yla yemeğe çıkarken."

"Caleb ve Leo'yla her gün yemek yiyorum," dedim.

"Lüks bir yere yemeğe gidiyorsunuz," dedi. "Tadını çıkar."

Lobiye çıktığımda Leo elbisemi görüp sırıtmaya başladı. Altına kumaş pantolon, üzerine de hafif metalik bir mor gömlek giy-

mişti ve bu şekilde gözleri normalden de daha mavi görünüyordu. Arabaya doğru yürürken elimi tutmaya yeltenince her ne kadar yanımızda Dekan Santori de olsa elimi tutmasına izin verdim.

Restoran loştu ve mum ışığıyla aydınlanıyordu. Ortamdan mı kısa süre önce Milo'yla yaptığım sohbetten mi yoksa yakın zamanda Wunderlochen'den bahsetmiş olmamızdan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama bir anda ortamdaki tek kız olmama kafayı takmıştım.

Chandran, Leo ve Caleb Dekan Santori'ye spor aktivitelerini, bu dönem aldıkları dersleri rahatlıkla anlatıyordu. (Konferans öncesinde Frontier projelerimizi matematikçilerle veya fizikçilerle konuşmamamız gerekiyordu ve her ne kadar doktorasını tamamlamamış da olsa Dekan Santori de bu kategorideydi.) Ben diyet kolamı içiyordum. Salatalar yenirken Dekan Santori bize otel odalarımızı Newton'ın ayarlayacağını ancak ulaşımımızı bizim planlamamız gerektiğini çünkü konferansın tatil dönemine denk geldiğini anlattı. Kendimi rahatsız hissediyor olmamdan mıdır bilmem, bir anda aklıma bir soru geldi.

"Dekan Santori," dedim tereddütle. "Bu yıl Frontier'e kaç kızın davet edildiğini biliyor musunuz?"

Santori sorumdan rahatsız olmuş gibi baktı. Sanki bir anda ayağa fırlayıp restoranın ortasında onu cinsiyetçi olmakla suçlayacakmışım gibi.

"Bilmiyorum, Evelyn. Ama tecrübelerim bana sayının çok yüksek olmayacağını söylüyor. Bu da senin için daha fazla onur verici olmalı."

Bu argümana bayılıyordum. Kendimi ve Newton'u temsil ettiğim yetmezmiş gibi bir de tüm hemcinslerimi temsil ediyordum. Ama asla üzerimde baskı hissetmemeliydim.

Caleb'ın eli masanın altından elimi buldu ancak elini tutmak yerine hafifçe sıkıp bırakarak ona bu işi kendim halledebileceğim mesajını verdim. Caleb arkasına yaslandı ve meraklı gözlerle beni izlemeye başladı.

"Evet ama bu ortamların kızlar için rahatsız edici olabilece-

ğini biliyorsunuz. Rebeca de Silva da gelip benimle kalabilirse kendimi daha güvende hissederim ve mutlaka daha iyi performans gösteririm."

"Elbette," dedi Santori hemen. "Bunun bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum. Bunu ben düşünmüş olmalıydım."

"Ailesinden izin alabilir misiniz? Yaklaşımlarını biliyorsunuz."

Biliyordu. "Lafı mı olur, rica ederim. Yıllar boyunca sayın pederle bir hukukumuz oluştu. Bu konuda yardım etmekten memnuniyet duyacağından eminim."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Caleb'la yapacağımız konuşma üzerine çalışmalıydık. Ancak artık başarımı garantilemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Eminim ailem de gelecekti ama açıkçası yardımlarının dokunması bir yana, zarar verme ihtimalleri daha yüksekti. Geçen yıl annemin beni analiz eden bakışlarının her an üzerimde olması ve babamın sürekli sınav yaparcasına sorular sorması yaşananların sebepleri arasındaydı.

Dekan Santori bizi Newton'a geri bırakırken Leo, "Dönüş saatini kaçırdık. Kartlarımız çalışmayacak," dedi.

"Bu gece çalışacak. Çıkmadan önce Bayan Anders kartlarınıza hafta sonu saatlerini tanımladı."

Leo bana bakıp gülümsedi. İyi ki paltomu getirmiştim.

Chandran hemen içeri girdi. Caleb, "Siz ikiniz dışarıda mı kalacaksınız?" diye sordu.

Leo cevabı bana bıraktı. "Sanırım öyle olacak," dedim. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Eves. Leo."

Binaya girerken Caleb'ın arkasından baktım. Biraz üzgün görünüyordu. Sonra Leo elimi tutup beni yanına çekti.

"Dere yolu?" dedi. Şaşırmıştım. Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. Heykelli bahçede öpüşmek için harika bir geceydi.

Dere yoluna indiğimizde, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Leo.

"Tabii."

"Wunderlochen'den sonra neden konuşmayı bıraktın?"

Bir süre düşündüm. Sebebini daha önce hiç düşünmemiştim. O zamanlar terapide yalnızca beni konuşturmaya odaklanmışlardı.

Sonunda şöyle dedim: "Orada olanlar korkunçtu. Daha öncesinde de benimle dalga geçildiği olmuştu, hem de defalarca. Ama orada hissettiğim kadar tehlikede hissettiğim hiç olmamıştı. Geri döndüğümde kimsenin düşüncelerini, duygularını dinlemek istemiyordum. Kendi içime kapanıp iyileşmem gerekiyordu."

"Üzgün olduğunda hâlâ kendini geri çekiyorsun. Şimdi bile," dedi Leo. "Bazen kafanın içinde neler döndüğünü bilen tek kişinin Caleb olduğunu düşünüyorum. İkinizin arasında bakışlardan, dokunuşlardan oluşan gizli bir dil var sanki. Ama ne düşündüğünü anlayabilmem için bana kelimeler gerekiyor."

Çok düşünceli görünüyordu. Zihnimde dolaşan karanlık, karmaşık düşünceleri kelimelere dökmeye çalıştım.

"Bu gece sessizdim çünkü Frontier ve annem beni endişelendiriyor. Bana ne kadar sorun çıkaracağını bilmiyorum. Ve..." dedim ve duraksadım çünkü bunu dile getirmek, düşünmekten daha zordu. "Annemin haklı olmasından korkuyorum. Bu defa oraya gitmeyi başarırsam yüzlerce insanın önünde kendimi tamamen kaybetme ihtimalim sıfır değil."

Leo akıllıca olanı yapıp her şeyin güzel olacağını söylemedi, ki bunun garantisini veremezdi zaten. Bunun yerine durdu ve bana sarıldı. Başımı omzuna yasladım ve gösterdiği şefkatin keyfini çıkardım.

Odama döndüğümde Caleb'ın boynu bükük halini düşündüm ve ona, "Her şey yolunda mı?" diye mesaj attım.

"E-postalarına bak," diye cevap verdi bana.

Annemden bir e-posta gelmişti ve bana üç gün sonra Şükran Günü'nü kutlamak ve Frontier konusunu tartışmak için buraya geleceklerini söylüyordu.

Caleb'ı aradım.

Telefonu açtığı anda, "Neden? Neden? Neden? Neden? Neden?

Neden?" dedim. "Yaşlılar telefonun nasıl çalıştığını bilir sanırdım. Neden kalkıp buraya gelmeleri gerekiyordu ki?"

"U-Club'a rezervasyon yaptırmışlar. Hepimiz adına."

"Joel ve Nolan da mı?"

"Hayır. O şanslı piçler büyükbabama gidiyor. Sen niye bu kadar erken döndün? Leo'yla izninizin tadını çıkaracağınızı sanıyordum."

Cevap vermedim. "Eyvah! Leo!" dedim. "Leo Şükran Günü'nde okulda kalacaktı. Kesin bizimle gelmek isteyecek."

Belki onu ailemle tanıştırmak için çok erkendi ama bu geceki konuşmamızdan sonra biliyordum ki Leo oraya yanımda yalnızca Caleb'la gitmemden memnun olmayacaktı (her ne kadar davetliler onun ve benim ailem olsa da.) Bu herhangi bir yemek olsaydı itiraz etmeyebilirdim. Ama annemin kontrolden çıktığı bir ortamda hem kendi duygularımla hem de Leo'nun duygularıyla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim. Bu çok büyük bir yüktü.

"Belki onun önünde Frontier'dan bahsetmezler?" dedi Caleb.

"Bunun ne faydası var ki? O zaman ertesi gün tekrar buluşmamız gerekir!"

"Yarın erken kalkalım mı? Birlikte kahvaltı edip strateji tasarlarız."

Caleb'ın amacının ne olduğunu biliyordum. "Senin tek derdin o kahve diye adlandırdığın milkshake'i içmek."

"O da var tabii," dedi. "Ne olursa olsun, bu işte beraberiz, Eves."

"Kaçmak zorunda kalsak bile mi?"

"Özellikle kaçmak zorunda kalırsak."

CALEB

Masaya oturup çırpılmış kremadan oluşan kahvaltımı mutlu bir şekilde kaşıklarken, "Eee, ne düşünüyorsun?" diye girdim söze.

"Hiç taviz vermeyeceğim," dedi. "Bahane uydurmayacağım, açıklama yapmayacağım. Benim neyi yapıp neyi yapamayacağıma karar vermek için böyle bir komitenin toplandığını düşündükçe daha fazla sinirleniyorum."

Bir anda ailemi koruma içgüdüsüyle doldum. Onlar bu işe böyle bakmıyordu. "Benim annem ve babam..."

Evie omuz silkti. "Biliyorum," dedi. "Yardım etmek istiyorlar. Ama yine de Anita'yla sekiz aydır bu konu üzerine çalışıyorum ben. Geçen seneki Evie değilim. Hem bu defa yanımda sen de olacaksın."

"Olacağım," dedim. "Leo ve Şükran Günü konusunda ne karar verdin?"

"Şimdi anneme mesaj atacağım ve artı birimle geleceğimi söyleyeceğim."

Bu işin nereye varacağını görmek istiyordum. Evie mesajı attıktan sonra bir süre sessizce kahvaltı edip yan gözle telefonunu kontrol etmeye devam ettik.

Mesaj gelince Evie, "Hah," dedi. "Senin fikrini soruyor."

"Caleb onun rüya gibi bir çocuk olduğunu söylüyor, de."

Evie şakamı beğenmemiş gibi baktı. Telefonumu çıkardım ve yazmaya başladım.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Dövmelerine hayran olduğumu."

"Caleb."

"İyi bir çocuk olduğunu, tam bir beyefendi olduğunu ve hassas bir çiçek olan kızımızı soldurma ihtimalinin olmadığını," dedim. Sonra telefonumu bırakıp ona baktım. "Yok, değil mi?"

"Benzetmeni tam olarak anladığımı sanmıyorum," dedi. "Ki bunu sakın daha net bir açıklama yapmanı istemişim gibi algılama."

Gereğinden uzun süre birbirimize baktık. Sonunda Evie'nin yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. Yaptığım benzetmeyi gayet iyi anladığından şüpheleniyordum.

Evie'nin telefonu tekrar öttü. Başını kaldırıp bana baktı. "Caleb Covic onay belgesini alabilmeyi başarmış bir çocuksa, onunla buluşmayı sabırsızlıkla beklediğini söylemiş. Benim ruhsal sağlığımdan sorumlu tutulmak seni hiç yormuyor mu?"

"Hayır."

O anda yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Masanın üzerinden elini uzatıp elimi tuttu.

"Geri dönmemiz lazım. Bex'i unuttum. Dekan Santori ailesini aramadan ona planımı anlatmam gerekiyor."

Bardaklarımızı aldık ve dışarı çıktık. Evie bana bakarak, "Frontier sitesine girdin mi?" diye sordu.

"Biraz baktım. Çok zaman geçirmedim ama," dedim. Yalan söylemek istemiyordum ama dikkatli davranmam gerekiyordu. Ne de olsa bu, Frontier kurallarından biriydi: Kimliğinizi belli edecek detaylar paylaşmayın. "Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

Geri döndüğümüzde Evie, Bex'le konuşmaya gitti ve ben de odamdan sırt çantamı alıp fizik dersine geçtim. İçeri girdiğimde Dr. Lewis başını kaldırıp bana baktı. "Bay Covic, tebrikleri hak ettiğinizi duydum."

"Evet, efendim," dedim gülümseyerek yerime otururken. Bugün bir galeri yürüyüşü yapılmamasını ümit ederek bilgisayarımı çıkardım. Dün akşamki yemekle bugünkü kahvaltı arasında ödevimi yarım yamalak yapmıştım ve insanların önünde incelenmesini istemiyordum.

Zil çalınca Evie, omzunda çantası ve elinde bardağıyla sınıfa girdi.

"İşte Frontier prensesimiz," dedi Dr. Lewis. "Umarım bu sene daha şanslı olursun."

Bir anda aşırı öfkelenmiştim ama öfkemi yuttum çünkü bir şey söylersem işler daha da kötüye gidecekti. Dr. Lewis her zaman kinayeli konuşurdu ama son zamanlarda iyiden iyiye acımasız bir hal almıştı. En azından Evie'ye karşı.

İyi olup olmadığını anlamak için gözlerine baktım ve Evie başını yana eğerek Dr. Lewis'i önemsemediğini belli etti. Evie'nin bu özgüveni bir şeyi fark etmeme sebep olmuştu: Dr. Lewis onu kıskanıyordu.

Evie fizik alanında onun hayal bile edemeyeceği şeyleri yapacaktı. Bu yüzden Dr. Lewis ne yaparsa yapsın Evie paniklemiyordu. Bu alanın sahibi gibiydi ve benim korumama ihtiyaç duymuyordu.

Evie bardağını masasına bırakırken Leo önce onun bardağına, sonra benim önümde duran aynı bardağa baktı. Gülümsediğimi gizlemeye çalışmadım.

Isınma sorularını çözerken Leo, Evie'ye, "Starbucks'a gittiğinizi bilseydim bana da bir şeyler getirmeni isterdim," dedi.

"Üzgünüm," diye cevap verdi Evie. "Annemle uğraşıyordum."

Tekrar gülümsedim çünkü Evie bensiz kahve içmeye giderse ondan istememe gerek kalmadan bana kahve alıyordu.

∞∞∞∞∞

Yazılım dersinde en köşeye oturup bilgisayarımı açtım. Böylelikle ekranım görünmüyordu. Final projem yerine Tesseract'ın profiline girdim.

Evie en sevdiği fizik konseptinin Çoklu Dünyalar olduğunu ve en sevdiği kitabın *Zamanda Kıvrılma* olduğunu yazmıştı. Matematik ve fen alanındaki bir kız için maalesef klişe seçimlerdi bunlar. Ancak sonuçta bu Evie'ydi. Onu affediyordum. Adam asmaca cümlesindeyse daha iyi bir seçim yapmıştı. Hiç şaşırtıcı olmayacak şekilde Tegmark'ın bir sözünü seçmiş ancak onu bir bulmacaya çevirmişti. Birileri e ve r harflerini bulmuştu. Gerisi-

ni ben tamamladım. "Yeniden tertip edilmiş gıda?" Sonra cevabı yazdım: "İnsan."

Ben adam asmacayı tamamlayınca ona bir bildirim gitmiş olmalı ki anında çevrimiçi oldu.

Tesseract: Doğru söyle. Bilmeceyi çözmek için internetten yardım aldın mı?

Milo: Beni küçümsüyorsun. O konuşmayı izlemiştim.

Tesseract: Peki fikrin nedir?

Milo: Bilincin matematiksel bir model oluşu konusunda mı? Belki öyledir ama bunun bana faydası ne ki?

Tesseract: Ah, sen de onlardan mısın?

Milo: *kaşlarını kaldırır*

Tesseract: Her bilginin faydası olması gerekir diyenlerden...

Resmen göz devirdiğini hissedebiliyordum.

Milo: Bir mühendis ve bir fizikçi bir balona binip kaybolmuşlar. Yerde bir adam görüp ona seslenmişler: "Neredeyiz?" Adam cevap vermiş: "Balondasınız!" Mühendis fizikçiye dönmüş ve "Adam matematikçi olmalı," demiş. "Cevabı doğru ancak hiçbir işe yaramıyor."

Tesseract: Güzelmiş. Ama bunun büyülü bir yanı olduğunu düşünmüyor musun? Matematiğin dünyayı açıklayan bir şey olmadığı, aksine dünyanın bizzat kendisi olduğu fikrinin? Bizim, senin, benim ve tanıdığımız herkesin hayat boyu birbirine doğru ve birbirinden uzağa eğilip bükülen, biyolojiyle uyumlu birer matematiksel yapı olduğumuz fikrinin?

Milo: Siteyi hacklemiş bir şair misin sen?

Tesseract: Dünyada herhangi bir şeyi hackleyebilecek bir şair var mı?

Milo: Sen kazandın. Bana sorarsan ben şiirden ziyade hacklemeye daha yakınım.

Tesseract: Rumuz olarak Hayalet Gişe'den isim seçen birinden hiç beklenmeyecek bir yönelim.

Milo: Sana bir sır vereyim mi?

Tesseract: Lütfen.

Milo: Takma ismimi kız tavlamak için seçtim.

Tesseract: Gerçekten kullanışlı.

Leo yanıma oturdu ve yanı başımdayken kız arkadaşıyla flört ettiğim için kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden sohbet odasından çıkmaya karar verdim.

Milo: Şu anda dersteyim. Bu yüzden çıkmam gerekiyor. Yarın sana doğru eğilip bükülebilir miyim?

Tesseract: Teoride zaten yapıyorsun.

Bilgisayarımın üzerinden Leo'ya baktım. "Dur tahmin edeyim. Sırf eğlence olsun diye final projene bir hindenburg yazılım hatası ekledin ve işleri toparlamam için yardımıma ihtiyacın var?"

Başını iki yana salladı. "Beckham ailesinin Şükran Günü buluşması konusunda ne kadar gergin olmam gerekir sence?" Belli ki oldukça gergindi. Dolayısıyla ona doğruyu söyledim.

"Senin için muhtemelen sorun olmaz. Frontier'a katılmaya hak kazandın, dolayısıyla babası seni sever. Annesi de sever, zira sen Evie'nin normal olduğunu kanıtlayan bir delilsin."

"Peki, seninkiler?" diye sordu. Belli ki bu denklemde kendi rolünü kestirmeye çalışıyordu.

"Seni sevmeyecekler çünkü onlara göre Evie benimle birlikte olmalıydı."

Gergin bir tavırla gülümsedi. "Demek sizde bu fikir genetik."

"Her iki durumda da fark etmez. Nasıl olsa hepimize alışacaksın."

Bana uzun süre sessizce baktı. "O zaman yemek konusunda anlaşalım bari."

"Elma ve yabanmersini dolması istemem. Bu konuda taviz veremem."

"Aynı fikirdeyim. Dolmanın içinde meyve olmasını zaten hiçbir zaman kabul edemedim."

Onu sevmeyi gerçekten hiç istemiyordum. Ama seviyordum.

EVIE

Terapideydim ve Anita'ya Frontier konusunu ve annemin bu konuya verdiği tepkiyi anlatmıştım. Şükran Günü'nde yapacağımız konuşmanın provalarını yaptık.

Prova bitince Anita, "Sana kısa süreli bir reçete yazacağım. Frontier'a giderken bu ilaçları yanına al," dedi.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum. Reçete için doktora gitmem gerektiğini sanıyordum.

"On yedi yaşına geldiğin için yapabilirim. İlaca ihtiyaç duymanın bir başarısızlık belirtisi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Elinde ilaç var diye onu kullanmak zorunda olmadığını da biliyorsun, değil mi?"

"Kontrol bende," dedim. Bu konu üzerinde uzun zamandır çalışıyorduk.

"İhtiyaç duyduğunda beni arayacak mısın?"

"Yardım istemekten korkmuyorum."

Anita gülümsedi. "O zaman Evie, artık terapilerimizi sonlandırma konusunda bir plan yapmanın zamanı gelmiş demektir."

"Artık benimle görüşmek istemiyor musun?" diye sordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı. "Başka biriyle en baştan başlamak istemiyorum."

"En baştan başlaman gerektiğini söylemiyorum. Artık her hafta bunu yapmaya ihtiyacın olmadığını söylüyorum. Terapi bir hayat

tarzı olmak zorunda değil. Son panik atağının üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Ondan önce çok daha uzun bir süre kriz geçirmedin ve geçirdiğinde de ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

"Ama... Sosyal kaygı bozukluğum?"

"O hayatını etkilemiyor. Sınıfta konuşabiliyorsun. Yeni arkadaşlar ediniyorsun. Bir erkek arkadaşın var. Yüzlerce insanın önünde sahneye çıkıp konuşma yapacaksın."

"Ama gerginim."

Neden itiraz ettiğimi bilmiyordum. Anita'yı seviyordum ama sonsuza kadar terapi görmek de istemiyordum. Yine de bu çok ani olmuştu.

"Gergin olman da çok normal. Ama oraya gitmemek aklının ucundan bile geçmedi."

"Hayır, geçmedi," dedim. "Bunu yapacağım."

Anita başını salladı. "Aynen öyle."

"Peki ya Leo? İşler gitmesi gerektiği gibi gidiyor mu bilmiyorum. Bazen çok uğraştırıcı geliyor."

"Öncelikle Evie, bugünkü seansın bitince seni kapıdan dışarı atmayacağım. Sadece bunu aklının bir köşesinde bulundurmanı istiyorum. Böylece bir plan yapabiliriz. İstersen önümüzdeki hafta Leo'yla ilgili konuşabiliriz. Ama büyük resme bakarsak artık on yedi yaşına geldin. Erkekler konusunda öğrenmen gereken şeyler olacak fakat bunun için terapiye ihtiyacın yok."

Vakit dolmuştu. Oradan çıktığımda sersem gibiydim. Anita iyi olduğumu söylüyordu. Diploması vardı ve yıllardır insanlarla terapi yapıyordu. Benim hakkımda bilinebilecek her şeyi de biliyordu ve iyi olduğumu düşünüyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp yere damladı.

Yanımdan geçen bir kadın bana bakarak, "İyi misin tatlım?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona gülümsedim. "Hayır," dedim. "İyiyim."

Odama çıktığımda yüzümü yıkadım ve akşam yemeğine gitmeden önce gözlerimin üzerine serin bir bez kapatıp bir süre uzandım. Çok uzun zamandır hayatımda olan terapi faslını sonlan-

dırma fikri, kimseyle paylaşamayacağım kadar büyük bir adımdı. Hele herkesle paylaşmam kesinlikle mümkün değildi. Bunu bir süre daha gizlemem gerekiyordu.

Akşam yemeği sırasında sessizdim. Sonrasında ortak salonda otururken de bir saat kadar sessiz kaldım. Leo beni zorlamıyordu. Bunun sebebi ya ailem konusunda endişelendiğimi düşünmesiydi ya da kendi işine dalıp gitmişti. Hepimiz derslerden biraz geri kalmıştık.

Ancak Leo, Caleb ve ben, Dr. Lewis'in verdiği kutudaki parçacık ödevi üzerinde çalışmak için başka bir masaya geçince Leo'nun halimden memnun olmadığını anladım. Üçümüz Frontier'a katılacak kadar becerikli olduğumuz için bize fazladan ödev verilmişti.

Leo problemlerin çözümüne hiçbir katkıda bulunmamakla birlikte kendisine doğrudan soru sorulduğunda da ancak birkaç kelimeyle cevap veriyordu. Caleb'ın sinirleri bozuktu çünkü ne yaptığımızı tam olarak anlayamıyordu. Sonra benim de sinirlerim bozuldu çünkü ne dersem diyeyim ve ne yaparsam yapayım Caleb'a ödevi açıklayamıyordum. Leo da anlatma konusunda benden çok daha iyi olmasına rağmen hiç yardım etmiyordu. Ayrıca tüm bunlar Anita'nın yanından ayrıldığımdan beri içinde bulunduğum düşünceli ruh halini bozuyordu.

Bir elim Caleb'ın omzundaydı ve arkasında ayakta duruyordum. Defterine uzanıp bir grafik çizdim. O sırada Leo başını kaldırıp bize baktı ve kinayeli bir tavırla, "Açılın da aranıza biraz hava girsin, değil mi Evie?" dedi. "Caleb'ın ozmos yöntemiyle öğrendiğini sanmıyorum."

Caleb'ın elimin altındaki omzu gerildi ama hareket etmedi. "Bilmiyorum," dedi. "O şekilde öğrenme ihtimalim, buraya çizdiği şeyi anlama ihtimalimden daha yüksek."

Leo, Caleb'a ters bir bakış attı. "Evie'yle her gün ders tekrarı yapmanıza güvenip kendini salmak yerine dersi dinleseydin şimdiye kadar anlamıştın."

Alexa salonun diğer ucundan bana baktı ve bana dudak hareketleriyle, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak onu onayladım. Çok öfkeliydim ancak bu

kavgayı son sınıfların yarısının bulunduğu salonun orta yerinde yapmayacaktım. Elimi Caleb'ın omzundan çektim ve yerime oturdum. Sırtımı Leo'ya vererek Caleb'a doğru döndüm. "Hâlâ beyzbol gibi düşünüyorsun," dedim. "Dalga fonksiyonu açısından düşünmen gerekiyor."

Caleb ellerini saçlarının arasından geçirdi ve tam bir şey söyleyecekken arkamızdaki kanepede oturan Bex kalemini masaya fırlatıp, "Neden?" dedi. "Neden bunlarla uğraşıyoruz? Neden kavga ediyoruz ki? Gerçek dünyada bunlar ne işimize yarayacak?"

Üçümüz de şaşkınlıkla ona baktık. Bir tartışma ortamında konuyu alevlendirmek pek Bex'in yapacağı bir harekete benzemiyordu.

"Bex?" dedim öfkesinin sebebini anlamlandıramayarak. Bu öfkesinin şu anki tartışmamızla ilgili olmadığı belliydi.

"Biyolojide ve kimyada insanlar kanseri yenmeye, açlığı bitirmeye ve torunlarımıza yaşanabilir bir gezegen bırakmaya çalışıyor. Siz de burada oturmuşsunuz, görebilmek için bile milyarlarca dolar harcamamız gereken bir parçacık için tartışıyorsunuz," dedi. "Artık bunu dinlemeye tahammül edemiyorum."

"Bence tartışma sebebimiz bu değil," dedi Caleb.

Kulaklarıma inanamayarak ona bakakaldım.

Bex eşyalarını çantasına atıp gidiverdi. Bir Leo'ya bir de Caleb'a baktım.

"Üzgünüm Evie," dedi Leo. "Sen onun peşinden git. Ben Caleb'a yardım ederim."

Gülümsedim. Sonra yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," dedim. Leo beni kendine çekip dudağımdan uzun uzun öptü. Bıraktığında biraz başım dönüyordu. "Bunun nereden çıktığını daha sonra bana anlatacaksın, tamam mı?"

"Nereden çıktığını sen de anlayabilirsin. Hadi git."

Bex'in peşinden koşturdum.

Odasının kapısını çaldığımda hemen açtı. Ağlamaklı görünüyordu. Yatağına oturduk ve sırtımızı duvara verdik.

"Bu işte pek iyi olmadığımı biliyorum. Ama sanırım öfken kuantum fiziğine değil."

"Bunu sana söylemek için Frontier'ın geçmesini bekleyecektim ama sanırım kendimi suçlu hissediyorum ve bu yüzden patlama yaşadım."

"Neler oluyor?" diye sordum, Bex'in kendini neden suçlu hissetmesi gerektiğini hayal bile edemeden.

Derin bir nefes aldı. "Chicago Üniversitesi'ne gitmek istemiyorum."

Yüzünü tam olarak görmek için bağdaş kurarak tüm bedenimle ona doğru döndüm. "Neden?"

"Doktor olmak istemiyorum, Evie," dedi. Duvarındaki korkunç iklim değişikliği grafiğini işaret ederek, "Yapmak istediğim iş bu," diye ekledi. "Aksi takdirde mutlu olmayacağım. Ve burada herkesin kafa patlattığı tüm bu *ıvır zıvırlar* beni sinir ediyor."

Evrenin temel yasalarına "ıvır zıvırlar" dediği için itiraz edesim vardı ama asıl endişelendiğim konu Bex'in gitmek istediği okuldu.

"Chicago Üniversitesi'nde iklim bilimi okuyamaz mısın?"

"Okuyabilirim. Ama şuna bak," dedi Bex, Columbia Üniversitesi'ndeki Lamont-Doherty Dünya Gözlemevi'nin bir broşürünü bana uzatarak. Harika göründüğünü itiraf etmeliydim. Okyanuslar, laboratuvarlar ve ormanlarla dolu fotoğraflara bakarken Bex olmadan okula gitme fikrinin beni paniğe sürüklemesini bekledim. Panik içimde bir yerlerdeydi. Ama yönetilebilir durumdaydı. Belki de Anita haklıydı. Belki de daha iyi durumdaydım.

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Çay partimizden sonra. Ailem yüzünden tıp okumakla ilgilendiğimi fark ettim. Bunu ilahi bir yazgı gibi görüyorlar, bu yüzden onları mutlu ediyor," dedi Bex. Elimi tuttu. "Chicago Üniversitesi'ne gitmeyi de senin için değerlendiriyordum."

Üzgün olmama rağmen gülümsedim. Bex'in kendisi için doğru olanı yapması gerekiyordu. Ama bu, onu özlemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Ailene söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "O konuda çalışıyorum. Ya da belki zarfları buharla açarım ve çeklerin üzerindeki 'Chicago Üniversitesi' yazısını 'Columbia' ile değiştiririm."

"Belki kafanda bir gelecek planı olduğu için mutlu olurlar? Onlara daha yakın olacaksın," dedim. Bex'in ailesi Washington D.C.'de yaşıyordu.

Başını tekrar iki yana salladı. "Hayır. Çocuk doktoru olursam bunu arkadaşlarına gururla anlatabileceklerdi. Beni misyonerlik çalışmalarına götüreceklerdi. Kızları iklim bilimci olunca böyle bir ihtimal kalmayacak."

Bex'in elini sıktım. "Annemin tekrar ilaç kullanmamı istediğini Anita'ya anlattığımda bana, 'Onlar senin ailen ama sahibin değiller,' demişti."

Bex başını sallıyordu ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ama sen iyi olacak mısın? Seninle gelmezsem?" diye sordu.

Yine onun hatırına kendimi gülümsemeye zorladım. "İyi olacağım. Sanal çay partileri yaparız, tatil dönemlerinde görüşürüz, sürekli mesajlaşırız."

"Bunu kolaylaştırdığın için teşekkür ederim," dedi ve bana sarıldı. Uzun süre o halde oturduk ve sonra, "Leo'nun Caleb'ı kıskandığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet. O kadarını anladım."

Odama döndüğümde hem Caleb'a hem de Leo'ya mesaj atarak her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettim. Mesajları yanlış kişilere göndermemeye özellikle dikkat ettim. İkisi de normal görünüyordu ama ben hâlâ uyuyamayacak kadar gergindim. Ne yapmak istediğimi biliyordum ama bu, ikisine de ihanet etmek anlamına gelecekti sanki. Bu yüzden içimdeki isteğe direndim. Biraz matematik çalıştım, İngiliz Edebiyatı okuma ödevimi yaptım, çamaşırlarımı topladım ve yatmaya hazırlandım.

İki dakika kadar uzanmıştım ki kalkıp bilgisayarımı açtım.

Tesseract: Bu saatte hâlâ buradasın.

Milo: Geleceğini ümit ediyordum.

Tesseract: Uyuyamadım.

Milo: Ah, şimdi benimle ilgili ne düşündüğünü anladım. Uyku ilacı almaktan iyidir diyorsun.

Tesseract: Daha ziyade Xanax'tan iyidir diyorum. Bana gerçek hayatta seninle ilgili kimsenin bilmediği bir şey söyle.

Milo: Neden?

Tesseract: Bilmem. İnsanın hayatında her şeyini bilen birileri olur. Onların bilmediği ufacık bir şey öğrenmek istiyorum. Bu bencilce mi sence? Ya da tuhaf mı?

Milo: Hayır. Seni anlıyorum. Şöyle güzel bir şey söyleyeyim: MIT'ye gitmeyi çok istiyorum.

Tesseract: Frontier'a gelenlerin yarısı bunu istiyor zaten. Bu niye bir sır olsun ki?

Milo: Kabul edilip edilmeyeceğimi bilmiyorum. En azından Frontier davetiyesini alana kadar bilmiyordum.

Tesseract: Giremesen de insanlar bunu anlayışla karşılamaz mı? Birçok insan ilk tercihlerine yerleşemiyor.

Milo: Belki öyle. Ama ben içgüdüsel olarak bir şeyleri ne kadar önemsediğimi gizliyorum. Özellikle de onları elde edemeyeceğime inanıyorsam. İnsanların bana acıması ihtimalinden nefret ediyorum.

Tesseract: Acırlar mı? Bu arada bu soruyu gerçekten soruyorum.

Milo: Bence acırlar. Ben üzüldüğümü insanlara pek belli etmem. Dolayısıyla belli edersem ne yapacaklarını bilemezler.

Tesseract: Çok yalnız gibisin.

Milo: Buna hiç bu açıdan bakmamıştım. Ama sanırım öyleyim. Biraz. Belki de bu yüzden seninle böyle konuşmayı seviyorumdur.

Tesseract: Ben de seninle konuşmayı seviyorum. Şimdi insanlara sırrını açacak mısın? Frontier'a katıldığına göre kabul edilmen neredeyse kesin.

Milo: Sanırım bir süre daha gizleyeceğim. Ailemin bu masrafı karşılayabileceğinden emin değilim. Onlardan bunu istemek bencillik gibi geliyor. Onlara baskı yapmak istemiyorum.

Tesseract: Bir burs olduğunu duydum...

Milo: Onun olma ihtimali yüzde 5.

Tesseract: Kurduğun matematiksel model yeterince kapsamlı değil. Şapkadan isim çekmiyorlar sonuçta. Şansın çok daha yüksek olabilir. Ya da çok daha az... Sanırım.

Milo: Off!

Tesseract: E, nereden bileyim? Sohbet odasında çok sevimli olanlar illa matematik dâhisi olacak değil ya?

Milo: Yanaklarım kızardı.

Tesseract: Sana bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek için yanlış bir zaman mı?

Milo: Bir erkek arkadaşın olduğunu söylemenin doğru zamanı yok. İnternetten tanıştığın yabancı insanlara çok sevimli olduklarını söylediğinden haberi var mı?

Tesseract: Sen yabancı değilsin.

Milo: Bunun erkek arkadaşının içini rahatlatacağını sanmam. Seninle ilgili kimsenin bilmediği şey nedir?

Tesseract: Bu zor bir soru. Çünkü hayatımda benimle ilgili neredeyse her şeyi bilen tek bir kişi var.

Milo: Erkek arkadaşın mı?

Tesseract: Sayılmaz. Daha ziyade: Erkek-Boşluk-Arkadaşım.

Milo: Peki anlaşabiliyorlar mı? Erkek arkadaşın ve E.B.A.?

Tesseract: Tabii. Çok olgunlar.

Milo: Evet. Olgunluğun ergenlik çağındaki erkekler arasında çok yaygın bir kişilik özelliği olduğunu ben de fark ettim. Özellikle de güzel kızların yanındayken.

Tesseract: Neden güzel olduğumu düşündün?

Milo: Etrafında üç erkek dönüp duruyor.

Tesseract: Ama yalnızca ikisi neye benzediğimi biliyor.

Milo: İltifat almak için olta atmayı bırak. Vaktin doldu. Sırrın nedir?

Tesseract: Benim gerçek hayatta kimsenin bilmediği tek sırrım var.

Milo: Nedir?

Tesseract: Sen.

Milo: Tatlı rüyalar, Tess.

Tesseract: Sana da Milo.

CALEB

Biraz uzanıp Tess'i düşünmeye başladım. Yani Evie'yi.

Bu yalanı sürdürmek beklediğimden daha zor olmuştu. Onunla böyle konuşmak, içimde ona karşı hissettiğim arzuyu azaltmamıştı. Sohbetlerimizde akıllı, oyunbaz ve açık sözlüydü. Bu sayede tuhaf hissedip kendini çekeceğinden veya üzüleceğinden korkmadan onunla konuşabiliyordum.

Bana çok sevimli dediğini gördüğümde acaba bu kız Evie değil de ona gerçekten çok benzeyen ve bilime ilgi duyan başka bir kız mı diye merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurdum. Ama doğrusunu söylemek gerekirse o olduğunu biliyordum. Bunun sebebi yazdığı alıntılar, en sevdiği kitap veya bahsettiği erkek-boşluk-arkadaş değildi. *Evie* olduğunu hissediyordum. Evie'yle bu şekilde tanışsaydık böyle olurdu.

O da benimle konuşurken benim hissettiklerimi hissetmişse, Leo'nun doğru insan olmadığını anlardı. Eğer sabırlı olursam bu benim için ve Milo için iyi olacaktı.

Kahvaltı ederken anladım ki aynı zamanda dikkatli de olmam gerekiyordu. Dün geceki konuşmamızdan sonra sabah kafeteryaya girerken Evie'ye yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bakmıştım. Şaşkın bakışlarını görünce aklıma onunla Evie ve Caleb olarak son görüşmemizin, ortak salondaki kavga olduğunu hatırladım. Sabahın geri kalan saatlerinde kendimi tutmayı daha iyi becerdim ancak aklıma ne zaman Evie'nin sırrı olduğum gelse o gülümseme geri geliyordu.

"Moralin şaşırtıcı derecede iyi," dedi Evie, bilgisayarının başından bana bakarak. Çalışma odasındaydık. Şükran Günü sebebiyle öğrencilerin çoğu evlerine gittiği için öğleden sonra dersimiz yoktu. David'in uçağı geç saatte kalkacaktı, bu yüzden Frontier posterimizi tasarlamak için bize yardımcı olmayı kabul etmişti. Onun gelmesini bekliyorduk.

"Tatil olduğu için seviniyorum."

Bana yine şaşkın bir bakış attı. Onu suçlayamazdım. Bir gün sonra ailelerimiz gelecekti ve bu konuda pek hevesli olduğum söylenemezdi.

David yanımıza geldi ve konferansın poster bölümünde jürinin bize posterimizle ilgili sorular sorarak makalemizdeki konseptleri açıklamamızı isteyeceğini söyledi. Bu sayede makalede ismi yazan kişilerin gerçekten makalede katkısı olan kişiler olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorlardı.

İlk beşe girenlere sahnede on dakika sunum yapma hakkı veriliyordu. O noktaya geldikten sonrası aslında formalite sayılırdı çünkü finale kalanların hepsi aynı bursu alıyordu.

Frontier'ın yazılı olmayan birçok kuralı vardı ve bunlar çok katıydı. Makaleler teslim edilmeden önce yazarlardan başka kimse onları görmemeliydi. Ancak öğretmenlerle konseptler üzerinden tartışılabilirdi. Kabul aldıktan sonra makalenizle ilgili öğrenci arkadaşlarınızdan geribildirim almak mümkündü ancak matematik ya da fizik dalında diploması olan kimseye makaleyi gösteremezdiniz. Ayrıca diğer Frontier yarışmacılarından hiçbiriyle iletişime geçememeniz gerekiyordu. Bunun tek istisnası internet sitesiydi.

Sanırım Leo ve Evie'yi zorlayan da bu son kısımdı. Birlikte olduğun kişiyle hayatının en önemli gündem konusu hakkında konuşamamak zor olmalıydı. Hele bir de o kişi, dünya üzerinde bunun ne kadar önemli bir olay olduğunu bilen birkaç kişiden biriyken.

David bize poster konusunda fikir vermeden önce makalemizi okumayı bitirmek istediğini söyledi. Bu yüzden o okumasını yaparken biz de Evie'yle çalışıyor gibi yapıp bir yandan sohbet odasında Milo ve Tess olarak birbirimizle konuşmaya başladık.

Milo: Sence poster aşamasında rastgele fizik soruları sorarlar mı?

Tesseract: Hayır, neden öyle bir şey yapsınlar ki?

Milo: Bilmiyorum. Çürük elmaları ayıklamak için olabilir?

Tesseract: Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kasten acımasız davranacaklarını düşünmüyorum. Gerçekten en iyi çalışmayı bulmaya çalışacaklardır. Sen bir şey mi duydun?

Milo: Hayır. Ama ihtiyaç duyacaksam çalışmak isterim. Partnerimin yüzünü kara çıkarmak istemiyorum ve zayıf halka benmişim gibi geliyor.

Tesseract: Başkasının sorumluluğunu taşımak zor.

Milo: Bu konuda evet. Çok önemli bir olay ve bu konuda normalde olduğum kadar özgüvenli değilim. Ancak genelde insanların yükünü taşımaktan çekinmem. Tipik bir en büyük çocuk vakasıyım.

Tesseract: Gerçekten mi? Sen daha çok en küçük haşarı kardeşe benziyorsun.

Milo: Bu bir iltifat mı yoksa hakaret mi emin olamadım.

Tesseract: Dalga mı geçiyorsun? En büyük kardeşin güvenilirliğinin üzerine bir de eğlence paketi eklenmiş gibi. Yani en pazarlanabilir olumlu özelliklerden biri.

Milo: Sen satın alır mıydın peki?

O sırada yalnızca ortalığı karıştırmak için, "Ne çalışıyorsun Eves?" diye sordum.

Evie başını kaldırıp bana baktı. Yakalanmış gibiydi. Neyse ki sırrını zaten biliyordum çünkü bilmiyor olsaydım asla söyletmeden bırakmazdım.

"İngiliz Edebiyatı?"

"Neden ki? Artık Beşeri Bilimler dersleri almıyoruz?" Çok kötü bir insandım.

"Şey... Telafi dersi yapmam gerekiyordu. Sen ne yapıyorsun?"

Ben cevabımı çoktan düşünmüştüm. "Nolan'la konuşuyorum. Dün çıktılar. Dedemlere çoktan varmışlar." Bu doğruydu ve ona gerçekten mesaj da atmıştım. Yani yalan söylüyor sayılmazdım.

Milo olarak ona bir mesaj daha attım.

Milo: Hâlâ orada mısın? Yoksa seni korkutup kaçırdım mı?

Panik halinde ekrana baktı. Taliplerine yetişmekte zorluk çekiyordu. Sohbet odasından çıktı.

David makaleyi bıraktı ve Evie'ye baktı. "Yüce Tanrım. Evie, bu bir Frontier makalesi değil, doktora tezi."

"İyi mi?"

David bana baktı. Ağzı açık kalmıştı. "Caleb, sen teslim ettiğiniz makaleyi anladın mı?"

Benim zekâmın sorgulanması konusunda hassas olan Evie hemen araya girdi. "Bütün programlamaları o yaptı, David. Ben matematik kısmıyla ilgilendim."

David, Evie'ye baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Evie başını salladı. Neden bahsettikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. David tekrar bana döndü. "Poster bölümünde Evie'ye sorular sorulurken asla donup kalmamalı. Alınma Caleb ama senin bu makaleyi açıklaman mümkün değil ve eğer Evie de açıklayamazsa çalışmayı başkasının yaptığını düşünürler. Diskalifiye edilebilirsiniz. Bunun itibarınıza vereceği zararı düşünemiyorum."

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Ama matematikçilerin insanlarla konuşmak konusunda sorunlar yaşadığı herkesçe bilinmiyor mu? Yalnızca gergin olduğunu düşünmezler mi?"

Hem David hem de Evie bana hüzünlü gözlerle baktı. "Elinde değil," dedi. "Ona her şey kolay geliyor."

"Hey!"

"Evie bir kız," dedi David.

"Evet, onu fark ettim," diye cevap verdim. Evie kaşlarını çattı.

"Bu da demek oluyor ki jürinin bir kısmı onun bu makaleyi yazacak kadar yetenekli olamayacağına inanacak. İşin beyin kısmının sen olduğunu varsayacaklar. Öyle olmadığını anlayınca da alınma lütfen

ama bu varsayımlarına uygun başka bir açıklama aramaya çalışacaklar. Bu açıklamanın Evie'nin utangaçlığı olmayacağından eminim."

Bir Evie'ye bir de David'e baktım. Bunun doğru olabileceğine inanmak istemiyordum.

"Dr. Lewis'le tanıştın, değil mi?" diye ekledi David.

"Pekâlâ," dedim. "Yani Evie'nin hazır olması gerekiyor."

Zamanımızın geri kalanını, posterin ilk tasarımını ortaya çıkarmaya çalışarak geçirdik. David makalede sorulabilme ihtimali en yüksek kısımları işaretliyordu. Evie bu kısımların açıklamalarını prova ediyordu. Ancak asıl sınav, tanımadığı insanların karşısında bunu yapıp yapamayacağıydı.

Akşam yemeğine gitmek için eşyalarımızı toplamaya başlamıştık. Evie elini David'in bileğine koydu. "Leo'nun makalesini gördün mü?" diye sordu.

David ona baktı ve ikaz edici bir ses tonuyla, "Evie," dedi.

"Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Yalnızca iyi olup olmadığını merak ettim."

"İyi olmasa kabul edilmezdi," dedi David.

Evie bir süre David'e baktı. Birbirlerini, sözsüz iletişim kurabilecek kadar iyi tanımalarına şaşırmıştım. Belki de bu, gizli bir matematik diliydi.

Çalışma odasının kapısını açtığımda karşımda Leo'yu ve ilginç bir şekilde Sarah-Kate'i buldum. Leo'nun gözü, birbirlerine yakın duran David ve Evie'nin üzerindeydi. Evie'nin eli hâlâ David'in kolundaydı. Evie'nin yanakları kızardı ve David irkildi. Aralarındaki iletişimin tamamını anlamamış olabilirdim ama belli ki David, Leo'nun makalesini kesinlikle bizimki kadar beğenmemişti. Gergin bir tavırla el sallayıp gitti.

Leo şaşkın gözlerle bana baktı. Sanırım benim tepkimi okuyarak David ve Evie'ye nasıl tepki vermesi gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Ona bakıp omuz silktim. Bense onun Sarah-Kate'le ne halt ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Sarah-Kate ellerini çırptı. "Hadi gezintiye çıkalım!" dedi.

"Annem ve babam yarın Şükran Günü'nü birlikte geçirelim diye buraya geldiler. Yani bu gece altımda araba var."

"Aklından ne geçiyor?"

Sarah-Kate sırıttı. "Skee-ball?"

"Varım."

O akşamın en tuhaf yanı çok kolay geçmesiydi. Zamanında biz çıkıyorken Sarah-Kate, Evie'ye sürekli kötü davranırdı. Ayrılmamızın ana sebebi de buydu. Ayrıca geçtiğimiz iki haftada Evie, Leo ve benim bir arada olduğum vakitler çok gergin geçmişti. Ama bu gece bunların hepsini unutmuştuk ve adeta bir pizzacıda çiftler randevusuna çıkmış sevimli ergenler gibiydik.

Evie, eğer tek bir dileğim olsa bunun sıfır hatayla kusursuz bir beyzbol maçı çıkarmak olduğu konusunda haklıydı ancak bunun yalnızca sihirle mümkün olabilecek bir hayal olduğunu biliyordum. Ancak kusursuz bir Skee-ball maçı çıkarmak mümkün olabilirdi.

Bu amacım yüzünden Sarah-Kate arada bir beni yeniyordu. Zira ben yalnızca köşelerdeki yüz puanlık delikleri hedef alırken o topları sürekli ortaya gönderiyordu.

"Ah, canın yanmış olmalı," dedi beni üçüncü kez yenince. "Ellerini kullanmasının bile yasak olduğu bir sporda bir kıza yeniliyorsun."

O gece makineye attığım paralarla MIT eğitimimin masraflarını karşılayabilirdim. Bir süre sonra üst üste dokuz kere topu hedeflediğim yere atmayı başardım. Onuncu topu elime alıp Sarah-Kate'e baktım. Heyecanı uzatmaya çalışıyordum. Yanağıma uzanıp beni öptü. "Şans için," dedi.

Son topu attım ve kaçırdım.

"Belki de bir sonrakinde dudağını denemem gerekiyordur," dedi. Bu fikrin ilgimi çekmiş olması beni şaşırtmıştı. Evie'ye hissettiğim derin duyguların Sarah-Kate'e duyduğum hafif ilgiyi neden bastırmadığını anlayamıyordum. İkisine karşı da bir şeyler hissediyordum. Belki Evie de söz konusu ben ve Leo olduğunda aynı şeyleri hissediyordu. Peki ya ikimizin ilişkisinin ne kadar iyi olabileceğini göremezse ne olacaktı? Ya da daha beteri, ya aradığı

şey yalnızca bu gündelik heyecansa? Belki de beni bu yüzden kendinden uzaklaştırmıştı. Hiçbir şey hissetmediği için değil de çok fazla şey hissetmek istemediği için.

"Yemek siparişi verelim mi?" diye sordu Sarah-Kate ve beni bu düşünce sarmalından çıkardı.

Leo ve Evie bir oraya bir buraya gidiyor, su tabancalı ördekleri yarıştırıyor, video oyunları oynuyor, sepetleri hareket ettirerek plastik elmaları yakalamaya çalışıyordu. Leo'nun, Evie'nin el-göz koordinasyonu eksikliği karşısında dehşete düştüğü suratından anlaşılıyordu. Evie'yi böyle görünce insan gerçekten günlük hayatta bir yerini sakatlamadan nasıl hareket ettiğini anlayamıyordu.

Sonradan pişmanlık veren bir pizza yeme seansının ardından (her ne kadar hayatımda yediğim en kötü pizza bile çok güzel olsa da) Leo ve Sarah-Kate'e, Evie'nin oyun makineleri söz konusu olduğunda tek bir hususta becerikli olduğunu söyledim.

"Ekonomiye destek vermek konusunda mı? Küçük çocuklara kendilerini becerikli hissettirmek konusunda mı?" diye sordu Leo. Evie ona bir dirsek vurdu.

"Kumar," dedim.

Evie bir çemberin etrafında dönen ışıkları tam zamanında durdurmayı gerektiren oyunda inanılmaz derecede becerikliydi. Sebebini hiç bilmiyordum. Acaba matematiksel beyni ışıkların tam olarak ne zaman nerede olacağını doğru mu hesaplıyordu, yoksa saçma derecede şanslı mıydı bilmiyordum ancak her seferinde o makineden çok sayıda bilet kazanıyordu.

Bu oyunu denemeye gittik. Leo ve Sarah-Kate, Evie'nin üst üste yetmiş beş, yüz ve iki yüz bilet kazandıran skorlar alışını ağızları açık şekilde izlediler. Evie en sonunda en büyük ödülü kazandı: 750 bilet. Sarah-Kate hepsini elleriyle toplayıp kollarının arasına aldı, ödül masasına gitti ve hem bunları hem de Skee-Ball'dan kazandıklarımızı bozdurarak Evie'ye bir taç, kendine yıldız desenli antenleri olan bir saç bandı ve Leo'yla bana dövme (futbol ve beyzbol temalı) satın aldı.

Sonra ıslak mendil aldı ve dövmeyi yanağıma bastırdı. Gözleri-

me bakıp dövmeyi yanağıma bastırırken içinden saymaya başladı. Dövmenin arkasındaki kâğıdı çıkardı ve "Mükemmel," dedi.

Sarah-Kate'le tekrar bir ilişkiye başlasam hepimiz için her şey daha kolay olurdu ama bunu yapamıyordum. İçimde bir şeyler değişmişti. Başka insanlarla çıkmak artık bana eğlenceli bile gelmiyordu.

Newton'a döndüğümüzde Leo arabadan inerken Evie'ye, "Frontier'a çalışmak ister misin? Eminim çalışma odası boştur," diye fısıldadı. Evie'nin cevabını duymadım ancak beraberindeki gülücükler, cevabın evet olduğunu belli ediyordu.

Sarah-Kate'e (iffetli bir şekilde) iyi geceler dileyerek odama döndüm ve bilgisayarımı açtım. Ama iki saat bekleyip hâlâ Tess'ten bir iz göremeyince yatağıma uzandım.

Sabah olduğunda ruh halimiz bir önceki geceye göre daha tatsızdı. Sarah-Kate günü ailesiyle geçirmek için erken saatte ayrılmıştı. Aileleri tarafından tamamen terk edilmiş olan birkaç öğrenci, medya odasında bir oyun turnuvasına başlamıştı ve Leo, Evie ve ben ortak salonda boş boş bekliyorduk. Ailelerimiz birlikte geliyordu. Onlarla, saat 13:00'te restoranda buluşmak üzere sözleştik.

Annem öğle vaktinde bana mesaj attı: *Neredeyse geldik. Sanırım işler çirkinleşecek.*

Bu bilgiyi Evie'yle paylaşmadım. Yüzüne baktığımda onun da farklı bir sonuç beklemediğini anlayabiliyordum. Restorana yürürken içine kapanmış olduğunu görebiliyordum. Stresli olduğunda böyle yapardı ve bu durumlarda onu serbest bırakmak gerekiyordu. Leo onu rahat bırakmaya çalışıyordu ancak elbette Evie'nin ailesiyle tanışacağı için o da gergindi. Bu yüzden ara sıra elini tutmaya, cesaret almak için sohbet açmaya çalışıyordu. Evie'nin ise Leo'ya verecek cesareti yoktu. Annesiyle uğraşmak onun tüm duygusal kaynaklarını tüketiyordu.

Restorana vardığımızda anne ve babalarımız lobide bizleri bekliyordu ve gergin olmama rağmen annemle babamı gördüğüm için gerçekten mutlu olmuştum. Newton'un bana sağladığı imkânlara

her zaman minnettar kalacaktım ama on dört yaşımda onlardan ayrılmak benim için gerçekten zor olmuştu.

Evie, Leo'yu ailesiyle tanıştırdı. Ondan erkek arkadaşım diye bahsettiğinde annemin bana bakmamak için kendini zor tuttuğunu hissettim. Annemle bu konularda içimizi birbirimize dökecek kadar yakın bir ilişkimiz yoktu ama o da kör değildi elbette.

Evie'nin babası, Leo'nun elini sıktı. "Frontier konusunda tebrikler," dedi ona. Annesi de eşine *başlama şimdi* bakışı attı.

Kampüsün açık bir alanına doğru bakan masamızda yerimizi almıştık. Yaz aylarında burası yemyeşil ve çok güzeldi ancak kasım sonunda gri ve çorak bir görüntüsü vardı.

Yemek açık büfeydi. Bu yüzden kendimize yiyecek bir şeyler almaya kalktık. Masaya geri döndüğümüzde yemekler hakkında konuşmaya başladık. Hangilerinin güzel olduğu, hangilerini sevdiğimiz ve hangilerinin kabul edilemeyecek derecede yenilikçi tarifler olduğu tartışıldı. Sonra Beth söze girdi. "Pekâlâ Leo, Evie'yle nasıl tanıştığınızı anlatsana."

Leo gülümsedi. "Kalabalık bir fizik dersinde göz göze geldik."

Evie, babasına doğru döndü. "Bir topaç problemine harika bir çözüm bulmuştu," dedi.

Babası buna ilgi duymuş gibiydi ama annesi araya girdi. "Demek senin ana dalın da matematik." Bunu öyle bir sormuştu ki sanki karşısındakinin tıbbi geçmişini sorgular gibiydi. Evie annesine ters bir bakış attı.

"Hayır, fizik," dedi Leo. "Ayrıca Caleb'la yazılım konusunda da çalışıyorum. Ama bu seviyelerde fizik ve matematik birbiriyle çok çakışıyor."

"Fizik ve matematik demişken," dedi Evie.

İşte başlıyordu.

"Frontier konusunda endişeli olduğunu biliyorum ancak Anita'yla konuştuk ve bunun benim için doğru karar olduğu konusunda hemfikiriz. Bu yüzden bunu yapacağım."

Onunla gurur duyuyordum. İzin ister gibi konuşmamıştı. Elini

tutmak istiyordum ama buna ihtiyacı yoktu. Leo tabağına bakıyordu. Eminim o sırada tabağında bir portal açılmasını ve onu buradan başka bir yere götürmesini diliyordu.

Evie'nin annesi boğazını temizledi. "Çok büyük ilerleme kaydettin, Evie. Ancak bunu yeterince kapsamlı düşünmüyorsun. Geçen yıl neler olduğunu hatırla. Bu kadar stresli bir olay..."

"Beth," dedi Evie'nin babası araya girerek. "Duyduğun gibi Evie terapistiyle konuşmuş. Bunu yapmak istiyor. Bunun ne kadar önemli bir olay olduğunu anladığını sanmıyorum. Onu serbest bırakmamız gerekiyor." Babası önce bana, sonra Leo'ya ve daha sonra annemle babama baktı. Ne yazık ki Beth kimseye konuşma şansı vermiyordu.

"Liam, geçen sene onu havalimanından tekerlekli sandalyeyle aldılar. Kriz geçirdi. Ayrıca iki yıl önce onu bir mağazanın köşesine kıvrılmış halde ağlarken bulduğumuzu hatırlıyor musun? On üç yaşındayken *sen* durumu idare edebileceğini söylediğin için ona izin vermiştik ve eve geri döndüğünde aylarca kimseyle konuşmamıştı. Hatırlıyor musun? Yani, olmaz. Ona izin vermek zorunda değilim. Özellikle de en son gittiğinde neredeyse tamamen dağılmasına sebep olmuş bir yere tekrar gitmesine... O olayın üzerinden daha bir yıl bile geçmedi."

Annesinin Evie'yi böyle anlatmasından nefret ediyordum. Evet, bütün bunlar olmuştu. Ama birçok detayı da atlıyordu. Şöyle cevap vermek istiyordum: *Kartondan bir gemi yapıp yetişkinler dâhil herkesten daha uzun süre suyun yüzeyinde kaldığı için yüz dolar kazandığını hatırlıyor musun? Joel'ın onuncu yaş günü için onun en sevdiği kitaplarla ilgili otuz dokuz ipucu içeren bir hazine avı oyunu düzenlediğini hatırlıyor musun? Peki, köpeğimiz öldüğünde yanında ağlayabildiğim tek insan olduğu için bütün gece uyumadan benimle oturduğunu?* Bu söylediklerim, annesinin fikrini değiştirmeyecekti elbette ama Evie'nin kendini hatırlamasını, kim olduğunu unutmamasını istiyordum.

Düşüncelere dalmışken tartışmanın bir kısmını kaçırmıştım.

Evie'nin babası, "Bunun sebebi matematik değil. Çoğumuz son derece normal insanlarız," diyordu.

"Çoğunuz onun gibi değilsiniz," diye cevap verdi annesi. "Belki de bunları riske atmak istemenin sebebi kızına imrenmendir. Böylece onun sahip olduğu yeteneğe sahip olmadığın için kendini kötü hissetmekten kurtulacağına inanıyorsundur. Ama matematik için bunlara değmez. Evie'ye göre de. Bana göre de."

Evie'nin babası cevap vermek için ağzını açtı; ancak o bir şey diyemeden tıpkı hepimiz gibi konuşulanları dehşete düşmüş halde, sessizce dinleyen Evie ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Peşinden giderken arkamı dönüp kendi anne ve babama bakarak, "Yola getirin şunları," dedim.

Bu hiç adil değildi. Annem bir cerrahtı ve babam da acil servis doktoruydu. Bu konu onların uzmanlık alanına girmiyordu.

Vestiyerden Evie'nin ceketini ve kendi ceketimi alıp merdivenlere doğru yöneldim. Leo tam arkamdaydı.

"Hayır," diye çıkıştım Leo'ya. Sonra durdum. Onunla tartışırsam peşimi bırakmayacaktı. Hem Evie'nin erkek arkadaşı da olsa bu konunun bir parçası olmadığı kesindi. "Muhtemelen okula dönmüştür. Sen oraya baksana."

Biraz sersemlemiş gibiydi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bu sayede benim tam tersi istikamete gittiğimi fark etmeyecekti.

"Ceketini alayım mı?" diye sorup elini uzattı.

Başımı iki yana salladım. "Newton'a gidiyorsa sen yolda onu yakalayana kadar varmış olur. Buralarda bir yerlerde olması ihtimaline karşı ceketi bende kalsın."

Leo gittikten sonra merdivenlere yöneldim. Beşinci katta bir teras, terasın ortasında da yazın açık olan bir havuz vardı.

Evie'nin onca fobisi olmasına rağmen yükseklik onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Hatta stresli olduğunda yüksek bir yer arardı. Bunun tuhaf olmadığını çünkü yüksek yerlerin, asıl korkunç bulduğu dar alanların tam zıttı olduğunu söylerdi.

Terasın kapısını açtığımda onu tam da bulmayı beklediğim yerde buldum. Korkuluklara dayanmıştı. Elleri parmaklıklardaydı ve saçları rüzgârda uçuşuyordu.

EVIE

Arkamdaki kapı açıldı ve gelenin Caleb olduğunu çok iyi biliyordum. "Sana yer çekimi sabitini hatırlatmama gerek yok, değil mi?" dedi.

Arkamdan yaklaştı ve ceketimi giydirmek için açtı. Ceketin içine girdim.

"Öksüz olmayı dilemek yanlış mı sence?" dedim.

"Mevcut durumda hayır," diye cevap verdi.

Ailemi çok seviyordum ama ömrüm boyunca her Şükran Günü'nde devamlı olarak muhtemel sinir krizlerine karşı değerlendirmeye tabi tutulma fikrinden nefret ediyordum.

Caleb'a dönerek, "Çocukken her tatilimi senin ailenle geçirmek isterdim," dedim.

"Bu plana bayıldım."

Başımı Caleb'ın omzuna yasladım ve derin nefes alıp kalp atışlarımı sayarak bilişsel davranışçı terapide öğrendiğim nefes egzersizlerini yapmaya başladım. "Leo nerede?" diye sordum, her ne kadar burada olmamasına sevinsem de. Ailemin davranışlarını açıklamak, geçmişimdeki sorunlar hakkında konuşmak ya da burada kendi duygularımı çözmeye çalışırken Leo'nun duygularını dinlemek istemiyordum.

"Ona Newton'a gitmiş olabileceğini, seni orada aramasını söyledim."

Başımı kaldırıp Caleb'a baktım. "Orada olmayacağımı biliyordun," dedim.

"Biliyordum," dedi Caleb. Sessizleşti. "Kızdın mı? Onu mu istiyorsun?" İncinmiş gibiydi.

Elini elime aldım ve parmaklarını parmaklarıma geçirdim. "Hayır. Ama muhtemelen kısa bir süre sonra ona mesaj atmam gerekecek. Benim için endişelenir." Ama yerimden kıpırdamadım. Caleb de kıpırdamadı. Onun yanında olmak çok kolaydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da kızdırmak neredeyse imkânsızdı ve sürekli etrafındaki herkesi tahlil eder, iyi olduklarından emin olmaya çalışırdı. Acaba bundan hiç yorulmuyor muydu?

"Annenin yanıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Hangi konuda?"

"Bununla baş edemeyeceğin konusunda. Matematiğin buna değmeyeceği konusunda. Bir sorun çıkarsa dağılıp gideceğin konusunda. Belki baban konusunda da. Bilmiyorum."

"Babamın bazen beni kıskandığı olur. Onun yaptığı işler daha küçük geliştirmeler. Bir şeyleri daha verimli hale getirmenin yollarını buluyor. Bazen daha güzel hale getirmenin... Ama bizim seninle yaptığımız şey... Onun ömür boyu yapacağı her şeyden daha ilginç."

"Annenin derdi ne peki? Şu hastalık mı var onda, hani *Oz Büyücüsü*'ndeki?

Caleb'a boş gözlerle baktım.

"Şey işte," dedi gülümseyerek. "Munchkinlerle* ilgili olan?"

"Beni güldürmeye çalışıyorsun," dedim sırıtarak.

Gözlerini fal taşı gibi açtı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum. Annene doğru teşhis koyabilmek için ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"*Munchausen Sendromu*** değil bu. Annem hasta olmamı istemiyor. Yalnızca korkuyor. Dürüst olmak gerekirse, mantıklı bir sebebi de var."

---

* L. Frank Baum'un ölümsüz eseri Oz Büyücüsü'deki kısa boylu, kurgusal ırk. – çn.

** Munchausen by proxy sendromu (MBPS): Çocuğun korunması ve bakımıyla ilgilenen kişinin, çocukta bir hastalık varmış gibi davranması ya da dışarıdan müdahalelerle çocukta hastalık oluşturması sonucu görülen sendrom. – çn.

Yaşadığım onca şeyden ötürü annem benim iyi olduğuma asla inanmayacaktı ve bu yüzden Leo konusu beni endişelendiriyordu. Kız arkadaşının geçmişindeki ruhsal çöküşlerin korkunç detayları hakkında daha fazla şey öğrenmek onun pek hoşuna gitmeyecekti.

"Bunu nasıl beceriyorsun?" diye sordum Caleb'a.

"Neyi?"

"Bana normalmişim gibi davranmayı. Sen ve Bex, ikiniz de bunu yapıyorsunuz ama Bex benim en kötü halimi hiç görmedi."

Kollarını tırabzana koydu ve eğilerek çenesini kollarına yasladı.

"Seni normal bulduğumu sanmıyorum, Evie," dedi kampüsün manzarasını izleyerek.

Bunu duymak bana fiziksel bir darbe almışçasına acı vermişti. Hem de az önce annemin söylediği her şeyden daha büyük bir acı. Caleb'ın bana olan inancı benim dayanak noktamdı.

"Sen gök gürültülü fırtınalar, süpernovalar, dört yapraklı yoncalar ve büyük ikramiyeler gibisin. Sana normal demek seni küçümsemek olur."

İçimde tuttuğum bütün üzüntüler bir anda dışarıya döküldü ve hıçkırıklara boğuldum. Ağlamak değildi sanki bu, hıçkırma ve nefes nefese kalmanın birleşimiydi. Caleb bana sarılmıştı ve sakinleşemiyordum. Ben de gözyaşım kalmayıncaya kadar ağladım. Sonrasında uzun süre sessiz kaldım. Caleb hiç kıpırdamıyordu. Hiçbir şey talep etmiyor, endişelerini gidermemi istemiyordu.

Ceketi sırılsıklam olmuştu. "İyi ki yağmura hazırlıklı gelmişsin," dedim.

İşte ancak o andan sonra ellerini yüzüme koydu ve beni kendine çevirdi. "İyi misin?"

Gözlerine baktım ve içimden geçen en doğru sözleri söyledim. "İyiysem senin sayende."

Yüzüme bir süre baktıktan sonra alnımdan öptü ve cebinden bir mendil çıkardı. Yüzümü sildim.

"Planın nedir?" diye sordu.

Bir süre düşündüm. "Bence sen ailenle bir yerlerde tatlı ye. Seni görmek için dört saat araba kullandılar ve hiç konuşama-

dınız. Ben Frontier belgelerini babama imzalatırım, sonra da Newton'a dönerim."

Merdivenlerden inerken Leo'ya mesaj attım ve ailemle konuşup daha sonra döneceğimi söyledim. Bana bir kalp emojisi gönderdi. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum ama en azından deli gömleği emojisi değildi.

Caleb'ın annesi ve babası restoranın önündeki bankta oturuyorlardı. "Olanlar için üzgünüm," dedim.

"Lütfen," dedi Caleb'ın babası. "Geçen Şükran Günü'nde insanların gözünden servis çatalı çıkarmak zorunda kalmıştım. Bu hiçbir şeydi."

"Hâlâ masadalar," dedi annesi.

İkisini de yanaklarından öptüm. "İki hafta sonra görüşürüz," dedim.

Ben restorana girerken Caleb onlara, "Beni seviyorsanız bana turta yedirecek bir mekân bulursunuz," diyordu.

Annem ve babam masanın bir ucunda oturuyordu ve çantam onların önündeydi. Oturdum.

"O lafları Leo'nun önünde söylediğim için üzgünüm," dedi annem. "İyi bir çocuğa benziyor."

"İyi bir çocuk," dedim. "O kadar iyi bir çocuk ki muhtemelen geçmişteki deliliklerimi görmezden gelecek." Annem delilik lafını duyunca irkildi ama artık kelimelerimi seçerek konuşma aşamasını çoktan geçmiştim.

Babama döndüm. "Frontier için imzalanması gereken bir form var. İmzalar mısın?"

"Evie!" dedi annem. Şaşırdığı için onu suçlayamazdım. Onun izni olmadan herhangi bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. "Baban konferansın ilk bölümünün yalnızca birebir konuşmalardan oluştuğunu söylüyor. Sonunda sahnede yalnızca beş projenin sunumu yapılıyormuş. Hazır olduğuna inanıyorsan bunu kabul edebilirim. Büyük bir topluluğun karşısına çıkmadığın sürece..."

"İlk beşe kalırsak konuşmayı ben yapacağım."

"Caleb yapamaz mı?" diye sordu annem.

Bu beni güldürdü. "Hayır, gerçekten yapamaz. En azından tek başına yapamaz."

"O zaman tekrar ilaçlarını kullanmaya başlaman gerekiyor. Tek yolu bu."

Annem resmen sevgi, korku ve işi sebebiyle okuduğu o korkunç hikâyelerin arasında boğuluyordu. Ben de o yollardan geçmiştim ancak artık böyle yaşamıyordum.

"Hayır. Onlara artık ihtiyacım yok."

"Belki dozu ya da ilaçları değiştirebilirsin?"

"Anne. Hayır. Bu iş kontrolüm altında. Bana güvenmen gerekiyor."

Ben bile kendime yüzde yüz güvenmezken bunu annemden istemek zordu. Ona Anita'nın söylediklerini; terapileri bitirme zamanının geldiğini anlatmayı düşündüm... Ama muhtemelen bu onu rahatlatmayacak, aksine daha da korkutacaktı. Bana yaratıcılıklarını azalttığı için ilaç kullanmayı reddeden ve sonrasında korkunç sonuçlarla karşılaşan sanatçı ve matematikçilerin hikâyesini anlatmaya başlamasını istemiyordum.

"Evie, kaygı bozukluğu ve depresyon..."

"Ben depresyonda değilim," diye girdim araya. "Hiçbir zaman depresyona girmedim." Olayları olduğundan fazla büyütmesinden bıkmıştım.

"Kaygı bozukluğu ve depresyon genelde birlikte görülür."

"Ben istatistik değilim. Gerçek bir insanım ve senin öz kızınım. Sorunumu görmezden gelmiyorum. Yıldız haritası da çıkartmıyorum. Gerçek bir psikolog bana terapi uyguluyor. Ve terapi işe yarıyor. Kendini kaybetmek yerine buna sevinsen daha iyi olur."

"Elbette daha iyi durumda olman beni mutlu ediyor. Konu o değil."

"Bilişsel Davranışçı Terapi işe yarıyor. Benimle dalga geçilmemesi de işe yarıyor." Anita bunları görmemi sağlamıştı. Geçen yıl Frontier'a katılmak, içimde uzun süredir bulunan bir korkuyu tetiklemişti: Yeni insanlarla tanışınca bana lakap takılan o eski günlere geri döneceğim ve daha beterlerinin başıma gele-

ceği korkusu. Kendimi sürekli bunların geride kaldığı konusunda tembihlemem gerekmişti.

Annem bu kısmı dinlemekten nefret ediyordu. Çünkü eğer problem yalnızca kendi beynimdeyse annem elinden geleni yapmış olurdu. Ama problemin bir kısmı okulumla ilgiliyse o zaman beni oradan daha erken kurtarmadığı için bu işte onun da sorumluluğu vardı.

Çantamdan Frontier belgelerini çıkardım ve babamın önüne koydum. Anneme hiç bakmadan belgeleri imzaladı.

"Evelyn," dedi, "senin yaptıklarını ben yapabilseydim kaygı bozukluğunu normal bir bedel olarak görürdüm."

"Liam," dedi annem azarlar gibi bir ses tonuyla.

"İkisinin birbiriyle ilgisi var mı bilmiyorum," dedim babama. "Ama varsa haklısın. Buna değer." Bu muhtemelen o âna kadar babamla bu konuda yaptığımız en içten konuşmaydı ve ufak da olsa bir zafer kazanmış gibi hissetmemi sağlamıştı.

Masada bir süre daha oyalandıktan sonra kampüsün içinden yürüyerek Newton'a vardık. Onlar gitmeden önce tekrar bir bağ kurma niyetiyle daha az rahatsızlık veren konulardan bahsettik. Annemin bir planı olduğundan şüpheleniyordum ancak ne olduğunu öğrenene kadar bu konuda bir şey yapamazdım.

Newton'ın önündeki kaldırımda onlarla birlikte Caleb'ın ailesinin dönmesini bekledim. Geri dönmeleri gerekiyordu çünkü sabah Monica'nın ameliyatı vardı. Aynı gün içinde bu kadar fazla araba kullanmak mantıklı değildi ve biliyordum ki dördü de buraya bizleri sevdiği için gelmişti.

Arabayla uzaklaşmalarını izlerken Caleb elini sırtıma koydu.

"Turtanı yedin mi?" diye sordum.

Sol elindeki poşeti karıştırdı. "Her yer kapalıydı, bu yüzden markete gitmek zorunda kaldık. Ama iyi haber, sana da bir şeyler kaldı. İçeride birilerini bulmak ister misin? Bir sürü insan var."

Leo'dan bahsettiğini biliyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse onu bulmak istemiyordum. Şu anda başka kimseyle uğraşacak halim yoktu. Caleb beni, bunu söylemeye zorlamadı.

"Çalışma odası?" dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım ve köşeleri kolaçan edip ayak seslerini dinleyerek gizlice içeri girdik. Bu yaptıklarımız çok saçmaydı ama kimseyle konuşmak istemiyordum. Odamıza geldiğimizde Caleb balkabaklı, elmalı ve vişneli üç turtayla plastik çatallar çıkardı. Üzerinde çırpılmış krema olmadan balkabaklı turtanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden vişneli turtayı kendime doğru çektim.

İlk ısırığımı alırken Caleb'a üzgün gözlerle baktım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Keşke çay olsaydı."

"Peki. Beş dakika bekle. Ama eğer dönüşte peşimden birileri gelirse bu senin suçun."

Caleb gidince telefonumu çıkarıp Milo'nun çevrimiçi olup olmadığını kontrol etmek istedim ama olmayacağından çok emindim çünkü bana bütün günü ailesiyle birlikte geçireceğini söylemişti. Bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyordum. Beni çocukluğumdan beri tanıyan Caleb'la birlikte olmayı istemek normaldi ama erkek arkadaşım yerine hiç tanımadığım bu kişiyi seçmek bambaşka bir şeydi.

Yine de yapmak istiyordum. Belki de ilişkiler bana göre değildi. Caleb kapıyı elinde iki kupayla dikkatle açtı. Çayı önüme koydu

"Eee, peşine kimseyi takmamışsın?"

"Kıdemliler salonu boştu. Biraz ürkütücüydü. "

Sessizce turtalarımızı yemeye başladık. Caleb üç turta arasında gidip geliyordu ki bu çok iğrençti. Çatalımı bıraktım.

"Pekâlâ, Leo'yla aranız nasıl?" dedi sessizliği bozarak.

"Neden soruyorsun?"

"Eves. Burada benimle saklanıyorsun ve az önce yarım turta yedin."

İç çektim. Bu muhtemelen annemin suçuydu ama gerçekten Leo hakkında konuşmak istiyordum. Caleb bu konularda Bex'ten ve benden çok daha fazla şey biliyordu.

"Bilmiyorum, Caleb. Leo zeki ve tatlı biri. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve..." Sesim kısıldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Caleb'a neredeyse her şeyi anlatabilirdim ama Leo beni öptüğünde neler hissettiğimi anlatamazdım.

"Ana fikri anladım. Peki, sorun nedir?"

Bunu yüksek sesle, hem de Caleb'a söylemek isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken dudağımı ısırdım.

"Evie?" dedi Caleb. "Meraktan ölüyorum. Ne oldu?"

"Başka birine karşı bir şeyler hissediyor olabilirim," dedim çok hızlı bir şekilde. Sanki hızlı söyleyince sorun olmaktan çıkacakmış gibi... "Sanırım," diye de ekledim.

Caleb sırıttı. "Kaybettiğin zamanı kesinlikle telafi ediyorsun. Bana bu kişinin kim olduğunu söyleyecek misin?"

Başımı iki yana salladım

"Onu tanıyor muyum?"

Kafamı yine iki yana salladım.

"Newton'dan olmayan biriyle nerede tanıştın?"

Tavana baktım. Bu sorunun cevabı çok açık değil miydi? "Frontier internet sitesindeki sohbet odası var ya?" dedim.

Başını salladı.

"Şey... İşte..."

Caleb tekrar sırıttı. "Peki, ondan hoşlanıyor musun?"

"Gerçekten hoşlanıyorum," dedim. "Çok kötü bir insan mıyım?"

"Hayır hayır. Başka erkeklerle tabii ki konuşabilirsin. Arkadaş edinebilirsin. Erkek arkadaşın olsa da."

"Ama mesela diyelim ki bu internetteki çocuğa çok sevimli olduğunu söylemişsem?"

"Diyelim ki başına böyle bir şey geldi, o zaman bunu neden söylediğini düşünmen gerekir."

Milo konusu çok kafa karıştırıcıydı. Ağzımdan çok sevimli lafı kaçmasına rağmen onunla olan ilişkim Leo'yla olandan çok Caleb'la olan ilişkime benziyordu. Belki de ona karşı çok dürüst olduğumdandı.

Leo'yla çıkmaya başlayınca şunu öğrenmiştim: Biriyle romantik bir ilişki yaşarken kendinle ilgili bazı şeyleri saklamak gerekiyordu. Caleb'ın yanında o çirkin gözyaşlarını dökerken nasıl göründüğümü önemsemiyordum çünkü sonrasında beni öpmek isteyip istemeyeceğini düşünmek zorunda değildim. Muhtemelen

Milo'ya karşı bu kadar rahat olmamın sebebi onu da Caleb gibi bir arkadaşım olarak görmemdi.

Teorimi sınamaya karar verdim. "Sen kız arkadaşlarının yanında benimle olduğundan farklı mıydın?"

Caleb'ın gözleri açıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Onların seni benim kadar tanıdığını, onlarla her şeyi konuşabileceğini hissediyor muydun?

Başını iki yana salladı. "Elbette hayır," dedi. "Yani, hepsi birbirinden farklıydı. Ama Evie, hiçbiri sen değildi."

"Bu da ne demek?" Biraz daha açık olması gerekiyordu. Bunu anlamak istiyordum.

Kahkaha attı. "Yani birincisi, başka herhangi biri böyle bir şey sorsa cevap vermezdim. İkincisi, senin yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Hatta daha çok saçmalayabiliyorum. Ayrıca yardıma ihtiyacım olduğunda senden daha rahat yardım isteyebiliyorum."

Derin bir nefes aldım ve elini tuttum. Haklıydım. O da kendiyle ilgili bazı şeyleri, birlikte olduğu kızlardan saklıyordu. Bu mantıklıydı çünkü daha önce Caleb'ı o kızlarla görmüştüm. Onlara hep kolunu atıp sarılıyor, onları kuytu köşelere, kanepelere çekiyordu ama hiçbiriyle benimle konuştuğu gibi konuşmuyordu. Bizim aramızdaki farklı bir şeydi.

Yani Milo konusunda kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu. Onunla konuşmak da çok kolay geliyordu. Leo için bir tehdit değildi bu.

Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu.

Ama nedendir bilmem, etmemişti.

CALEB

İyi haber, Evie'nin Milo'dan hoşlanıyor olmasıydı. Kötü haberse, artık kendimi kıskanmaya başlamış olmamdı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Evie, Leo'nun yanına gideceğini söyledi. Ben çalışma odasında kaldım ve ne halt edeceğimi düşünmeye başladım. Evie'ye söylediğim şey gerçekti: Ona karşı diğer kızlara olduğumdan daha dürüsttüm. Ama Tess'in bildiği ve Evie'nin bilmediği şeyler de vardı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Turtaların kalanını çöpe attım ve dışarı çıktım.

Ortak salondan geçerken Evie'nin kahkahasını ve ardından sesini duydum: "Artık konuşmak istemiyorum. Bir süre her şeyi *unutabilir* miyiz?" Duraksamadım ve o tarafa bakmadım.

Küçücük odama döndüğümde moralim tahmin ettiğimden daha bozuktu. Özellikle de yakın zaman içinde Tess'ten bir daha haber alamayacağımdan şüphelendiğim için. Ama aynı zamanda medya odasındaki kaosa da katılmak istemiyordum. Lobinin mermer merdivenlerine gittim ve en üst basamağa oturup sırtımı bir sütuna dayadım. Telefonumu çıkardım ve bir süre fantezi beyzbol takımımla ilgilendim (Takımın adını *Bunlar Aradığınız Droidler Değil** koymuştum).

Sarah-Kate yanıma oturup yanağıma bir öpücük kondurarak "Mutlu Şükran Günleri," diyene kadar geldiğini fark etmedim.

* Star Wars serisi "A New Hope" filmindeki ünlü Obi-Wan Kenobi repliği. – en.

"Bu senin iddian," diye cevap verdim telefonumu cebime koyarak.

"Ah Caleb," dedi ve kafasını omzuma yaslayıp elimi tuttu.

"Sarah-Kate," dedim. "Ben..."

Sarah-Kate kahkaha attı ama bu, komik bir şey olduğunu düşündüğünden değildi belli ki. "Ben bu gezegende senin ne düşündüğünü ve ne istemediğini en iyi bilen insanım," dedi. Ellerini yanaklarıma koydu yüzümü kendisine çevirdi. O anda onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım.

"Bu karşılıksız şeyi bir süre unutmak istemez misin? Yalnızca bu geceliğine?"

Gerçekten istiyordum ama karşımdaki kız için âdil olmazdı bu.

"Bir ilişkiye başlamam için doğru bir zaman değil."

"Ben bir ilişkiye başlamak istemiyorum ki," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Ben yalnızca bir kapanış istiyorum."

"Neden?"

"Sıkıldım. Seni de severim. Öpüşmeyi de iyi biliyorsun."

"Sanırım bu konuda bana bir referans mektubu yazmanı istesem kabul etmezsin."

"Beni buna ikna edebilirsin," dedi. "Ama yeteneklerinin hâlâ yerinde olduğunu görmem gerek."

"Öyle mi?" dedim.

Başını salladı. "Bugün şanslı günündesin," dedi.

Bir süre sonra ön kapı açıldığında hemen bir durum değerlendirmesi yaptım. İkimiz de ceketlerimizi çıkarmıştık ve Sarah-Kate'in saçları darmadağındı. Saçını düzeltmeye yeltendim ama elimi itip kendi saçını düzeltti. Ben de geri çekilip hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışırken Dev merdivenlerden çıkmaya başlamıştı.

Yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. "Yalnız kalmak istiyorsanız ön lobide yapmasaydınız bari?" Ardından ana koridora doğru yöneldi ve bir süre sonra uzaktan sesini duyduk. "Ah! Gözlerim! Yirmi dört saat gidiyorum, bir dönüyorum ki mekân geneleve dönmüş."

Sarah-Kate'le birbirimize baktık. Kıkırdadı. Saçlarını düzeltim ve "Bu çok güzeldi," dedim.

"Öyleydi. Şu referans mektubunu yazılmış bil. Kesinlikle ilk yüzde beşlik dilimdesin." Elini yanağıma koydu. "Ama artık devam etmemeliyim. Yoksa sana tekrar âşık olabilirim."

Elini aldım ve dudağıma götürüp öptüm. "İlişkimiz yürümediği için üzgünüm."

"Acaba Evie de aynı fikirde mi?"

Ona ceketini uzattım, kendi ceketimi aldım ve ayağa kalkıp onu kaldırmak için elimi uzattım. Ayağa kalktı. Gitmesine izin vermeli miydim? Eski kız arkadaşım başka birine âşık olduğumu biliyordu ve bana yeniden bir ilişkiye başlamak istemediğini söyledikten hemen sonra öpüşmüştük. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Sarah-Kate güldü ve elini çekti. "Şimdi normal halimize dönüyoruz," dedi. Ama dudaklarının verdiği hissi hâlâ dudaklarımda hissediyorken bu pek de kolay değildi.

Dev, öğrenci salonundan dışarı kafasını uzattığında ona ne diyeceğimi hâlâ bilemiyordum. "Bademcik ameliyatınız bittiyse buraya gelin," dedi. "Şükran Günü'nün anlam ve önemini Risk: Küresel Egemenlik Oyunu oynayarak idrak ediyoruz."

Sarah-Kate'e baktım. O da başıyla beni onaylayınca içeri girdik. Evie, Leo ve Dev bir masanın başında oturuyorlardı. Ortalarında bir masa oyunu vardı. Evie'yle göz göze geldiğimde onun Leo'yla neler yaptığını bilmeme rağmen bir anda kendimi suçlu hissetmeye başladım. Bakışları önce Sarah-Kate'e sonra da bana döndü. Yüzünde hesap sorar gibi bir bakış vardı.

Bu konuyu, karşımdaki Evie bile olsa gözlerimle nasıl anlatacağımı bilmiyordum, özellikle de Sarah-Kate yanı başımızdayken. Bu yüzden ona el sallayıp karşısına oturdum.

Dev, kutudan kartları ve diğer parçaları çıkardı. Bize baktı. "Nasıl oynandığını bildiğinizi varsayıyorum," dedi.

Evie, "Bana detaylarını hatırlatmanız gerekiyor," dedi. Leo kartları aldı ve ona anlatmaya başladı.

Sözünü kestim. "Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim," dedim. "Evie'ye müsaade ederseniz hepinizi mahveder."

Yanımda oturan Sarah-Kate kulağıma eğildi ve sessizce, "Kendinden biliyorsun herhalde?" dedi.

Evie yeşil askerlerin olduğu kutuya uzanırken ben de aynı anda siyah askerleri aldım. Birbirimize gülümsedik ve sonra elimizdeki parçaları saydık. Dev, beş kişi oynarken kaç parça kullanılacağını öğrenmek için kuralları kontrol etti. Evie ve ben aynı anada, "Yirmi beş," dedik.

Dev ve Leo bize baktı. "Detaylarını öğrenmek istiyordun?" dedi Dev, Evie'ye.

Evie gülümsedi. "Bazen saldırı ve savunma kurallarını Markov zincirine nasıl uyarlayacağımı bulamayıp içgüdülerimle hareket edebiliyorum."

"Sanırım oyun zevkli olacak," diye cevap verdi Dev.

Ülkeleri bölüşmek için kartları dağıttık ve Avustralya'nın yarısı bana düştü. Ben de böyle oynamayı seviyordum. Evie benim bu stratejimi fena bulmuyordu ama gereğinden fazla tedbirli olduğunu söylüyordu. Leo'nun kartlarında ise Afrika ve Güney Amerika ülkeleri vardı ancak çoğunu Dev ve Evie'yle paylaşmıştı. Evie'nin aynı zamanda Kuzey Amerika'da ciddi bir hâkimiyeti vardı. Sarah-Kate'in ülkeleriyse dört bir yana dağılmıştı.

Sırayla ordularımızı dizdik. Leo herhalde bir kahramanlık yapmak istemiş olacak ki Güney Amerika'yı Evie'ye bırakıp Afrika'ya odaklanmıştı. Evie resmen durumdan iğrenmişti. "Afrika mı? Hem Avusturalya gibi sınırlı kaynaklara sahip hem de oradaki güvenliğin yarısı bile yok," diye fısıldadı.

"Üç sınır çizgisi var. Kuzey Amerika'yla aynı," dedi Leo, Evie'nin odaklandığı kıtayı göstererek.

"Ama altı işgal yolu var. Kuzey Amerika'daysa yalnızca üç tane var. Ayrıca Afrika'da aldığın her ekstra ordu için iki bölgeyi elinde tutman gerekiyor."

Geri kalan herkes onları izliyordu. "Kuzey Amerika'da kaç bölgeyi tutmak gerekiyor?" diye sordu Leo.

"Bir nokta sekiz."

"Peki, Avrupa?" dedi halinden memnun bir şekilde.

"Bir nokta dört."

"Her kıtanın oranını biliyor musun?"

"Elbette! Sen bilmiyor musun?" Evie bundan, geçen gece Leo'nun onun koordinasyon eksikliği karşısında duyduğu rahatsızlığı duymuş gibiydi.

Leo onu öptü.

"Yeter," dedi Dev. İçimden, Dev'e duyduğum minnetin bir karşılığı olarak Asya'daki yapayalnız ordularına bir süre saldırmayacağıma dair söz verdim.

Evie'nin Kuzey Amerika stratejisi kıtayı erkenden güvene almaya dayanıyordu. Ben onu durduramayacak kadar uzaktaydım. Leo ve Dev ise Güney Amerika ve Asya'yla ilgilenmekten onunla ilgilenemiyordu. Oyunda pek tecrübesinin olmadığı aşikâr olan Sarah-Kate ise Avrupa'daydı ve her şeyi riske atma stratejisi izliyordu. Ona bu stratejisinin işe yarama ihtimali olmadığını söyleyecek kadar yürekli değildim.

Bir noktada Evie ona tavsiye vermeye çalıştı. "Birden fazla zar atarken her zarın olasılık hesabını birbirinden bağımsız olarak yapamazsın. Gauss dağılımı olması gerekir. Her seferinde hesap yapmak istemezsen izlenecek en iyi strateji, karşındakinin en azından iki katı büyüklüğünde bir orduya sahip olmadan saldırı yapmamaktır."

Sarah-Kate sanki Evie'ye tıslayacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden masanın altından hafifçe bacağına dokunarak onun dikkatini dağıttım. Dört tur sonra Dev onun ordularını yok etti. Yenilince odasına çıkmaya karar verdi ve giderken bana dönüp, "Sana iyi şanslar," dedi. Bunu öyle bir tonda söylemişti ki yalnızca oyundan bahsetmediği çok açıktı.

Evie birkaç tur önce Kuzey Amerika'nın hâkimiyetini eline almıştı ve sessizce kıta ödülünün meyvelerini yemekle meşguldü.

O âna kadar Sarah-Kate'i Avrupa'dan çıkarmaya odaklanmış olan Dev ise Evie'nin Güney Amerika'dan yaptığı saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı.

Leo'nun hemen saldırması gerekiyordu, yoksa Evie'yi durdurmak imkânsız olacaktı. Ama Leo eline kırmızı zarları aldığında

Evie gözlerini kocaman açıp ona kirpiklerini kırpıştırarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Gerçekten kız arkadaşına saldıracak mısın?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Ancak Leo beni görmezden gelip Dev'in peşinden Avrupa'ya daldı. Birkaç tur sonra Evie, Leo'ya usulca gülümseyerek Afrika işgaline başlamıştı bile. Bütün bunlar olurken ben Asya'yı bir iki tur elimde tutarak biraz güç toplamayı başarmıştım ve elimdeki kuvvetlerle ufak da olsa Evie'yi yenme ihtimalim vardı. İkimiz de haritanın ortalarına doğru her yeri süpürerek hem Leo'yu hem de Dev'i mağlup ettik ve Avrupa sınırında karşı karşıya geldik.

İkimiz de bu an için sakladığımız kart setlerini ortaya koyduk ve ben saldırı zarını elime aldım. "Ortalığı ateşe vermeye hazır mısın?"

"Bundan sonrası sonuna kadar savaş, Caleb."

Ardından konuşmayı bıraktık ve tüm iletişimizi hınzır bakışlar ve sırıtışlarla kurmaya başladık. Bu oyunu daha önce arkadaşlarımızla, erkek kardeşlerimle ve baş başa o kadar çok oynamıştık ki birbirimizin tarzını çok iyi biliyorduk. Yalnızca karşımızdakinin nereye saldıracağını değil ne zaman başlayıp ne zaman duracağını da isabetli bir şekilde tahmin edebiliyorduk. Hiç yorum yapmadan zarları birbirimize uzatıyor ve elimizde kalan orduları sayıyorduk. Plastik askerlerimizi değiştirmiyorduk bile. Adeta bir bale gösterisiydi bu.

Sonunda Evie kazandı. Masanın üzerinden ona doğru uzanıp saçlarını karıştırdım. "Güzel oyundu," dedim.

"Bu harika bir şeydi," dedi Dev.

"Evet," dedi Leo. Ama o, yalnızca Evie'ye bakıyordu.

"Kusura bakma, sana *Call of Duty** oynar gibi saldırdım," dedi Evie ona.

Leo başını iki yana salladı. "Buna değdi," dedi. "Gülümsediğini görmek güzel."

Evie, başını Leo'nun omzuna yasladı. Belli ki Leo'nun tamamen yetersiz olan oyun stratejisi, Evie'nin ona olan saygısını kaybetmesine sebep olmamıştı.

Bu dünyada adalet diye bir şey yoktu.

---

* Savaş üzerine kurgulanmış bir video oyunu serisi. – çn.

EVIE

Caleb ve Dev, alt kattaki video oyunu turnuvasına katılmak için yanımızdan ayrıldılar ve beni Leo'yla baş başa bıraktılar. Ancak Leo beni yanına çekmek yerine arkasına yaslandı ve "Eee?" dedi.

Düşüncelerini okumak gittikçe kolaylaşıyordu. Öğleden sonra yaşananlar hakkında konuşmak istiyordu ve artık bunu daha fazla ertelememe izin vermeyecekti. "Bugün ailemle yaşanan olaylar için üzgünüm," dedim.

Leo başını iki yana salladı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Onlar seni seviyor. Annen senin için endişeleniyor."

"Söylediği her şey yaşandı. Zaten Frontier'ı ve Wunderlochen'i biliyorsun. Gerisi... panik atak krizleri."

Leo gözlerini kaçırdı. "Haklı olabilir mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu çok büyük bir risk. Frontier, semptomlarını tetikleyebilir mi?"

İçimdeki öfke dalgasını bastırarak kendime Leo'nun çocukluğunda yaşadığı şeyleri hatırlattım. Korkması şaşırtıcı değildi.

"Tekrar yaşanmayacağının garantisini veremem ama bence düşük bir ihtimal. Özellikle de yanımda Caleb olacağı için."

Başını salladı. "Bugün seni o buldu, değil mi?"

"Evet." Leo belli ki farklı bir şey ima ediyordu ama şimdilik ona basit cevaplar vermek en mantıklı stratejiydi.

"Ve sen benimle değil onunla mı olmak istedin?"

Leo'nun yüzüne baktım. Nasıl cevap vermem gerektiğini kestirmeye çalışıyordum. Yalan söyleyemezdim. Bu hem haksızlık olurdu hem de inandırıcı olmazdı. Onunla olmak isteseydim onu telefonla arayarak yerimi söyleyebilirdim.

"Evet," dedim. Çalışma odasında Caleb'la konuştuğumuz konu geldi aklıma. Erkek arkadaşlarla dostların farkı üzerine... "Beni anormal biri olarak görmeni istemedim. Bana bakışını çok seviyorum."

"Sana nasıl bakıyorum?"

Başımı önüme eğdim. Bunu dile getirmekten utanıyordum ama yine de yaptım. "Aç birinin çikolataya bakışı gibi," dedim fısıldayarak.

Bana yaklaştı ve dudağımın kenarını öptü. "Doğru düşünmüşsün," dedi. "Ama sence Caleb da sana öyle bakmıyor mu?"

"Hayır," dedim. "Caleb, Sarah-Kate'e öyle bakıyor. En azından bu gece öyle bakıyordu."

"Kıskandın mı?" diye sordu Leo. Sesinin tonuna bakılırsa cevabımın hayır olması gerekiyordu.

"Neden umurumda olsun ki? Zaten iki hafta sonra Sarah-Kate'in yerini başkası alacak. Ve ben Caleb'la hâlâ arkadaş olacağım."

Leo iki elimi de ellerinin arasına aldı. "Caleb'la anaokulundan beri birbirinizi tanıdığınızı biliyorum ve bana da onun kadar güvenmeni bekleyemem elbette. Ama keşke denesen."

Leo'nun benden önce Louisiana'da da kız arkadaşları olmuştu. Bu yüzden bu durumu anlayamaması beni şaşırtmıştı. "Benimle Caleb gibi arkadaş olmak istediğini sanmıyorum," dedim. Onu kendime çekip öptüm. Ellerini belime koydu. "Ben Caleb'la bunu yapmıyorum mesela," dedim dudaklarım hâlâ dudaklarındayken.

"Yapmamandan memnunum. Ama biriyle ya duygusal bağ ya da fiziksel bağ kurmak zorunda değilsin. İkisini aynı anda kurabilirsin."

Belki haklıydı ama ikisinin farklı sınırları vardı. Nasıl ki Leo'nun yanında duygusal bir çöküntüye düşmek istemiyorsam Caleb'la da öpüşmüyordum.

"Evie?" dedi Leo cevap alamayınca.

"Örümcek gördüğüm geceyi hatırlıyor musun?"

"Tabii," dedi tedbirli bir tavırla.

"Bana o günkü bakışın, insanın öpmek istediği birine bakışıyla aynı değildi."

"Bunu benim yüzüme vurmaya devam edemezsin. Şaşkındım."

"Evet ama deliliğimin yalnızca küçük bir kısmını görmüştün. Seni bu konuya tamamen dâhil edersem gördüğün şey hoşuna gitmeyebilir."

Birbirimize uzun uzun baktık. Sonra biraz rahatlamış gibi göründü. Kendi kendine birkaç kez başını salladı ve sonra ellerimi ellerine aldı.

"Seni anlıyorum ama sen de beni anlamalısın. Yalnızca öpüştüğün değil, aynı zamanda konuşabildiğin biri olmak istiyorum. Moralin bozuk olduğunda benimle olmayı arzulamanı istiyorum; önce Caleb'a gidip kendini toparladıktan sonra benimle görüşmeni değil."

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedim korkarak.

"Bu yönünü bana biraz daha aç. Ufak bir şey anlat bana. Newton'a gelmeden önce nasıl biri olduğuna dair ufak bir şey."

Caleb'la daha az vakit geçirmemi istemediği için o kadar rahatlamıştım ki talebini memnuniyetle yerine getirebilirdim. Biraz düşündükten sonra anlatabileceğim en iyi hikâyeyi buldum. Çünkü bu hikâye benden ziyade sınıf arkadaşlarımın ne kadar korkunç olduğunu anlatıyordu.

"Pekâlâ, işte sana Caleb'ın bile bilmediği bir şey," dedim. Leo gülümsedi. "Beşinci sınıftayken Caleb seçkin bir beyzbol liginde oynamaya başladı. Artık antrenmanları olduğu için de okuldan eve servisle dönmüyordu. Ve ben servise ne zaman yalnız binsem herkes benden uzağa oturmaya çalışırdı. Yanlarından geçerken kendilerini iyice cama doğru itiyor, yanlarına otursam ciyaklayarak ayağa kalkıyorlardı. Bu önce benim yaşıtlarım arasında başlamıştı ama sonrasında daha küçük öğrenciler de aynı şeyi yapmaya başladılar."

O günleri hatırlayıp bir süre sessiz kaldım. Aslında o servis yolculuklarında kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar deli

gibi hissettiğim söylenebilirdi. Zira sınıf arkadaşlarımın yüzünde acımasız bir ifade olsa da ona eşlik eden diğer duygu korkuydu."

"Bunu kimseye anlatmadın mı?"

"Yalnızca Anita'ya anlattım. Caleb tekrar servis kullanmaya başlayınca bunlar da sona erdi."

Leo ellerini yanaklarıma koyarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Başımı salladım. Artık bana öfkeli olmadığı için memnundum ama aynı zamanda bu gece için konuşmaya daha fazla devam edemeyeceğimi hissediyordum. Haftada yalnızca bir kez terapiye girmeye alışmıştım.

Elimi yüzümü yıkayıp odama yerleştiğimde Bex'i aramak geçti içimden. Ama yatmadan önce görüşmek istediğim kişi o değildi.

Frontier internet sitesine giriş yaptığımda Milo beni bekliyordu.

Tesseract: Şükran Günün kutlu olsun! Ailenle misin?

Milo: Öyleydim. Şimdi yalnızım.

Tesseract: Ben de.

Milo: Keşke orada olsaydım. Ya da sen burada olsaydın, seçici değilim.

Ben buna nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken Milo tekrar yazdı.

Milo: Tess?

Tesseract: Seninle konuşmayı bırakmak istemiyorum ama başımı derde sokmamam gerekiyor.

Milo: Bu da ne demek?

Tesseract: Erkek arkadaşım bugün bana çok anlayışlı davrandı. Kendimi suçlu hissediyorum. Yalnızca arkadaş olabilir miyiz?

Milo: İnternet üzerinden konuşurken başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Bugün ne oldu?

Tesseract: Açıkçası...

Duraksadım ve ne diyeceğimi düşündüm. Ona her şeyi söyleyebilirdim ve bana inanırdı. Belki de bu yüzden doğruyu söyledim.

Tesseract: Kaygı bozukluğu sorunum var. Artık kontrol altında denebilir ama ailem bugün bütün bunları erkek arkadaşımın önünde anlattı. Şu an için bunlar onu korkutup kaçırmadı.

Milo: Bana daha fazlasını anlatmak ister misin?

Tesseract: Pek istemem. Çok da kötü sayılmaz aslında. Yalnızca tamamen normal olmamı engelleyecek kadar.

Milo: Normal olmak çok abartılıyor.

Tesseract: Teşekkürler. Ama genelde erkeklerin tepkisi böyle olmuyor. Ya da kızların.

Milo: Peki ya E.B.A.?

Tesseract: O beni anlıyor. Harika bir insan. Ama normal olanlarla da bir problemi yok. Çıktığı kızları düşünürsek normal olanları seviyor diyebiliriz.

Milo: Sana hiç ilgi göstermedi mi?

Tesseract: Bir seferinde gösterdi. Uzun zaman önce. Onun açısından bakarsam sanırım birini öpmeyeli uzun süre olmuştu ve o sırada önünde oturan kız da bendim. Standartları genelde "fiziksel olarak orada bulunan ve rızası olan kızlar" seviyesinde.

Bir süre cevap gelmedi. Bu şekilde konuşmanın tuhaf yanlarından biri de buydu. Karşınızdaki insanın ne yaptığı hakkında hiçbir fikriniz olmuyordu.

Milo: Peki senin rızan var mıydı?

Tesseract: Hayır. Açıkçası öpüşmenin neden bu kadar sevildiğini anlamam uzun zaman aldı. Küçükken bunu tuhaf buluyordum.

Milo: Peki şimdi?

Tesseract: Yeni deliller ışığında fikrimi değiştirdim.

Milo: Anlayışlı erkek arkadaş?

Tesseract: Anlayışlı olmak onun iyi özelliklerinden yalnızca biri.

Milo: Ondan nefret ediyorum.

Tesseract: Tanısan etmezdin. İyi bir insan.

Milo: Bu bir erkek arkadaş için çok sıradan bir övgü mü yoksa ben öyle olmasını istediğim için mi bana öyle geldi?

Tesseract: Belki ikisi de bir parça doğrudur? Sürekli duygularım hakkında konuşmak istiyor ama ben sürekli E.B.A.'ma gidiyorum. Ya da sana geliyorum. Bunun bir anlamı olmalı.

Milo: Başını derde sokmamaktan anladığın bu mu senin?

Tesseract: Ben en iyisi iyi geceler diyeyim.

Yatağa giderken Leo'nun söylediklerini düşündüm. Biriyle ya fiziksel bağ ya da duygusal bağ kurmak zorunda olmadığımı, ikisinin aynı anda kurulabileceğini söylüyordu. Belki de ben haksızdım ve o haklıydı. Biriyle *her şeyini* paylaşmanın hem kışkırtıcı hem de biraz korkutucu bir yanı vardı.

CALEB

Sonraki iki hafta boyunca kamp ateşinin başındaki kıl payı öpüşme olayını tekrar tekrar aklımdan geçirdim.

Benim istediğim bu değil. Kimseyle istemiyorum. Evie hazır değildi. Bunu daha önce de fark etmiştim. Leo'dan önce pek çok kişiye de hayır demişti.

Ama ya cümlenin devamı? *Özellikle seninle istemiyorum.*

İşte bu acımasızcaydı. Bunu düşünmek canımı acıtıyordu, bu yüzden pek sık aklıma getirmiyordum. Ama bunu söylemesinin sebebinin beni arkadaşı olarak görmesi veya bana ilgi duymaması ya da en kötü ihtimalle beni yeterince zeki bulmaması olduğunu sanmıştım.

"Özellikle seninle istemiyorum" cümlesinin tek sebebinin, benim yalnızca sıcak bir beden arayışında olduğumu sanması olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Eğer kendimi daha iyi anlatabilseydim, ona karşı neler hissettiğimi açıklayabilseydim işler daha farklı sonuçlanabilir miydi? Öpüşmenin neden bu kadar sevildiğini *benim* ona göstermemi ister miydi o zaman?

Bunca zamandır elimdeki tek fırsatı teptiğimi, sıramı savdığımı sanıyordum.

Ama. Evie. Bilmiyordu.

Şimdiye kadar aldığım tüm kararların Kutup Yıldızı'nın kendisi olduğunu bilmiyordu. Onunla arkadaş olmanın benim için hem her şey olduğunu hem de asla yeterli olmadığını bilmiyordu.

Rüyalarımda onu kaç kez öptüğümü, gerçek hayattaysa öpüşmeyi kaç kez kıl payı kaçırdığımızı bilmiyordu.

Peki, bu neye yarıyordu? Evie (genel anlamda?) mutlu bir ilişkinin içindeydi. Şimdi dramatik bir olay yaratmanın zamanı değildi. Aramızda geçecek konuşmayı aklımdan geçiriyordum. *Yakın zamanda öğrendiğim kadarıyla seni hayatımın aşkı olduğun için değil de yalnızca can sıkıntısından öpmeye yeltendiğimi sanıyormuşsun. Peki, bu yeni deliller ışığında fikrin değişir mi?*

Ha, bir de şu internet üzerinden sohbet ettiğin çocuk var ya? O benim. Belki kararında bu da etkili olur, ha? Oldu o zaman. Teşekkürler. Görüşürüz.

Bunu yapacak cesaret bende yoktu. Eğer beni sonuna kadar dinleyip sonra tüm bunlara rağmen Leo'yla ilişkisine devam etmeye karar verirse yıkılırdım.

Dolayısıyla Evie'yle günlerce çalışma odasında oturup hiçbir yere varamayınca (Frontier posterimiz hariç, ki o da pek mükemmel değildi) artık işin kaynağına gitmeye karar verdim.

Milo: Sana bir şey sorabilir miyim?

Tesseract: Bana bir şeyler sormana bayılıyorum.

Milo: Anlayışlı erkek arkadaşınla çok mutlu olduğunu biliyorum ama...

Tesseract: Konunun nereye geleceğini çok merak ediyorum.

Milo: Merak ettiğim şu: Herhangi bir şartta E.B.A.'na gönlünü kaptırabilme ihtimalin aklının ucundan geçiyor mu?

Tesseract: Bunu neden soruyorsun?

Milo: Kendi hayatımla ilgili bir konuyu çözmeye çalışıyorum. Bir kızın bakış açısına ihtiyacım var.

Tesseract: Dur bakalım. Sende de bir *kız-boşluk-arkadaş* mı var demek oluyor bu? Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

Milo: Evet... Bu senin için sorun mu?

Tesseract: Hayır. Değil sanırım. Sadece şaşırdım.

Milo: O zaman soruma geri dönelim.

Tesseract: Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Açıkçası bir bakıma ona zaten gönlümü kaptırmış durumdayım. Hayatımdaki en önemli insan o. Ona her şeyimi anlatıyorum. Biz sadece... yani... o benim erkek arkadaşım değil.

Milo: Ben de bu kıza aynı şeyleri hissediyorum. Ama aynı zamanda onu öpmeyi de istiyorum. Hem de çok.

Tesseract: Öyle mi? Peki o istiyor mu?

Milo: Hayır. Yani sanmıyorum. Bu konuyu bir süredir açmadım ama fikrini değiştirdiğine dair bir işaret de vermiş değil. Ama ne istediğim konusunda daha önce olmam gerektiği kadar açık olmadığımı fark ettim. Belki de onunla konuşmalıyım...

Tesseract: Belki. Ama aranızdaki ilişkiyi de mahvetmek istemezsin. Bu konuda çok tecrübeli değilim ama bence öpüşmek isteyeceğin insanlar bulmak, gerçekten konuşabileceğin insanları bulmaktan daha kolay. Öyle bir arkadaşın yeri asla dolmaz. İnan bana.

Milo: Ee, artık konuşabileceğim sen varsın, dolayısıyla belki...

Tesseract: Sana bir şey sorabilir miyim?

Milo: Sabırsızlanıyorum.

Tesseract: Onu öpmek istediğini söyledin ama...

Milo: Ama?

Tesseract: Ama bazen benimle de bunu istiyor gibi konuşuyorsun. Bunu yanlış anlıyor da olabilirim. Bazen yanlış anlayabiliyorum.

Milo: Doğru anlıyorsun. Benim durumum biraz tuhaf. Ama insan kesinlikle birden fazla kişiyi öpmek isteyebilir. Bu öpücük farklı insanlar söz konusu olduğunda farklı anlamlara gelebilir. Ve elbette bunu yapmayı istemen gerçekten yapman gerektiği anlamına da gelmez.

Tesseract: Ama bunu istemek seni kötü bir insan yapmaz, değil mi?

Milo: Hayır. Yalnızca insan yapar.

Yani artık iki şeyi biliyordum. Birincisi; Evie, Milo'nun başkasıyla öpüşmesini istemiyordu. İkincisi; bir sınıflandırma hatası yapıyordu. Evie'ye göre arkadaşlar ve erkek arkadaşlar iki ayrı küme gibiydi. Beni bir kümeye dâhil etmişti, Leo'yu da diğer kümeye. Milo'nun hangi kümeye ait olduğunu çözmeye çalışıyordu. İnsanları bu şekilde sınıflandırmak çok matematiksel bir bakış açısıydı ve bu çok sevimli olabilirdi, tabii ikimizin de hayatını bu kadar etkiliyor olmasaydı.

Hipotezinin yanlışlığını ispatlayan verilere ihtiyacı vardı. Belki de erkek arkadaşından beklediği heyecanı ona en yakın arkadaşı verebilseydi insanları böyle keskin bir şekilde sınıflandıramayacağını anlar ve farklı ihtimallere açık olurdu.

Sonraki birkaç gün boyunca elimden gelen her şeyi yaptım. Evie'nin sorularına cevap vermeden önce saçlarımı gözlerimin önünden çekip kirpiklerimin arasından doğruca ona baktım. Üzerinde çalıştığım çarpık gülümsememi takındım, proje çalışmalarımıza en dar tişörtlerimle gittim.

Bir sabah beni normalden daha uzun süre süzünce umutlandım. Sonra, "Dışarısı buz gibi. Git üzerine bir kazak falan giy," dedi bana.

Offf...

O akşamüstü Leo Evie'nin üzerine gittiğine, aklından geçen düşünceleri onunla paylaşmasını istediğine kulak misafiri oldum. Fark ettim ki Leo da benim yaptığımın aynını yapmaya çalışıyordu. Ya da tam tersini demek daha doğru olurdu herhalde. Erkek arkadaşını, arkadaş gibi görmesini sağlamaya çalışıyordu.

Leo hayatıma girdiğinden beri ona ilk kez acıyordum. Çünkü Evie aklından geçenleri onunla paylaşmıyorsa, Leo en güzel kısmı kaçırıyordu.

O akşam onları çamaşır odasında basınca Leo'ya olan bu sempatim önemli ölçüde azaldı ve Evie sondan bir önceki proje

çalışma seansımıza on beş dakika gecikince kalan sempatim de tamamen yok oldu.

"Nerede bu kız?" diye sordum, yanında David'le içeri giren Bex'e.

İkisi göz göze geldiler.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bex omuz silkti. "Leo," dedi. "Evie eminim biraz sonra gelir."

Masadan kalktım. "İki günümüz kaldı," dedim. "Leo bizi kasıtlı olarak sabote etmeye mi çalışıyor?"

"Kendine gel," dedi Bex. "Çocuk süper kahraman filmlerindeki kötü adamlardan değil ya."

David bir şeyler homurdandı.

Ona doğru döndüm ve "Fikirlerini sınıfın geri kalanıyla da paylaşmak ister misin?" dedim.

"Bir süper kötü olsaydı makalesi daha iyi olurdu."

"O çocukla derdin ne senin?" diye sordu Bex, David'e. Bana sormasına gerek olmadığını biliyordu tabii.

"Onunla bir derdim yok," dedi David. "Oldukça zeki bir çocuk ve Evie'ye de söylediğim gibi makalesi iyi olmasa zaten Frontier'a kabul edilmezdi. Ama Evie'nin çalışması olağanüstü ve jürinin önünde donup kalabileceği için ilk beşe kalamama ihtimali olmasından nefret ediyorum."

"O zaman o konuya odaklanalım," dedi Bex. "Yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

Hepimiz oturup düşünmeye başladık. David, Evie'yi matematik konusunda öyle zorlamıştı ki Evie artık uykusunda bile denklem açıklayabilecek hale gelmişti. Her bir denklemin nereden geldiğini, onları kullanmasının sebeplerini anlatabiliyordu. Birbirine bağlı bir düzine problemden bahsedebiliyor; hangi matematikçilerin ve fizikçilerin çalışmalarını temel aldığını açıklayabiliyordu. Bex ise onu göz teması ve gülümseme üzerine çalıştırıyordu ve Evie bizim karşımızda prova yaparken gayet iyi görünüyordu.

İşimizi garantiye almak için sahnedeki on dakikalık sunumun baştan sona bir genel provasını bile yapmıştık. Ben yapmak isteme-

miştim zira bana büyüsü bozuluyor gibi geliyordu. Ama Evie için asıl zor olan nokta tanımadığı insanların karşısında konuşmaktı.

"Bu odadan çıkmamız gerekiyor," dedim. "Provasını yapması gereken kısım matematik değil. Tanımadığı insanların karşısında konuşmak."

David ayağa fırladı. "Benimle gel."

Beni bodrum kattaki bir depo alanına indirdi. İçeride Bahar Festivali, Ebeveyn Günü ve diğer etkinlikler için dekorasyon ürünleri vardı.

Bir grup kontrplak malzemeyi inceledikten sonra birini çıkardı.

Güldüm. "Bu mükemmel," dedim.

Malzemeyi üst kata çıkardık. Leo, Bex'in yanındaki masada oturuyordu ancak Evie hâlâ ortalarda yoktu.

"Gösterimizin yıldızı nerede?"

"Tuvalette," dedi Bex. "Biz ne yapıyoruz?"

"Saha gezisi," dedim.

"Gelebilir miyim?" diye sordu Leo.

Ben tam hayır diyecektim ki David, "Elbette," deyiverdi. Bana bakarak, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var," diye ekledi. "Hem makalenizden bahsedecek halimiz de yok."

Omuz silktim.

Evie içeri girince getirdiğimiz malzemeyi ona gösterdim. Parlak sarı renkteydi ve bir bilet gişesi gibi görünüyordu. Üzerinde, "Matematik Dehası Geldi!" yazıyordu.

Evie bu kabine bir bakış attı ve başını iki yana sallayarak, "Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi.

"Ah, evet Evie. Yabancılarla matematik hakkında konuşacaksın,"

Leo bir bana, bir diğerlerine baktı ve "Emin misin?" dedi.

Evie'ye bakıp kaşlarımı kaldırdım. Ben onun bunu yapabileceğini biliyordum ama buna kendisinin de inanması gerekiyordu.

Bir süre bana baktı ve sonra pes etti. "Tamam. Ama bunu ben taşımam."

Kabini merdivenlerden çıkardık ve ortak alana kurduk, Evie, Bex'in onunla oturması konusunda ısrarcıydı. David, Leo ve ben,

yanlarında üç sandalyede yerimizi aldık. İlk ziyaretçisi, matematik ödevleri için yardım isteyen bir kız öğrenci grubuydu. Evie onlarla hiç sorun yaşamadan konuştu ancak yanlış görmediysem kızlar gittikten sonra Bex Evie'yi, onlara karşı olan hor görüsünü belli ettiği için azarladı. Sonra bir adam geldi ve Evie'den 1456 ile 834'ü çarpmasını istedi. "Ben hesap makinesi değilim," diye tersledi onu Evie. Başka bir genç kadın Evie'den ödevini kontrol etmesini istedi ve Evie ona nazikçe yardım etti. Sonra da öğretim görevlisine benzeyen bir adam, yanında küçük bir kızla çıkageldi.

Evie'ye, kızının önceki gece kendisine sonsuzlukla ilgili sorular sorduğunu ancak kendisinin bir tarihçi olduğunu ve ona doğru anlatabileceğinden emin olmadığını söyledi. Evie'nin yüzü aydınlandı ve kızla sessizce konuşmaya başladı.

Onlar gittikten sonra yaşlı bir adam geldi ve sessizce Evie'nin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Matematik dâhisi ha?" dedi.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu Evie. Elini kabinin altına götürdü. Muhtemelen Bex'in elini tutmuştu. Üçümüz ayağa kalktık ve Leo ikimize de dik dik bakarken David ve ben gergin bakışlarla göz göze geldik.

"Sekiz rakamının temel grubunu hesaplamak için Seifert-van Kampen teoremini kullanabileceğini sanmıyorum."

Evie donup kalmıştı.

"Ee, küçük hanım? Kendine matematik dâhisi deyip basit sorulara cevap verememek olmaz."

Evie'nin derin derin nefes aldığını görebiliyordum. Ben de onunla kalp atışlarını saymaya başladım. Bir, iki, üç kalp atışı, nefes ver. Tekrarla. Sonra Evie bir kâğıt parçası çıkardı ve aynı anda yazıp konuşmaya başladı. Adam ona sorular sormaya devam ediyordu. Soruların bazıları cebir ağırlıklıydı ve gerçekten analiz içeriyordu, bazılarının ne olduğunu bile anlamıyordum. Ama Evie kendine gelmişti. Açıklıyor, kahkaha atıyor, hatta kendisi de bir iki soru soruyordu.

David'e bakıp, "Bu harika bir fikirdi. Teşekkürler," dedim.

David başını sallayarak teşekkürümü kabul etti. "Sorun çıkmayacak," dedi.

Matematik profesörü giderken Evie'ye bir kart bıraktı. Evie kartı eline aldı ve gülümsedi. Gözleri parlamıştı.

Ortak alanın diğer ucundaki bir adam, Evie'nin gülümsemesini izliyordu. Hafif kıvırcık saçları çenesine kadar uzanıyordu ve üzerinde koyu yeşil bir kadife pantolon ve dirsek yamalı bir ceket vardı. Göğsünde düzinelerce küçük rozetle kaplı kanvas bir çapraz çanta vardı. Uzak olduğu için rozetler okunmuyordu ama herhalde "Yasaklı kitapları okuyun" ve "Tibet'e Özgürlük" gibi şeyler yazıyordu üzerlerinde.

Elinde dört beş kiloluk bir Norton Şiir Antolojisi kitabı vardı.

David'e baktım ve "Sanırım duygulu şairimiz, sorması gereken acil bir matematik sorusu olduğunu fark etti," dedim.

Adam, Evie'nin önüne oturdu ve önümüzdeki yıl hangi matematik derslerini alması gerektiğini sordu. Evie çeşitli matematiksel araştırma alanlarından bahsetti ve bazılarını yere göğe sığdıramadı. Adam, Evie'ye onun hangi dersleri seçeceğini sordu. Bex bana bakıp sırıtıyordu.

Adam biraz daha konuştuktan sonra çantasından yeşil bir keçeli kalem çıkardı ve onu Evie'ye uzattı. Evie, kalemin kapağını açtı ve adamın elinin arkasına bir şeyler yazmaya başladı.

Tam bunu yaparken sanki izin ister gibi benimle göz göze geldi. Kollarımı kavuşturdum ve ona, buraya erkekleri tavlamaya değil matematik soruları cevaplamaya geldiğini hatırlatmak için sert bir bakış atmaya çalıştım ama sırıtışıma engel olamıyordum. Böyle davranabiliyor olması hoşuma gidiyordu. Küçüklüğünden beri dalga geçilmeye o kadar alışmıştı ki karşılaştığı her insanın onun kanını emmeye çalışacağından şüpheleniyordu. Bunca delile rağmen muhtemelen hâlâ bu adamın yalnızca onunla konuşmak için kabine geldiğine inanmıyordu.

Diğer yandan Leo konuya böyle bakmıyordu. Ayağa kalktı ve "Az önce kız arkadaşım muhtemelen ileride hamburgercide çalışacak olan bir herife telefon numarasını mı verdi? Ve öncesinde sana bakıp izin mi aldı?" dedi.

Leo, Evie'ye doğru yönelirken David, "Duygulu şairimiz işini biliyor," dedi.

Leo kaşları çatık bir şekilde şairin yanına gidip vaktinin bittiğini söylerken Evie gözleri parlayarak bana bakıyordu.

David ağzına birkaç bonibon attı. "Bence yatılı okulda okuyanların pembe dizi seyretmesine gerek yok," dedi.

"Seni eğlendirebildiğimize sevindim," diye cevap verdim.

"En azından bunu yapın. Hizmetlerim için ücret almıyorum."

Şair bizim oturduğumuz sandalyelerin yanından geçerken elindeki antoloji kitabını görünce aklıma bir şey geldi. "Hey!" diye seslendim.

"Selam, ben Caleb. Matematik dâhisinin teknik yardımcısı," dedim Evie'yi göstererek.

Elini uzattı. "Hawthorne," dedi.

İsminin bu derece karakterine uygun olduğunu duyunca başımı çevirip David'e bakarak sırıtmaktan kendimi alıkoyamadım. "Sana bir şiir sorusu sorabilir miyim?"

"Tabii?"

"Kafamda bir şiir dizesi var ama hangi şiirden olduğunu bilmiyorum. Dairenin tam olmasıyla ilgili?"

"Hımm." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Tıpkı Evie'nin zorlu bir ispata kafa yorarken takındığı ifade gibi. "Ah! Bunu biliyorum. Sanırım bu John Donne'un 'Veda: Yas Tutmak Yok' şiiri. Bazı şiirlerinde dini öğeler çok ağırlıklı ancak çoğu şiiri oldukça güzel. Bu şiir muhtemelen bende vardır." Kitabı çevirip bana uzattı.

Şaşkaloz kelimesini çok severdim ve şu anda bu kelimeyi bildiğim için şükrediyordum zira bu şiiri okurken düştüğüm hali tanımlayabilecek başka bir kelime yoktu. Hele ki Bex, Evie'ye benim hakkımda ne hissettiğini sorduğunda Evie'nin aklına bu şiirin geldiğini bilirken. Daireyle ilgili kısım şiirin sonundaydı. Ancak ortalarda bir yerde bir dize vardı ki beni kalbimden vurmuştu: "Oysa öyle saf ki bizim aşkımız/Nedir ne değildir, biz bile bilmiyoruz." Evie ve ben her zaman böyleydik. Birbirimizin neyi olduğumuzu ifade etmekte kelimeler hep kifayetsiz kalıyordu. Şiir

ve mecazdan hiç hoşlanmayan Evie'nin bir şekilde ikimize dair bu tanımlamayı bulmuş olmasına çok şaşırmıştım.

Kitabı Hawthorne'a geri uzattım ve "Teşekkürler," dedim. Leo başında beklerken Bex'le konuşan ve bir yandan da gözleri parlayan Evie'yi izlemeye koyuldum.

"Önemli değil," dedi Hawthorne, bakışlarıma takip ederek. "Matematik dâhisi ve şuradaki Abercrombie&Fitch'in arasında neler dönüyor? İkisi sevgili mi?"

"Öyleler," dedim. "Ama bence günleri sayılı."

EVIE

Çalışma odasında Caleb'ı beklerken önceki gün yaşananları aklımdan tekrar tekrar geçirmekten kendimi alıkoyamıyordum. Üst üste bir sürü yabancı insanla konuşmuştum ve çekinmemiştim bile. Belki aradaki matematik profesörü hariç ama o da pek uzun sürmemişti.

Tek pişmanlığımsa Leo'ydu. Yaşananlar aramızdaki her şeyi daha beter hale getirmişti ve zaten ondan önce de pek iyi gittiği söylenemezdi. Leo onunla her gün *konuşmam* için sürekli baskı yapar hale gelmişti ve her seferinde ona anlatacak hikâyeler bulmak için kendimi zorlayıp duruyordum. Bu çok yorucuydu.

Caleb kapıyı açıp içeri daldı. "Selamlar, dâhi kız!"

"Matematik dâhisi, çok teşekkür ederim. Danışma kabinlerimizde daha cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir tutumu tercih ediyoruz."

Caleb tek kaşını havaya kaldırdı. "Dün bana hiç öyle gelmemişti."

"Leo o telefon numarası konusuna gerçekten sinirlendi," dedim. Öfkesinin boyutuna gerçekten şaşırmıştım.

"Eh, her ne kadar onun tarafını tutmaktan nefret etsem de..." dedi Caleb sesi gittikçe kısılarak.

Omuz silktim. "Hawthorne, matematik dersleri konusunda herhangi bir soru aklına gelirse bana mesaj atmak istediğini söylemişti."

Bu defa iki kaşını birden havaya kaldırdı.

Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştım. "İsminin tuhaf olması benim suçum değil."

"Ah canım Evie," dedi Caleb. "Eline kalem alıp bir adamın eline numaranı yazmaya başladığın anda ders çizelgeleriyle hiç ilgisi olmayan bir sosyal mutabakat içine giriyorsun demektir."

"Leo da aşağı yukarı böyle bir şey söyledi," dedim. Milo'ya konudan bahsettiğimde onun da Leo'nun tarafını tuttuğunu eklemedim elbette. O da birbirine telefon vermenin el ele tutuşmaktan farkı olmadığını iddia etmişti. Milo ayrıca bu konunun anlayışlı erkek arkadaşımla artık yollarımı ayırmam gerektiğine dair bir delil niteliğinde olduğunu da söylemişti. Zira ona göre a) artık yeterince anlayışlı değildi ve b) erkek arkadaşım yanı başımdayken bile ilgimi onun üzerinde tutmakta zorlanıyordum.

Bu bakış açısının fazla katı olduğunu düşünüyordum. Ama muhtemelen tümüyle yanlış da değildi. İşin aslı, o kadar uzun süredir de beraber değildik ve bu kadar erken vazgeçmek istemiyordum. Hâlâ nasıl kız arkadaş olunacağını öğrenmeye çalışıyordum.

"Eee?" dedi Caleb gülümseyerek.

"Eee ne?"

"Şair arkadaşın matematik dersleri konusunda başka ne öğrenmek istiyormuş?"

"Bu konuyu daha geniş ele alabilmek için bu gece birlikte kahve içmek istiyor." Caleb beni sessizce, uzun uzun izleyince ekledim. "Gitmiyorum."

"Ona ne dedin?"

"Ona, üniversitenin akademik danışmanlarının olduğu sayfanın linkini gönderdim."

"O kadar mı?"

Başımı salladım.

Caleb güldü. "İşte her zaman tanıdığımız ve sevdiğimiz buzlar kraliçesi. Umarım Leo'ya anlatmışsındır. Kendini daha iyi hisseder."

"Gerçekten mi? Ben, Hawthorne bana mesaj attığı için daha çok sinirlenir diye düşünmüştüm."

"Numaranı adamın eline yazdın. Tabii ki sana mesaj atacaktı. Hiçbir şey söylemezsen Leo onunla gizli gizli flört ettiğini düşünür."

"Ama etmiyorum," dedim ve ekledim. "Hawthorne'la yani."

"Frontier'daki arkadaşın?"

Başımı salladım. "Buna tam olarak flört etmek denemez. Ama flört etmek olmadığı da söylenemez," dedim. Milo bana başka bir kızı öpmek istediğini söylediğinde önce rahatlamıştım. Elbette sadece arkadaştık ve artık nihayet kendimi suçlu hissetmeyi bırakabilirdim. Ama aynı zamanda üzülmüştüm de. Bu da çok kafamı karıştırmıştı.

"Ne yapacağına karar verdin mi? Chicago'ya gittiğimizde seninle buluşmak isteyecek mi?"

"Umarım ister. Tek yol bu. Böylece arkadaş mıyız, yoksa..."

"Yoksa?"

"Yoksa daha fazlası mıyız anlarım. Hem belki, belki Leo'ya bunları anlatmam gerekiyor olabilir ama belki de yalnızca kafam karışıktır, bu yüzden aramızdaki her şeyi bitirmek istemiyorumdur. Anita, başka birine karşı ufacık bir kıvılcım hissettim diye bunun birlikte olduğum insanı önemsemediğim ya da diğeriyle daha iyi bir ilişkim olacağı anlamına gelmediğini söyledi. Aşırı tepki vermemem gerektiğini söyledi. Özellikle de ilk kez herhangi bir insana karşı böyle bir şey hissettiğim için... Ayrıca Leo'dan gerçekten hoşlanıyorum ama Anita hislerime dikkat kesilmem gerektiğini ve hatta yazıya dökmemin daha iyi olacağını söyledi. Ayrıca tatilde birbirimizden bir süre ayrı kalmanın zihnimi berraklaştırmak için iyi bir fırsat olacağını ve sonrasında bir karar alabileceğimi söyledi."

Caleb şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Vay be. Amma çok şey demiş."

"Kusura bakma. Bu konuları başka kimseyle konuşamıyorum. Genelde Bex yardımcı oluyor ama..."

"Onun tecrübeleri daha ziyade teorik."

"Evet. Aynen öyle." Ayrıca Bex ve Alexa'ya Milo'dan bahsetmemiştim. İşleri bu kadar karıştırmak istemiyordum. "Eee, ne düşünüyorsun?"

Caleb başını yana eğdi ve yüzüme dikkatle bakmaya başladı. "Bence onunla buluşmalısın. Öyle veya böyle sonunda ne yapacağına karar vermiş olursun."

"Öyle mi dersin?"

"Evet, ben öyle derim."

∞∞∞∞∞

Caleb, yazılım bölümündeki final projesinin son rötuşlarını yapmak için bilgisayar laboratuvarına gitti. Ben matematik projemi çoktan teslim etmiştim, bu yüzden Bex'le buluşup onun kalkülüs sınavı üzerinde çalışmak için öğrenci salonuna gittim. Oraya vardığımda Bex ve Leo çoktan masaya oturmuştu.

Leo'nun yanına oturdum ve karşımda oturan Bex'e baktım. "Caleb'la az önce Frontier'dan bahsettik," dedim. "Senin planın nedir? Önce bizim eve mi geleceksin yoksa orada mı buluşalım?"

"Orada buluşalım," dedi. "Yirmi sekizinde erkenden uçakla gideceğim. Caleb seni oraya götürebilir, değil mi?"

"Götürebilir," dedim. Hem Caleb'ın yanımda olması benim için daha iyi olacaktı hem de uçakla gitmek yerine trene binmek çok daha az stresli olurdu. Trene defalarca binmiştim. "Ama son gece mutlaka gelip bizimle büyük yemeğe katılmalısın."

Bex önce Leo'ya sonra bana baktı. "Öyle mi diyorsun?" dedi.

"Evet!" dedik ikimiz de aynı anda.

"Özel bir kıyafet giymem gerekiyor mu?"

"Comic Con çizgi roman fuarı değil ki bu," dedi Leo.

"O zaman Prenses Leia* bikinimi giymeyeyim mi?" diye cevap verdi Bex.

"Öyle bir şey demedim," dedi Leo. "Kendini öyle daha rahat hissedeceksen kimse seni yargılamaz."

Bir Bex'e bir de Leo'ya baktım. Duyguları o kadar coşkundu ki onları rahatlıkla okuyabiliyordum. Leo mutluydu. Mutluyken nasıl göründüğünü neredeyse unutacaktım. Bex'in ise gururu okşanmıştı.

Birbirleriyle flört ediyorlardı! Bunu anladığım için memnun mu olmalıydım yoksa böyle bir şey yaşandığı için acı mı çekmeliydim bilmiyorum.

---

* Star Wars serisinde bir karakter. Serinin 1983 yapımı *Return of the Jedi* filminde giydiği altın bikini, hayranlarının zihinlerine kazınmıştır. – çn.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve elbette Bex'e veya Leo'ya soramazdım. Telefonumu çıkardım.

Milo internet sitesinde değildi. Hep beraber kafeteryaya doğru yürürken sürekli telefonuma bakıp duruyordum. Tavuk çorbası ve salata yerken de telefonumu, ekranı yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydum. Bex tavuk çorbası yediğim için bana kızamazdı zira tavuk parçaları çok küçüktü ve mercimek çorbası da çok kötü görünüyordu.

Bex Leo'ya, tatilde planları olup olmadığını sordu. Leo cevap vermek üzereyken Milo'nun sohbet odasında çevrimiçi olduğunu gördüm.

Milo: Selam, Tess.

Tesseract: Sanırım Bex erkek arkadaşımla flört ediyor!

Milo: Bex?

Tesseract: Biraz aptallaşmış durumdayım. Bu bir takma isimmiş gibi davranabilir misin?

Milo: Şey, hayır. Maalesef yapamam. Biraz yerleşmem lazım, birazdan dönerim.

Tekrar çorbama ve salatama döndüm. Bex ve Leo'nun Noel ağaçlarıyla ilgili sohbetine katılmaya çalıştım. Ailem pek dindar olmasa da her Noel'de mutlaka ağaç alırdık. Bunu genelde ailemin tatile girdiği gün yapardık. Bu sırada Caleb içeri girdi ve bana tuhaf bir bakış atarak yemeğini masaya koyup telefonunu çıkardı. Ben de kendi telefonuma baktım ve Milo'nun geri döndüğünü gördüm.

Milo: Eee, sorun nedir?

Tesseract: Tam olarak emin değilim. Belki de abartıyorumdur.

Aklıma Hawthorne geldi. Sanırım ben de onunla biraz flört etmiştim ve sonuçta bu konuda asla bir şey yapmaya niyetim olmamıştı.

Milo: Arkadaşına güveniyor musun?

Tesseract: Güveniyorum ama ne olduğunu da anlayamıyorum.

Milo: Genelde flört etme konusu ihtimallerle ilgilidir. Karşındaki insana neler yaşanabileceğine dair mesajlar verirsin ama sonunda hiçbir şey de olmayabilir. Bir beyzbol topu fırlatmak... ya da hayır... bir sabun köpüğünün baloncuğu gibi. Şişirip gönderirsin ama karşındaki belki yakalar, belki de patlatır onu. Sen yalnızca baloncuğu şişirirsin. Patlayana kadar da iyi hissettirir.

Tesseract: Şöyle ki...

O sırada Bex dikkatimi dağıttı. "Bu aralar ikiniz de telefonunuza yapıştınız. Birbirinizle mesajlaşmıyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Hayır!" dedik ikimiz de aynı anda. Sonra göz göze geldik ve ben hemen gözümü kaçırdım.

"Neden böyle bir şey düşündün ki?" diye sordum. Leo beni izliyordu.

Caleb lafa girdi. "Nolan okulda birtakım sorunlar yaşıyormuş. Birinci sınıfta yaşanan tipik olaylar. Ben de ona yardım etmeye çalışıyorum," dedi. Leo ve Bex dönüp bana baktılar.

"Pekâlâ, itiraf ediyorum," dedim. Caleb bana sırıtmaya başladı ama onu görmezden geldim. "Frontier internet sitesindeyim. Konferans konusunda biraz saplantılı bir hale geldim ve elimden geldiğince tavsiye almaya çalışıyorum."

Bence kendimi suçlu hissetmeme gerek yoktu çünkü söylediğim her şey doğruydu.

"Çok mantıklı," dedi Caleb. Daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden kafamı çevirdim.

"Her şey çok güzel olacak, Evie," dedi Leo elimi tutarak.

Pekâlâ, işte yine suçlu hissetmeye başlamıştım.

"Ben alışverişe çıkmak için hazırlanmaya gidiyorum. Kurabiyelere yer bırakın," dedim. Yemekten sonra Bex'le Frontier için kıyafet alışverişine çıkacaktık.

"Bu güzel bir fikre benziyor," dedi Leo. "Biraz rahatlaman lazım."

Caleb ve Bex'e hızlıca el sallayarak bir an önce telefonuma dönebilmek için hemen odama çıktım.

Tesseract: Kusura bakma. Şöyle ki; bence şu anda olmam

gerektiği kadar kızgın değilim. Ve sanırım bunun sebebi benim de başkalarıyla flört ediyor olmam.

Milo: Tanıdığım biri mi?

Tesseract: Şimdi iltifat almak için olta atan kim?

Milo: Sen istemediğin sürece bir anlam yüklemek zorunda değilsin. Bana da bir başkasına da.

Tesseract: Son zamanlarda ne istediğime karar vermekte zorlanıyorum. Ama bana yardım ettiğin için teşekkürler. Peki ya sen? Senin K.B.A ile işler nasıl gidiyor?

Milo: Şu anda muhtemelen en iyi tanımı: Tuhaf

Tesseract: Benimle Frontier'da yüz yüze görüşmek istemeni sağlayacak kadar tuhaf mı mesela?

Milo: Kesinlikle seninle yüz yüze görüşmek istememi sağlayacak kadar tuhaf.

Tesseract: Güzel. Ama sonrasında neler olacağına dair hiçbir söz veremem.

Milo: Sorun değil. Ben de veremem.

Bex'le alışveriş merkezine giden otobüse bindik. Yemekte giymek için gri bir örgü elbise ve sunum günü giymem için ihtiyacım olduğundan çok daha fazla kıyafet almaya beni ikna etti. Ayrıca yeni çizmeler aldık ki bunlar, eski çizmelerimin neredeyse aynısı olmakla beraber fazladan beş santimetre topukları vardı. Annemin, kredi kartı ekstresine vereceği tepki konusunda endişelendiğimi görünce göz devirdi ve onun bu yaptıklarımı, normal bir kız olduğumun ispatı olarak görüp sevineceğini iddia etti. Muhtemelen baştan sona haklıydı.

Newton'a geri döndüğümüzde birbirimize Noel hediyelerimizi vermeye karar verdik. Ben penceremin etrafındaki süs ışıklarını açtım ve bilgisayardan müzik çalmaya başladım. Bex mikrodalgada sıcak çikolata yaptı. Bunu her sene yapıyorduk ve bunun Newton'da geçireceğimiz son Noel olacağını bilmek üzücüydü.

Bex bana gümüş bir hediye paketine sarılmış ufacık bir kutu uzattı. İçinde bir kolye vardı ve kolyenin ucu daire şeklinde dövülmüş gümüştü. Tam ortasında tek kelime yazıyordu: CESUR. Kollarımı boynuna sardım ve ardından Bex kolyeyi boynuma taktı.

"Frontier bitene kadar bunu çıkarmayacağım," dedim.

Ona aldığım hediyeyi masamın üzerinden aldım. Benim hediyem de küçücüktü. Bex hediye paketini açtı ve yüzük kutusunu dikkatle inceledi. Bana baktı ve kutuyu yavaşça açtı.

"Bu şaka mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır," dedim. Bunu hemen anlamayacağını beklemiyordum. "İçine bak."

Ailesinin Bex'e aldığı yüzüğün içindeki yazıyı silmek kuyumcu için hiç zor olmamıştı. Yerine tek bir kelime yazdırmıştım: **CESUR.**

Bex yüzüğün içine baktı ve kahkaha attı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Böylece yüzüğü evdeyken takabilirsin. Hem belki onlara isteklerini anlatabilmene yardım eder."

Bana sarıldı. "Seni seviyorum, Evie."

"Ben de seni seviyorum, Bex."

∞∞∞∞∞

O akşam Leo'yla yemeğe çıkacaktık. Amaç eski havamızı tekrar yakalayabilmekti, gerçi ikimiz de bunu sesli olarak dile getirmemiştik. Sonrasında planımız medya odasındaki *Battlestar Galactica* izleme maratonuna katılmaktı. Finallerden sonraki gece, bir bilim kurgu dizisinin bir sezonunu baştan sona izlemek Newton geleneklerindendi. Biz Leo'yla biraz daha geç katılmayı planlıyorduk çünkü üçüncü sezondaki baskın tema olan New Caprica kısımlarından nefret ediyordum.

Hava bulutsuz ve soğuk olduğu için restorana yürürken yolun çoğunu gökyüzüne bakarak geçirdim. Leo sessizlikten memnun gibi görünüyordu. Ara sıra bana bakıp gülümsüyordu.

Restorana gittiğimizde her zamanki garsonumuz bizi yerlerimize oturttu ve "Bir gün ikinizi bir kaşıkta yiyeceğim!" dedi.

Kadının arkasından bakakaldım. "Kaşığı kullanmanın çeşitli yollarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Leo.

Sırıttım. "Belki de boyum kısa olduğu içindir ama hiçbir zaman şirin olarak nitelendirilmeyi sevemedim."

Bana doğru uzandı ve burnumu öptü. "Bu da senin sınavın."

Siparişimizi verdikten sonra muhabbet bir türlü ilerlemedi. Sanki yürüyüşte olduğumuz kadar rahat değildik. Leo çatalını döndürüp duruyordu. "Biliyorum... Son zamanlarda... Aramız... Eskisi gibi değil. Ama bence Frontier'dan sonra daha iyi olacak. Hem daha az stresli olacağız hem de hayatımız hakkında daha fazla konuşabileceğiz."

"O kısmın zor olduğunu kabul ediyorum," dedim. "Çoğu zaman sınırı nerede çizmem gerektiğini bilemiyorum. Şu an matematikte yaptıklarım aslında Frontier'da seçtiğim konuyla aynı değil ama yakın. Dolayısıyla onları de seninle konuşmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Biliyorum. Bir de ne zaman Caleb desen ben sana patlıyorum. Artık Beşeri Bilimler derslerine de girmek zorunda değiliz. Dolayısıyla Abbie'den de şikâyet edemiyoruz. Bunlar sohbet edebilmemizi çok zorlaştırdı."

"Sanırım Bay Stein tam da buna ironi derdi. Haftalar üzerine yaptığımız ilk sohbet, konu bulamamamız üzerine."

Leo gülümsedi ama üzgün görünüyordu. "Frontier'dan sonra düzelecek."

Yemek sırasında yiyeceklerden ve ailelerimizin bayram geleneklerinden bahsettik. Restorandan ayrılırken birbirimize hediyelerimizi verdik. Leo'ya bulduğum hediyeden oldukça memnundum. Birincisi *Matematiksel Evrenimiz* kitabıydı ki çok şaşırtıcı bir şekilde Leo'nun bu kitabı hiç okumadığını öğrendim. Bana sorarsanız yalnızca bu bile Frontier'dan elenme sebebi olmalıydı. Ayrıca üzerinde BAŞLARIM LABORATUVAR GÜVENLİĞİNE, SÜPER GÜÇLERİM OLSUN İSTİYORUM yazan bir tişört ve kremaya boğulmuş bir fincan sıcak çikolata şeklindeki ufacık bir cam süs de almıştım ona.

Leo süse baktı. "En çok bunu beğendim," dedi.

"Çünkü kitabı henüz okumadın."

Leo bana altın bir kalpli kolye almıştı. Güzeldi. Onu Bex'in aldığı hediyeyle birlikte boynuma taktım ancak bu hediye beni biraz üzmüştü. Sanki Leo bana değil de kendi kafasındaki kız arkadaş profiline hediye almış gibiydi.

CALEB

Bilim kurgu dizi izleme maratonu için aşağı inmiştim.

Bunun, sondan bir önceki maratonum olduğuna inanamıyordum. Salona baktığımda Bex'in tek başına bir köşede camdan dışarıya baktığını gördüm. Matthew ve Celia bir başka köşede sessizce sohbet ediyor ve David'le Yanaan da başka bir köşede daha sessizce başka şeyler yapıyordu.

Bex'in yanına gittim ve usulca yaklaşıp, "İyi misin?" diye sordum.

"Kendime acımakla meşgulüm," dedi.

"Ah, evet. Dünya güzeli, varlıklı ve yetenekli Bex de Silva'nın trajik yaşamı. Gerçekten yürek burkan bir hikâye."

"Ve yalnız," dedi derin bir nefes alarak. İşte o anda Evie'nin erkek arkadaşı olmasının Bex için ne kadar zor olduğunu fark ettim. Zira Evie'nin aksine Bex canı öyle istediği için değil ailesi ona öyle söylediği için erkeklerden uzak duruyordu.

"Medya odasına gidip başını birinin omzuna yaslasan hemen evlenme teklifi alacağını biliyorsun, değil mi?"

Bana bakıp gülümsedi. "Ben teklif falan istemiyorum. Verdiğim sözleri tutmaya çalışıyorum."

"Neymiş o sözler peki?" Bex bu konuları Evie'yle konuşurdu ama bana hiç anlatmamıştı. Annesi ve babasıyla tanışmıştım. Her ne kadar aşırı dindar ve biraz eski kafalı olsalar da kızlarını çok seviyorlardı. Hiç zalim gibi bir halleri de yoktu.

"Benim burada bunca erkekle aynı binada okumamdan nefret ediyorlar. Ben de onlara burada kimseyle çıkmayacağıma ve biriyle ilişkim olmasını istersem bunu eve döndükten sonra onların gözü üzerimdeyken yapacağıma söz verdim."

"Peki, hayatında hiç bir erkekle çıktın mı?" Bex'in herkesten gizli, başka bir hayatı var mıydı acaba?

"Hayır. Bizim oradaki erkekler... Çok zor. Burada dinle ilgili konuşunca insanlar bana dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi davranıyor. Bizim orada da biraz bilimden bahsetsem herkes Deccal'le iş birliği yapmışım gibi davranıyor."

"Bence buradaki erkekler senin inancını ciddiye alır. En azından bazıları... Onlara bir şans versen..."

"Belki. Ama önce aileme söylemem gerekiyor. Ve bu biraz..."

"Korkutucu mu?"

"Evet. Özellikle önce onlara okuldan bahsetmem gerektiği için... Kimseyle çıkmamak beni şimdiye kadar hiç rahatsız etmemişti. Ama Evie ve Leo çıkmaya başlayınca ara sıra birinin bana sarılması fikri kulağıma hiç fena gelmemeye başladı.

Bu sorunu çözebilirdim. "Ben de tam aşağı inecektim. Benimle takılmak ister misin?"

"Bu kafanı karıştırmaz mı?"

"Bana güven. Arkadaşlıkla aşkı birbirine karıştırmama konusunda uzman sayılırım."

"Tabii," dedi. "Bunu ben de fark ettim."

Aşağı indiğimizde Bex yanıma kıvrıldı ve başını omzuma yasladı. Kolumu pek sıkı olmayacak şekilde omzuna attım. Saçları portakal çiçeği gibi kokuyordu ve bu çok güzeldi ama kesinlikle tarçın kokusunun yerini tutmazdı.

Bir süre sonra Leo ve Evie de geldi ve kanepenin diğer ucuna oturdular. Evie'nin üzerinde bir kazak ve tayt vardı. Başını Leo'nun omzuna yasladı ve çıplak ayaklarını bacağıma koydu. Ayak bileklerine sarılmak istiyordum ama doğruyu söylemek gerekirse bunun sebebi kafamın karışması değildi.

Bex iki bölüm izledikten sonra uyuyakalmıştı. Yanı başımda

Evie birden donakaldı. Burnundan yavaşça nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Tekrar tekrar nefes alıp veriyordu. Ona baktım. Gözleri açıktı ve boş bakıyordu. Nefes nefese kalmış değildi, nefes egzersizini yaptığı belliydi. Leo ise ekrana bakıyordu. Hemen sorunun ne olduğunu anlamak için etrafa bakındım ve nihayet anladım: Tam önümüzdeki kanepenin üzerine bir örümcek tırmanıyordu.

Kolumu usulca omzundan çekerken Bex uyandı. Cebimden eski bir yapışkanlı not kâğıdı çıkardım, ileri uzandım ve örümceği kâğıdın içine hapsederek koridora doğru fırlattım.

Bir şeyler olduğunu nihayet fark eden Leo, Evie'ye baktı ve iyi olup olmadığını sordu. Evie başını salladı.

"İyi karşıladın," dedi Leo. Doğru söylüyordu. Bu terapist gerçekten işini biliyor olmalıydı.

Leo diziyi izlemeye devam ederken Evie bana baktı ve sessizce dudaklarını oynatarak, "Teşekkür ederim," dedi. Arkama yaslandım ve kolumu tekrar Bex'in omzuna koydum.

Yerimizi tekrar aldıktan sonra Evie elini elime uzattı. Serçe parmaklarımızı birbirine geçirdik ve Newton'un en güzel kızı omzumda yatıyor olmasına rağmen Evie'yle bu hafif temas bile dünyamı altüst etmişti. Elimi çekmedim.

Dolayısıyla Blake odaya girdiğinde parmaklarımız hâlâ birbirine dolanmış haldeydi. Tam arkamızda durdu, aşağı baktı ve yüksek sesle, "Siz dördünüz burada nasıl bir olayın içindesiniz? McGill, yanındaki küçük kaltağın, sana sokulurken Caleb'la el ele tutuştuğunun farkında mısın?"

Cümlesini bitirdiği anda kendimi ayakta bulmuştum ve onu buradan ne kadar çabuk çıkarabileceğim, dişlerinin kaçını eline vereceğim ve Leo'nun da bana yardım etmesine izin vermem gerekip gerekmediği gibi önemli sorulara odaklanmıştım.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Evie, Leo'nun elinden kurtulup beni kanepeye savurdu ve Blake'in üzerine yürüdü. Çok öfkeliydim ve normalde ben izin vermedikçe Evie'nin beni durdurması mümkün değildi ama ne yapacağını o kadar merak etmiştim ki duraksayıverdim. Önlerde oturan birinci sınıflardan biri diziyi durdurdu ve

herkes asıl şovu izlemeye koyuldu. Bex, Evie'ye destek olmak için ayağa kalktı ama Evie onu umursamadı.

"Senin derdin ne?" diye bağırdı Evie, Blake'e. "Benim kimin elini tuttuğum seni hangi sebeple ilgilendiriyor olabilir acaba? Ben Frontier için çalışırken seni buranın ahlâk polisi olarak mı atadılar?"

Bu harikaydı çünkü Blake'e ve diğer herkese onlardan çok daha zeki olduğunu hatırlatıyordu. Çoğumuz Newton'a bu konuları sevdiğimiz için gelmiştik ama Blake gibi birkaç kişi vardı ki onlar, ailelerinin zoruyla buraya girmişlerdi ve ayak uyduramıyorlardı, çünkü ne doğal yetenekleri vardı ne de tutkuları. Burada tutunabilmek için bu ikisinden en az birine sahip olmanız gerekirdi. İkisine de sahip değilseniz asla tutunamazdınız.

Blake kollarını kavuşturdu ve alaycı bir gülümseme takınmaya çalıştı ama pek de beceremedi. Kurbanlarının karşılık vermesi hiç hoşuna gitmezdi.

"Leo sana bu kadar yakınken elinin kolunun nerelerde olduğunu bilmek ister diye düşündüm."

Evie parmağıyla beni işaret etti ve parmağı yüzümün o kadar yakınına geldi ki irkildim.

"Ben Caleb'la çocukluğumdan beri tanışıyorum. Ve evet, bazen elini tutuyorum. Erkek arkadaşım da bu odadaki insanlar da bunu biliyor ve sorun etmiyor. Tanrı aşkına, biraz büyü." Önce bana, sonra Leo'ya baktı ve "İkinizden birinin söyleyeceği bir şey var mı?" diye sordu.

Ben, ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım ve başımı iki yana sallayarak, "Benim yok," dedim.

Leo'ya döndü. Leo etrafına şöyle bir baktı ve "Burada değil," deyip merdivenleri işaret etti.

Evie başını sallayarak odadan çıktı. Leo da peşinden gitti.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Frontier'ın canına okuyacağız," dedim.

Hâlâ ayakta olan Bex bana baktı. "Evet, buradan çıkarılacak şey bu, haklısın," dedi.

"Gidip Evie'yi kontrol etmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bence onlara biraz zaman versek iyi olur."

Dolayısıyla kolumu uzatıp Bex'i beklemeye başladım. O da oturdu ve başını tekrar omzuma yasladı.

Bu durum Blake'i çok sinirlendirmişti ve böylesi, ona yumruk atmamdan daha iyi bir cezaydı.

"Anlamıyorum," dedi Blake. "Güzeller güzeli Rebeca de Silva kimseleri kendine layık görmüyor ama Caleb Covic için Evie'nin yedeği olmayı kabul ediyor, öyle mi? Ne var bu herifte?"

Bex omzuma doğru iyice yaslanarak başını kaldırıp Blake'e baktı. "Siktir git Blake," dedi. Bu çirkin sözleri onun sesinden duymak kulağa o kadar güzel gelmişti ki...

Daha geniş bir şekilde gülümseyebilseydim, dudaklarım yüzümden dışarı taşabilirdi.

"Güçlü kadınlara bayılıyorum," dedim.

Birkaç koltuk ötedeki Sarah-Kate söze girdi. "Şimdi anladın mı Blake? Bu herifte bu var işte. Kızların seninle çıkmasını istiyorsan onları gerçekten sevmen işine yarayabilir," dedi. Sonra önlerde oturan birinci sınıflara doğru döndü ve "İsterseniz not tutabilirsiniz," dedi.

Blake büyük bir öfkeyle odadan çıktı.

"Sen harikasın Sarah-Kate," dedim. "Yanıma oturmak ister misin?"

"Şu egondan bir kurtul Caleb," diye cevap verdi. "Ayrıca biri şu diziyi açabilir mi? Starbuck'ın Apollo'nun canına okumasını izlemek istiyorum."

∞∞∞∞∞

Bex ertesi sabah erkenden eve gitmek üzere havalimanına doğru yola çıktı. Leo'nun Baton Rouge'a giden uçağı günün ilerleyen saatlerindeydi, bu yüzden de benimle ve Evie'yle otobüs durağına kadar yürüdü. Birbirlerine karşı çok temkinliydiler. Lütfen'ler teşekkür ederim'ler havada uçuşuyordu ve Evie, önceki gün yaptığı konuşmaya rağmen bana karşı mesafeli duruyordu. Birbirlerine veda öpücüklerini verirken ben de otobüsün yanında bekledim.

Çok hızlı vedalaştılar ve Evie'nin son sözü, "Chicago'da görüşürüz," oldu.

Otobüse önce ben bindim ve Evie arkamdan geldi. Ona doğru döndüm ve kaşlarımı havaya kaldırdım. Başını iki yana salladı. "Meğer sorun ediyormuş," dedi.

"Ama hâlâ birliktesiniz, değil mi?" dedim. Durağa kadar gelmesinin başka bir sebebi olamazdı.

"İkimiz de Blake'e o tatmin duygusunu yaşatmak istemedik. Televizyon dizilerinde ne oluyordu?"

"Yayından kaldırılıyorlar?" dedim umutla.

"Hayır, ondan önce. Mola mı?"

"Ara mı?"

"Evet. Frontier bitene kadar ara vermemiz gerektiğini söyledi. Sonrasında sorunlarımızın sihirli bir şekilde ortadan kalkacağına inanıyor sanki."

"Matematiğin iyileştirici gücü," dedim.

Önümüzde bir elinde bavulu, diğer elinde bebeği olan bir kadın vardı. Omzunda bir çanta daha taşıyordu ve belli ki iki yaşındaki çocuğuyla otobüs yolculuğu yapmaktan memnun değildi. Evie'yi bir koltuğa oturtup çantamı ve ceketimi yanına koydum ve sonra kadına yardım teklif ettim. Minnettar gözlerle bavulunu bana verdi ve onu baş üstündeki rafa koydum. O da çocuğunu cam kenarına oturttu. Kendi çantamı yerleştirmek için tam arkamı dönmüştüm ki evren, yaptığım iyiliğin mükâfatını verdi.

Evie kesinlikle beni kesiyordu. Fark ettiğimi anlamamıştı çünkü o sırada omuzlarımdan aşağıya doğru vücudumu süzmekle meşguldü.

Evie *bunu* gerçekten aklından geçiriyordu.

Benimle.

Bavulumu baş üstü rafına koyarken biraz oyalandım. Sonra tepkisini ölçmek için çantamın en üst gözünden bir şey –meğer eskilerden kalma bir tükenmez kalemmiş– almaya uzandım ve Evie'nin bakışları bir anda tişörtümle kotumun arasından görünen boşluğa kaydı.

Bu otobüse bayılmıştım. Ömür boyu içinde yaşamak istiyordum.

"Seninkini de alayım mı?" dedim sessizce. Bir anda irkilerek bakışlarını yüzüme çevirdi ve gülümsememek için kendimi zor tuttum. Parmaklarımı eline sürterek bavulunu aldım ve yanaklarının kızardığını fark ettim. Ama ben bavulunu yukarıya koyarken beni izlemeye devam ediyordu. Yanına oturduğumda sersemlemiş gibiydi ve elimi uzatıp otobüsün yanındaki kaldırımdan ona el sallayan Leo'yu işaret ettiğimde irkildi. Leo'ya öpücük gönderişini izlerken çok rahattım.

Çünkü Leo artık yürüyen bir ölü erkek arkadaştı.

EVIE

Alnımı soğuk cama yasladım. Aklım el salladığım çocukta değil, yanımda oturan çocuktaydı. Dizüstü bilgisayarını çıkarmıştı ve benimle ilgilenmiyordu ama ben o sırada bacaklarımızın ve omuzlarımızın birbirine değmesine odaklanmıştım.

Ne olmuştu ki şimdi? Daha bir dakika önce o kadının bavulunu taşımaya yardım edişini izliyor ve bunun tam da Caleb'a yakışan, çok tatlı bir jest olduğunu düşünüyordum. Ama birden gerilen kollarındaki kaslara dikkat kesildim. Sonra her şey üst üste geldi. Tişörtünün altından görünen karın kasları, pantolonundan görünen o merak uyandıran girintiler... Aklımdan geçenlere inanamıyordum. Hem de Caleb'la ilgili... *Caleb.*

Daha önce bir iki kez böyle tuhaf anlar yaşamıştım. Örneğin Blake'le yumruklaşması sırasında... Ama hiçbiri böyle değildi. Bu duygu yoğunluğu korkutucuydu. Caleb ve ben... birlikte... Bu daha önceki hiçbir şeye benzemezdi. Çünkü biz, bizdik.

Ama eğer Caleb'la bir ilişkiye başlarsam her şeyi riske atmış olurdum. Bir gün sona ererse, Wunderlochen artık bana bir tımarhaneyi hatırlatırdı. Onu kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle kaybedemezdim. Bu, hayal bile edilemeyecek bir riskti. Şimdi anlıyordum ki biriyle aynı anda hem fiziksel hem de duygusal bağ kurmak mümkündü. Ancak bu inanılmaz derecede korkutucu bir riskti.

"İyi misin sen?" diye sordu Caleb. "Bugün çok sessizsin."

İyiyim demek için başımı salladım ama gözlerine bakmadım.

Tehlikeli olmasının bir sebebi de buydu. Caleb, aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyordu.

Dikkatini dağıtmak için, "Hogwarts Noel'i yapmak ister misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi.

Hogwarts Noel'i, Joel sayesinde başlamıştı. Joel, Newton'a girdiğimiz ilk yıl Şükran Günü'nde bize dönüş otobüsünde şekerleme satan cadı olup olmadığını sormuştu. Caleb'la o anda bir karar aldık ve olduğunu söyledik. Her sene eve gitmeden önce internetten şeker siparişi verip hamur işi götürüyor ve birbirimize Noel hediyeleri hazırlıyorduk. İkinci yılımızda bir tür balkabaklı içecek bulmuştum ama tadı berbattı. Şimdiyse daha hazırlıklıydım.

Sırt çantamdan bir termos çıkarıp Caleb'a uzattım. Bu ona ilk hediyemdi. Kapağını açmasıyla tarçın ve kahve kokusunun her yanı sarması bir oldu.

Gözleri parlamıştı. "Ne zaman?" diye sordu.

"Bu sabah erkenden... Uyku tutmamıştı."

"Sen harikasın."

Caleb da kek ve kurbağa şeklinde çikolatalar çıkardı. Bense termosumu ve Leo'nun hediyesini çıkardım. Büyük bir hediyeydi. Boyut olarak değil ama anlam olarak büyüktü. Üç yıldır bunu arıyordum. Tam vazgeçip yerine yine güzel ama biraz daha özel olmayan bir hediye alacaktım ki sürekli görüştüğüm kitapçılardan biri beni arayıp sorduğum şeyi bulduklarını haber verdi.

Onun aldığı hediye yumuşaktı ve kötü paketlenmişti. Paketi açtığımda bunun, gri bir kapüşonlu olduğunu gördüm.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim," dedim.

Sırıttı. "Arkasını çevir," dedi.

Arkasında el yazısıyla "Dünyada aptallar yoğun kümelenmiş" yazıyordu. Hiç kişisel bir mottom olmamıştı ama eğer olsaydı bunu seçerdim.

Ona sarıldım ve kahvesi dökülünce boğulur gibi bir ses çıkardı. Bana hırlayarak, "Yaşam. İksirimi. Dökme," dedi.

"Bayıldım," dedim. "Bunu üzerimden hiç çıkarmayacağım." Üzerimdekini çıkarıp hediyemi giydim.

"Görünce aklıma sen geldin."

"Bu şimdiye kadar bana söylenen en güzel söz," dedim.

Yerime oturdum. Caleb termosunun kapağını kapattı ve ona hediyesini uzattım. Biraz gergindim.

"Ne?" dedi.

"Bunu sana vermek istedim çünkü seneye birlikte bu okulda olmayacağız. Beni unutmanı istemiyorum."

Eliyle saçımı dağıttı. "Sen son derece akılda kalıcı bir kızsın," dedi.

Hediyesinin paketini açtı ve biraz yıpranmış bir *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kitabıyla karşılaştı.

"İçini aç," dedim.

Açtı ve ilk sayfasında Douglas Adams'ın imzasını ve "Caleb'a sevgilerle," yazısını gördü.

Gözlerini fal taşı gibi açarak bana baktı. "Nasıl?" diye fısıldadı. Bu çok mantıklı bir soruydu çünkü Adams, biz doğmadan önce ölmüştü.

"Üç yıl boyunca sahafları arayıp yarı zamanlı olarak kalkülüs sınavları kontrol edersen yapabileceklerinin sınırı yok."

"Bu, hayatımda aldığım en düşünceli hediye."

"Benim için iki kere uzaklaştırma aldın, evden kaçtın, yatılı okula gittin ve kız arkadaşlarından ayrıldın," dedim. "Bırak ben de bu kadarını yapayım."

Bana sarıldı. O anda, az önce başlayan el ayak titreten hisler ve eskiden beri alışık olduğum hisler birbiriyle buluştu. Gözlerim dolmuştu ve bunun sebebi olan duyguyu bile anlayamıyordum. "Sana okuyayım mı?" diye sorunca rahatladım.

"Lütfen," dedim.

Tekrar koltuğuma oturdum, gözlerimi kapatıp o tanıdık kelimelerin ve Caleb'ın daha tanıdık olan sesinin beni teslim almasına izin verdim.

Önceki gece ne kadar az uyuduğum ve onun yanında, o kol-

tukta otururken kendimi ne kadar güvende hissettiğim göz önüne alınırsa Caleb daha ilk bölümü bitirmeden uyuyakalmam şaşırtıcı değildi. Aradan biraz zaman geçip uyandığımda Caleb kendi kendine kitabı okuyordu ve bir anda etrafımızdaki yemek kalıntıları, hediye paketleri ve kıyafetler dikkatimi çekti.

Hareketlendiğimi görünce gülümsedi.

"Bunların en azından bir kısmını temizletmem lazım," dedim.

Ben sırt çantamdaki eşyaları yeniden düzenlerken o çöpleri toplayıp götürdü.

Ben eski kazağımla dizüstü bilgisayarımı (hiç iş yapmayacağım belli olduğundan) valizime koyarken Caleb bavulumu indirmek için uzandı ve dengede durabilmem için elini sırtımda bıraktı. Bunda alışılmadık bir şey yoktu. Ama bugün her dokunuşu dikkatimi çekiyordu. Bitirdiğimde çantamı tekrar yukarı kaldırdı ve cam kenarındaki yerine oturup *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni okumaya geri döndü.

Pencereden dışarı bakar gibi yaptım ama aslında onu izliyordum. Nabzım yükseliyordu ve düşürmek için terapide öğrendiğim egzersizleri yapmak istemiyordum. Aşırı heyecanlanmaktan zevk alıyordum.

Ara vermiş olsak da olmasak da aklımdan geçen bu düşüncelerin Leo'ya haksızlık olduğunu biliyordum; özellikle de (daha önce de olduğu gibi) tartışmamızın konusu bu olduğu için. Ama Caleb'ı arzuladığım için kendimi kötü hissetmeye niyetim yoktu. O kadar uzun süredir birlikteydik ki diğer herkes önemsiz geliyordu. Yine de dikkatli olmam gerekiyordu. Caleb insanları *anlık heveslerle* öperdi. Ama bunun öyle bir ilişki olması benim açımdan mümkün değildi.

Bir de Milo vardı. Ona veda etmeye tam olarak hazır değildim. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Artık Chicago'ya yaklaşıyorduk. Bu her zaman yolculuğun en az sevdiğim kısmı olmuştu çünkü muazzam bir köprüden geçmek zorundaydık. Ama bugün içimdeki endişe çok zayıftı. Caleb kitabından başını kaldırmadan pencerenin kilidini açıp camı biraz araladı. Köprüden düşersek bir kaçış yolumuz varmış gibi hissetmeyi

sevdiğimi biliyordu. (Köprülerden korkmamın sebebi yükseklik değil boğulma korkusuydu.) Sonra elimi tutabilmek için kitabı diğer eline aldı. Başımı omzuna koydum ve gözlerimi kapattım. Bunların hepsi garip olamayacak kadar tanıdıktı.

Caleb kitabını bıraktı. "Köprüden geçecek olmamıza rağmen rahat görünüyorsun," diye fısıldadı. Haklıydı, öyleydim ve bu kısmen onun sayesindeydi. Ama büyük ölçüde korkularım kontrol altında olduğu içindi.

Ona biraz daha sokuldum ve Caleb elimi bırakıp kolunu bana sardı. Başımı omzuna yaslayınca kendimi evimde gibi hissettim.

"Caleb?" diye fısıldadım.

"Evet?"

"Sanırım iyileşiyorum."

Usulca güldü. "Onu dün gece Blake'i insanların içinde fırçalamandan biraz anladım. Örümceği görünce verdiğin tepkiden bahsetmiyorum bile."

"İlkbaharda terapiyi bırakacağım. Anita artık ihtiyacım olmadığını söylüyor."

"Seninle gurur duyuyorum, Eves."

"Annem bundan nefret edecek."

Başını usulca iki yana salladı. "İyi olmanı istediğini düşünmüyor musun? Mutlu olmanı?"

Düşünüyordum. Ama bunun mümkün olduğuna inanmadığını da biliyordum. Matematik hayatımın bir parçası olduğu sürece risk altında olduğumu düşünüyordu. Sebebini bilmesem de konuşma terapisi yerine ilaçları tercih ettiğini de çok iyi biliyordum.

"Göreceğiz," dedim Caleb'a.

Çantamın içinden *Hayalet Gişe* kitabını aldım ve kapağına geçirdiğim lastik bandı çıkardım.

"Seni o kitapla görmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi Caleb bana bakarak.

"Bir süredir tekrar okumayı istiyordum."

"Özel bir sebebi var mı?"

Bir an için ona baktım, yüzüm ona çok yakındı. Terapiyle ilgili

sırrımı onunla zaten paylaşmıştım ve Leo'yla aramızda neler olduğunu da biliyordu. Ona Milo hakkındaki tüm detayları anlatmak da bir an için cazip gelmişti. Bu beni çok rahatlatırdı ancak ikimiz arasında yeni olasılıklar belirmişti ve bunu yok etmek istemiyordum, bu yüzden sadece, "Frontier için Prenses Reason'a danışmak istiyorum," dedim.

"Hımm," dedi ve kolunu çekmeden kitabına geri döndü.

CALEB

Ozmos yöntemiyle öğrenmek mümkün olsaydı bu otobüs yolculuğundan sonra fizik dersinde sorun yaşamam imkânsızdı. Evie kitabını okurken başını omzumdan kaldırmadı, bir noktada bacaklarını bacaklarımın üzerine attı. Vahşi bir hayvanı evcilleştirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Yapacağım ufak bir hareketle panik içinde geri çekilmesinden korkuyordum.

Kendimi tutamadım ve omzundaki kolumu gevşetip parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdirmeye başladım. Uzaklaşmak bir yana bana daha da yakınlaşıyordu. Bir süre sonra parmaklarımı boynunda gezdirip saçlarına getirdim. Gülümsedi. Yüzümdeki memnun ifadeyi gizlemek için başımı çevirip pencereden dışarı bakar gibi yaptım.

Hayalet Gişe'yi okurken ara sıra gülümsemesi ve sürekli istemsizce telefonuna uzanması konusunda biraz endişeliydim. Ama işin tuhaf tarafı, onu anlıyordum. Evie'nin bana aldığı hediyeyi açtığım anda bu harika hediyeyi Tess'e anlatmak istemiştim.

Benim bile kafamın karışmış olmasına bakılırsa Evie'nin, Milo'nun gerçek kimliğini öğrendiğinde pek iyi tepki vermeyeceği kesindi. Bir çıkış stratejisine ihtiyacım vardı.

Otobüs Chicago'daki durağa varınca birbirimizden ayrıldık ve eşyalarımızı toparladık. Bazen burada indikten sonra ikinci bir otobüse veya trene binerdik ama babam bugün izinliydi ve bizimle

burada buluşacaktı. Normalde bu iyi bir şeydi. Şehirde pizza yerdik ve bu, hem daha hızlı hem de daha kolay bir yolculuk olurdu. Ama bugün sadece Evie'yle yalnız kalmak istiyordum.

Otobüsten inip Evie'nin annesinin babamla birlikte bizi beklediğini görünce moralim daha fazla bozuldu. Normalde böyle bir şey olmazdı. Genellikle bizi ailelerden yalnızca bir kişi alırdı. Sebebinin ne olduğu önemli değildi; bu, eve dönüş yolunda ayrı arabalarla gideceğimiz anlamına geliyordu. Evie'nin yüzünde de bendeki hayal kırıklığına benzer bir ifade görmek beni biraz teselli etti.

Evie annesine sarılarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Alışveriş yapmam gerekiyordu. Birlikte yaparız, eve gitmeden önce de akşam yemeği yeriz diye düşündüm."

Evie bana döndü. "Sen ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Sabahleyin," dedim. Genellikle Noel'den önceki haftayı Minnesota'da akrabalarımızla geçirirdik. "Bu gece görüşelim mi?"

Ona sarılmak, yanaklarını öpmek ya da onu otobüse dayayıp adını unutturmak istiyordum ama ailelerimiz yanımızda olduğu için elini sıkmak bile fazla geliyordu. "İyi alışverişler," dedim.

Bana anlamlı bir bakış attı. Konunun alışverişle hiç ilgisi olmadığını anlatan bir bakıştı bu. Evime, ailemin yanına gidebildiğim için kendimi mahcup hissediyordum. Eve vardığımızda Joel ve Nolan'la önce video oyunları, sonra da masa tenisi oynadık. Annem en sevdiğim yemek olan tako ve tatlı olarak da fıstık ezmeli turta yaptı. Sonra *Bir Noel Hikâyesi* filmini izledik. Aramızda yalnızca babam bu filmi komik buluyordu ama o kadar fazla gülüyordu ki izlediğimize değiyordu. Film bitti ancak Evie hâlâ eve dönmemişti.

Ona mesaj attım: *Varış zamanın?*

Bir saat, diye cevap verdi. *Sabah kahve için buluşalım mı?*

Ama benim başka bir fikrim vardı.

Eve döndüğünde mesaj attı ve yatmaya hazırlandığını söyledi. Önce uyuması için bir saat bekledim çünkü onu uyandırmazsam sayılmazdı. Sonra beyzbol şapkamı taktım ve üzerime eşofman geçirip arka kapıdan gizlice dışarı çıktım. Evie'nin bahçesine gittim, bir kartopu yaptım ve penceresinin tam ortasına fırlattım.

Anne ve babasının odası evin ön tarafındaydı, dolayısıyla duymaları mümkün değildi.

Tekrar mesaj attım: *Panquake! Panquake! Panquake!*

Yalnızca beş dakikası olduğunu ve inmezse odasına gireceğimi biliyordu. İki dakika sonra penceresini açtı. "Gerçekten mi? Bu gece mi? Eve daha yeni geldik," dedi.

Ona *elimden bir şey gelmez* der gibi omuz silktim ve vaktinin azaldığını söylercesine saatimi gösterdim. Pencereyi kapattı.

Panquake bir Newton geleneğiydi ve ayrılık, aileyle kavga veya akademik başarısızlık gibi orta düzeyde sorunlar çıktığında yapılırdı. Kurallar (beş dakikalık süre dışında) şöyleydi: *Panquake* başlatmak için birini uyandırmak gerekiyordu. Hava kötüyse fazladan kıyafet giyilebiliyordu ancak yatak kıyafetini üstünden çıkarmak yasaktı. Ayrıca yurttan (veya evden) gizlice çıkmak mecburiydi. Eğer izin alınıp çıkılırsa buna *Panquake* denmezdi.

Evie üç dakika sonra taytı, çizmeleri ve ceketiyle aşağı indi. Yatalı yalnızca bir saat olmasına rağmen saçlarının hacmi iki katına çıkmıştı.

Yaşadığımız mahallede evler eski ve büyüktü. Yani çoğunun ayrı garajları vardı ve aileleri uyandırmadan arabaları kaçırmak mümkündü. Bu iyi bir şeydi çünkü en yakındaki yirmi dört saat açık restoran üç kilometreden daha uzaktaydı. Evie'yi garajımızın yan kapısına götürmek için elini tuttuğumda yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sanırım Leo'ya karşı hissettiği suçluluk duygusunun bir yansımasıydı bu. Ama elini çekmedi.

Arabaya binince ona, "Ne oldu?" diye sordum.

"Water Tower alışveriş merkezine gittik ve biraz vitrinlere baktık. Babam bir bavul aldı. Eve dönerken yemek yemek için bir yerde durduk ve salatalarımızı yerken deliler gibi bağrışarak Frontier'a giderken ilaç kullanmam gerekip gerekmediğini tartıştık. Annem, daha eve bile dönmeden benimle kavga ettiği için suçluluk hissetmeye başladı. Bu yüzden her şey yolundaymış numarası yapabilelim diye gidip manikür yaptırdık. Tırnaklarıma küçük kar taneleri çizdirdim."

Bir elini direksiyonun üzerine koydu.

"Güzel olmuş," dedim. "Sen iyi misin?"

"Şu anda iyiyim. Ama bu hafta zor geçebilir. Senin gecen nasıldı?"

Ona Joel ve Nolan'dan bahsettim ve Nolan'ın üç kez Bex'in gelip gelmeyeceğini sorduğunu anlattım.

"Bir şansı olduğuna inanmasına bayılıyorum," dedi Evie.

Gülümsedim. "Özgüven, kazanmanın yarısıdır."

"Diğer yarısı nedir?"

Yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. "Gamzeler."

"İyi ki Nolan burada kalmaya karar vermiş. Yoksa ikiniz Newton'a fazla gelirdiniz."

Restorana gittiğimizde Evie ceketini çıkardı. Üzerinde benim hediyem olan kapüşonlu vardı.

Restoran sıcak olmasına rağmen fermuarını sonuna kadar çekmişti. Dolayısıyla gecenin geri kalan kısmında zihinsel enerjimin büyük kısmını altına ne giydiğini (veya giymediğini) düşünmeye harcayacağım kesinleşmişti.

Sipariş ettiğim ve Evie'nin yalnızca tırtıklamakla yetindiği krepleri yerken ona, annesiyle aralarında geçen olayın hangi boyutta olduğunu sordum.

"Bilmiyorum. Bana zorla ilaç kullandıramaz. Ama hayatımı fazlaca zorlaştırabilir."

"Babanla konuşman gerekiyor."

"Belki de."

Bunun zor olduğunu biliyordum. Evie'nin ailesi sorumlulukları paylaşıyordu ve Evie de dahil olmak üzere insani konular genellikle annesinin alanına giriyordu. Babası daha ziyade motorlu araçlar, yemek yapma ve kar küreme gibi konularla ilgileniyordu.

Ancak babasının normal olmakla ilgili görüşleri, annesine göre çok daha genişti. Bunun sebebi bence matematikçi olmasından ziyade İngiliz kökenli olmasıydı. Bana sorarsanız İngilizlerin ruh sağlığıyla ilgili görüşleri, dişlerle ilgili görüşlerine benziyordu: Çeşitliliği normal kabul ediyorlardı.

Eve dönüş yolunda daha sessizdik. İkimiz de yorgunduk. Onu kapıya kadar geçirdim. "Bana ihtiyacın olursa erken gelmenin bir yolunu bulurum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kanıtlar tam aksini söylese de bence sensiz bir hafta idare edebilirim."

Gitmeden önce elini tuttum. "Ben aynı şeyi kendim için söyleyemeyebilirim," dedim.

∞∞∞∞∞

Minnesota'da vakit çok yavaş geçiyordu. Kuzenlerimin çoğu yaşça benden küçüktü ve hava da yağmurla kar arasındaki o nahoş sınırdaydı. Vaktimi Evie'ye mesaj atıp Tess'le yazışarak geçiriyordum ve ikisini karıştırmamak için büyük uğraş veriyordum. Evie için denklemin içinde Leo da vardı. Onun nasıl becerebildiğini bilemiyordum.

Sırf eğlence olsun diye ona, Noel'ini kutlamak için bir video hazırlamıştım. Videoda süpernova görüntüleri, dolanık tanecikler, gök gürültülü fırtınalar, hata düzeltme kodları, *Hayalet Gişe* çizimleri ve fizikçilerden birtakım özdeyişler vardı. Arka planda Noel şarkıları çalıyordu, üzerine de eski bir oyuncunun seslendirdiği "Veda: Yas Tutmak Yok" şiirini eklemiştim. ("Dünyevi âşıkların basit aşkıysa/(ki özü bedendir) uzaklığa dayanamaz/Bedenleri ayrıldığı anda/Aşk dedikleri şey de kalmaz.")

Böyle bir strateji kurmuştum. Bu video Caleb ve Milo'nun öyle bir karışımıydı ki Evie'nin durumu anlamaması mümkün değildi. Ama göndermek için geri dönmeyi bekliyordum. Yüzünde oluşacak ifadeyi merak ediyordum.

Noel gecesi geç saatte eve döndük ve Evie'ye, döndüğümüzü haber vermek için mesaj attım. Ancak videoyu göndermek için ertesi gün öğle yemeği vaktinin geçmesini bekledim. Milo'nun ağzından bir "Mutlu Noeller" mesajı yazıp mesajın sonuna videonun bağlantısını iliştirdim. Sonra üzerime bir ceket bile giymeden kapıdan uçarcasına çıktım.

"Mutlu Noeller," dedim, Evie'nin annesi kapıyı açar açmaz.

"Yukarıda," diye cevap verdi annesi. Evie'nin evinin bizim evden çok daha sessiz olması beni her seferinde şaşırtıyordu. Babası mutfakta tek başına yemek yapıyordu. Annesi de çalışma odasına çekildi. Bazen, acaba birbirleriyle yalnızca ben buradayken mi konuşuyorlar, diye düşünmüyor değildim.

Hemen Evie'nin odasına çıktım. Çalışma masasının başında oturuyordu ve bilgisayarı açıktı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Beni gördüğü anda bilgisayarının kapağını kapattı ama videomun bir parçasını görmüştüm.

Yanına gidip diz çöktüm. "Ne oldu Eves?" dedim. Etrafta bir örümcek ya da başka bir endişe kaynağı arıyordum ancak Evie başını iki yana salladı.

"O değil," dedi. "Kaygı bozukluğu değil. Biraz üzgünüm." Yüzümü inceliyordu. "Ayrıca kafam karışık."

Eyvah. Ne yapmıştım ben?

Belli ki parçaları birleştirmemişti. Dolayısıyla büyük bir hata yapmıştım. Ona doğrudan söyleyebilirdim ama korkuyordum. Bu kadar yaklaşmışken bana öfkelenmesi ve benimle bir daha konuşmaması ihtimalini göze alamıyordum. Beynim bir çıkış yolu arıyordu. Tıpkı hatalı bir kod yazdığımda onu düzeltmenin yolunu arar gibi... Ne var ki buradan çıkış yolu bulamıyordum. Karşımda kocaman bir hata mesajı vardı.

Kıyafetimin yeniyle gözyaşlarını sildim. "Ne istiyorsun?"

"Bex'i," dedi. Yüzüme baktı ve "Üzgünüm," diye ekledi. "Kızlara özgü bir konu."

Başımı salladım ve düşüncelere daldım. "Sen burada bekle ve çay falan iç," dedim. Evie haklıydı. Çözüm Bex'teydi. Ama Evie'yle konuşmadan önce neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Ben gidip sana onu bulayım. Onun Noel'leri nasıl geçer bilirsin."

Kapıdan çıkar çıkmaz Bex'i aradım. Bu konu, mesaj atarak anlatılacak gibi değildi.

"Mutlu Noeller," dedi. "Fazla vaktim yok. Hızlı konuş," diye ekledi.

Hızlıca konuşarak ona her şeyi anlattım. Evie'ye attığım ilk anonim mesajdan şu anda akan gözyaşlarına kadar... Bir an bile nefes almadan anlattım.

"Darwin'in ruhu aşkına, Caleb!" dedi ben anlatmayı bitirince. "Aklından ne geçiyordu senin? Duygusal zekâsı yüksek olan sensin sanırdım."

Gülümsemeden duramadım. "Darwin'in ruhu mu?" diye sordum. "Biyologlar böyle mi şaşırıyor?"

"Şu anda evdeyim. Dindar sağcılar bu şekilde şaşırıyor. Böyle bir planın işe yarayacağını nasıl düşünebildin?"

"Bu bir plan değildi. Onu o lanet herif Leo McGill'le izlerken birden kafayı yedim işte. Ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey. Sen yapacağını yapmışsın zaten. Ben yarın oraya gelirim. Telefonu kapatır kapatmaz Evie'yi arayacağım."

"Ailen bir şey demeyecek mi?"

"Onlara sorsan benim Newton'daki misyonum, oradaki zavallı insanları hidayete erdirmek. Şu âna kadarki performansımdan pek memnun değiller. Eğer Evie konusunda önemli bir aşama kaydettiğimi söylersem izin verirler. Onun cehennemi hak etmeyecek kadar iyi bir kız olduğunu düşünüyorlar."

EVIE

Bex güvenlik kontrolünden çıktığı anda boynuna atıldım. Onu neredeyse deviriyordum. Sırtımı sıvazladı ve "O burada mı?" diye sordu.

"Hayır. Kendim gelmek istediğimi söyledim." Bu çok zor olmamıştı. Havalimanına arabayla tek başıma gitmemem gerektiğini söyleyince ona yalnızca bakmakla yetinmiştim. Birden kem küm etmeye başladı. "Yani... Şeyden değil... Ağlıyorsun ya hani? Kız gibi..." dedi ve sonra da mantıklı olan şeyi yapıp çenesini kapattı.

Dün yaşananlar çok tuhaftı. Milo'nun videosunu gördükten sonra mahvolmuştum. Bu da Frontier'da sorun yaşamayacağım konusunda annemin ikna olmasını zorlaştıracaktı elbette. Bex'le telefonda konuşmak iyi gelmişti. Konuşmamız da pek kolay olmamıştı çünkü Bex ailesinin yanındaydı ve ona hem Milo'nun varlığından bahsetmem hem de Leo ve Caleb arasındaki kararsızlığımı anlatmam gerekmişti. Tam birbirimize dokunmadan duramadığımız otobüs yolculuğunu anlatıyordum ki Bex, "Dur bir dakika. Caleb'a Noel hediyesi olarak ne aldın?" dedi. Hediyemi anlattım. Sonra Leo'ya ne aldığımı sordu. Cevabımı duyunca telefonda tam otuz saniyelik bir sessizlik oldu.

"Ne var ki?" dedim. "Leo'nun *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni sevip sevmediğini bile bilmiyorum."

"a) Bilim akademisinde okuyan bir erkekten bahsediyoruz. Elbette *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni sever. b) Sorun o değil, sorun çizgiyi aşmış olmak," diye cevap verdi.

Bir iki saniyelik sessizlikten sonra, "Hâlâ Bex'le görüşüyorum, değil mi?" diye sordum.

"Senin anlayacağın dilden anlatmaya çalışayım. Caleb'ın hediyesini bulmak için ne kadar vakit harcadın?"

"Bilmiyorum. Çok. Üç yıldır belli aralıklarla araştırıyorum," dedim. Bunun yanında insanların sınavlarını kontrol ederek para biriktirdiğimden bahsetmedim.

"Peki, Leo'nun hediyesini?"

"Yirmi dakika. İnternetten aldım."

Bir sessizlik daha oldu. Sonra Bex tekrar konuştu. "Sen bile utandın."

"Şu anda yüzümü bile görmüyorsun," diye itiraz ettim.

"Görmeme gerek yok. Bugünkü ödevin bu konuyu düşünmek. Yarın oraya geldiğimde sana not vereceğim."

Ben de düşünmeye başladım. Babamla tarçınlı rulo yerken ve onu anneme müdahale etmesi konusunda ikna etmeye çalışırken de bu konuyu düşünüyordum. Babam bana gerçekten iyi olup olmadığımı sordu. Biraz duygusal göründüğümü söyledi. Duygusallığımın sebebinin erkeklerin kafa karıştırıcı hareketleri olduğunu, kaygı bozukluğu ilaçlarının buna faydası olmadığını söyledim. Daha fazla konuşmak istemedi.

Caleb ve kardeşleriyle Risk oynarken bunu düşünmeye devam ettim. O kadar dalgındım ki Nolan, henüz hazır olmadan Afrika'ya saldırmam için beni kışkırttı ve oyun dışında kaldım. Dolayısıyla Caleb'ı izlemekten başka yapacak işim kalmamıştı. Leo'yla telefonda konuşurken, Noel'inin nasıl geçtiğini sorarken, benim Noel'imin nasıl geçtiğini anlatırken de bunu düşünmeye devam ettim. Onunla konuşurken hâlâ Caleb'ın yanında olmak ve onun zar atışını izlemek istiyordum. Yatağa yattığımda, elimde telefonla uyuyakalana kadar Milo'yla mesajlaşırken de bunu düşünmeye devam ettim.

O kadar düşündükten sonra bildiğim tek şey şuydu ki iki kişiye aynı anda âşık oluyordum ve ikisi de erkek arkadaşım değildi. Bunun nasıl gerçekleşebildiğinden emin değildim. Sanırım Caleb'a

karşı neler hissettiğimi uzun zaman önce anlamalıydım ama anlamamıştım işte. O otobüs yolculuğuna kadar anlamamıştım.

Milo'yla yalnızca birkaç haftadır mesajlaşmamıza rağmen nasıl olduysa hayatımdaki en önemli insanlardan biri haline gelmişti. Ayrıca o videoyu yapan da Milo'ydu. Bu videoyu yapabilen bir insan beni kelimelere dökemeyeceğim kadar iyi anlıyor olmalıydı.

İkisinden de vazgeçmeyi aklımdan geçiremiyordum.

∞∞∞∞∞

Bex'le arabaya bindiğimiz anda sessiz bir yerde yemeğe gitmek istediğini söyledi. "Bu işi çözmeye çalışırken Caleb'ın başımızda dolanmasını istemiyorum," dedi.

Harika bir yer biliyordum. Küçük masaların ve lambaların olduğu, duvarları pembe bir restoran. Hamur işleri bölümünde, menüde yazanların iki katı kadar seçenek vardı. "Salata iste," dedim. "Çünkü tatlı olarak şuradaki devasa eklerlerden birini alacağız."

Siparişimizi verdik ve ailemizle geçirdiğimiz Noel'den bahsettik. "Seni özledim," dedim. "Ailene Columbia Üniversitesi'nden bahsettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Korktum. Peki ya sen? Ödevini yaptın mı?"

Başımı sallayarak onu onayladım. "Leo'dan ayrılmam gerekiyor. Temelli. Ama bunu yüz yüze yapmam gerekir, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Onunla hâlâ mesajlaşıyor olmak tuhaf. Ölü bir yıldızdan gelen ışık gibi. İlişkimiz bitti ama o henüz bilmiyor. Gerçi sanırım şüpheleniyor."

"Zor olan kısım bu işte," dedi.

"Zor olan kısım bu değil."

Bex'e Milo'nun videosundan bahsettim. Ne kadar tuhaf olduğunu... Ne kadar harika sözler ve resimlerle içimde bir yerlere dokunduğunu anlattım. Benim neşeli ve faydacı Caleb'ımın hiç olamayacağı kadar romantik olduğunu söyledim. Anlatırken bile elim ayağım titriyordu.

Telefonumu çıkarıp videoyu oynattım. Video bittiğinde Bex başını iki yana salladı. "Ah bu çocuk. Karmaşık işler varken neden basit yolları tercih etsin, değil mi?" dedi. Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ Evie. Biliyorum ki dört yıllık İngiliz Edebiyatı derslerinde hiçbir şey öğrenmediğini düşünüyorsun." Bunu doğrulamaya yeltendiğimde beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ama ben sana aksini kanıtlamak üzereyim. Senden Milo'yla aranda geçen tüm konuşmaları tekrar okumanı ve seni etkileyen kısımları yazmanı istiyorum. Sonra seninle konuşacağız."

Yüz ifadem genelde Anita'nın tuhaf fikirlerini duyunca yüzümde oluşan ifadenin aynısıydı.

"Ben de o sırada şu eklerlerden birini alacağım. Belki bir de cheesecake... Sen de yemek istiyorsan çabuk olsan iyi edersin." Hemen işe koyuldum. Liste uzundu ve içinde diğer şeylerin yanı sıra şunlar vardı: Hayalet Gişe, Tegmark, Noether, matematikle ilgilenen kızlar, dolanıklık, Schrödinger'in kedisi, kullanışlı, hackleme, MIT, normal olmak çok abartılıyor, flört etmek, sabun köpüğü baloncuğu.

Listeyi Bex'e vermek üzereydim ki gözüm son yazdığım kelimelere takıldı. Bilim müzesinde Caleb'ın sabun köpüğünden baloncuklar yapması ve benim onları yakalamaya çalışmam aklıma geldi. Sonra Milo'nun fırlatmaktan bahsettiği ilk nesne geldi: Beyzbol topu.

Ama ya MIT? Caleb'ın böyle bir planı yoktu ki? Ama Milo MIT planını herkesten gizlediğini söylemişti. Kafamı kaldırdım ve ekler yiyerek beni izleyen Bex'e baktım.

"Söyle bakalım, Evie," dedi gülümseyerek. "Newton'da geçirdiğin dört yılda metin analizi konusunda bir şeyler öğrenmiş misin?

"Bu o," dedim. "Milo, Caleb'ın ta kendisi. Ama nasıl? Ve neden? Peki, o benim Tess olduğumu biliyor mu?" Sonra bildiğini fark ettim. Çünkü ona Bex'ten bahsetmiştim. *("Bu bir takma isimmiş gibi davranabilir misin?" "Şey, hayır. Maalesef yapamam.")*

"Aman Tanrım, Bex. Ona Leo'dan bahsettim. Ve kendisinden."

"Tanrı'yı karıştırma lütfen," dedi. "Ne anlattın ona?"

Başımı iki yana salladım. "Her şeyi," dedim.

O Milo gibi davranırken ben ona Leo'nun bana öpüşmenin neden bu kadar sevildiğini gösterdiğinden, onunla kamp ateşinin başında geçirdiğimiz gecede neler hissettiğimden, erkek-boşluk-arkadaşımın hayatımdaki en önemli insan olduğundan bahsetmiştim. Gerçi bunu zaten biliyordu ama olsun. Üstelik tüm bunların üzerine Milo'ya (aslında Caleb'a) ona karşı hislerim olduğunu, arkadaştan daha fazlası olmak istediğimi anlatmıştım.

Bir daha asla, asla Caleb'ın yüzüne bakamazdım. Ayrıca Milo'yla da asla buluşmayacaktım. Çünkü Milo diye biri yoktu ki bu biraz üzücüydü. Ayrıca oldukça da kafa karıştırıcı.

Ama aynı zamanda harikaydı.

∞∞∞∞∞∞

Arabayla eve dönerken Bex bana Milo'yla ilgili bildiği her şeyi anlattı. Caleb bu profili, benim onu bulmamı ümit ederek oluşturmuştu. En baştan beri benim Tess olduğumu biliyordu. Şimdi düşününce, her şeyi çok iyi hatırlıyordum. Çalışma odasında bana bakıp ne üzerinde çalıştığımı sormuştu. *Aynı anda* onunla mesajlaşıyorduk. Milo'dan hoşlandığımı ona itiraf edişimi dinlemişti. *Hayalet Gişe*'yi neden tekrar okuduğumu sormuştu.

Onu öldürecektim.

Ama sonra tekrar düşündüm: O videoyu bana Caleb yapmıştı. Caleb, Noether'in o sözünü biliyordu. Bana anlayışlı erkek arkadaşımı bırakmamı söylemişti ve Caleb kız-boşluk-arkadaşını öpmek istiyordu (hem de çok). İki kişiye aynı anda âşık değildim. Bu kişi başından beri hep Caleb'dı ve hep o olacaktı.

Caleb'la hem arkadaş olup hem de bunları yaşayamayacağımı sanıyordum. Ama şimdi ihtimallerin büyüsü her yanımı sarmışken ucunda ne olursa olsun bu fırsatı kaçırmamaya karar vermiştim. Onu kaybedecek kadar güçlü değildim fakat bu riski alacak kadar da cesurdum.

Yeni bir plan yaptım: Birincisi: onu öpecektim. Sonra da onu öldürecektim. Böylelikle ona, sıkıldığında beni terk etme seçeneğini vermemiş olacaktım.

Bex'in aklındaysa daha karmaşık bir plan vardı.

"Birkaç gün Caleb'a işkence edeceğiz çünkü bunu hak etti," dedi. "Sonra Frontier'a gidip Leo'dan ayrılacaksın ve Caleb'ı dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın."

Bex benden, Caleb'a mesaj atıp kızlar gecesi yapacağımızı söylememi istedi. Bex'le konuşacak çok şeyimiz olduğunu ve ertesi gün Frontier'a gitmeden önce birlikte öğle yemeği yiyebileceğimizi eklememi tavsiye etti. Ben mesajı atar atmaz Bex'e bir sürü mesaj gelmeye başladı. Bex hemen telefonunu kaldırıp bana mesajları okuttu. *Ona. Sakın. Söyleme.* Sırıttım. Sonra Leo'ya, Bex'in erken geldiğini, geceyi onunla geçireceğimi ve onunla ertesi gün görüşebileceğimizi söyledim. Böylelikle bunu da halletmiştik.

Hazırlanmaya başladık. Yürüyüşe çıkıp akşam yemeği olarak peynir, kraker ve havuç yiyecektik çünkü yediğimiz ekler ve cheesecake yüzünden hâlâ acıkmamıştık. Nihayet Milo'ya mesaj attım ve gönderdiği videoyu düşünmeden edemediğimi, gerçek hayatımda beni onun kadar anlayan kimsenin olmadığını söyledim. Onu bulduğuma çok memnun olduğumu, nihayet hayatımda tamamen dürüst davranabileceğim ve bana asla yalan söylemeyecek biri olduğunu ekledim.

Bex mesaja baktı ve kahkaha attı. "Bu konuda şaşırtıcı derecede iyisin."

"Motivasyonum büyük."

Annem odama girdi ve "Birden çok kıkırdamaya başladınız," dedi. Beni dikkatle inceledi. Muhtemelen manik belirtiler gösterip göstermediğimi anlamaya çalışıyordu. Gerçi daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım ama annem sürekli yeni teşhisler koymak için gözünü dört açıyordu. "Şu senin Leo'yla işler nasıl gidiyor?"

Kapı zili çaldı ve bu sayede anneme cevap vermekten kurtuldum. Kapıyı açtığımda karşımda Nolan'ı buldum. Nolan, Caleb'ın diyet versiyonu sayılırdı. Yakışıklılığı ve çekiciliği aynıydı ama hiçbir besin değeri yoktu. İkisi arasındaki farkları düşününce Caleb'ın, benim ona iyi geldiğim konusundaki yorumlarına hak vermeden edemiyordum. Beni savunurken cesur olmayı, bana

yetişmeye çalışırken de azimli olmayı öğrenmişti. Nolan'ın da karşısına birkaç engel çıksa iyi olurdu.

"Selam," dedi Nolan. "Bir şeyler yapmak ister misin diye merak ettim."

"Ben mi?" diye sordum.

"Sen ve bir misafirin varsa o," dedi umutla evin içine bakarak.

"Anladım. Caleb burada olduğunu biliyor mu?" Nolan'ın gözleri kendi evine doğru kaydı. O anda anladım ki Caleb onu, beni kontrol etmek için göndermişti ve muhtemelen onu teşvik etmek için Bex'i öne sürmüştü. Nolan yanımızdayken Bex'in onun sırrını açık edemeyeceğini düşünüyor olmalıydı.

"Caleb'a, onunla yarın görüşeceğimizi söyle," dedim ve kapıyı kapattım.

Ertesi gün Bex'i, Ella'nın Yeri'ne öğle yemeğine götürdük çünkü atlıkarıncayı kapalı haldeyken bile görmek hoşuna gidiyordu. Caleb yol boyunca arabada gizlice beni izledi ve neler bildiğimi anlamaya çalıştı. Bense yol boyunca onu öpmeyi düşündüm.

Öğle yemeğinden sonra Kenosha'daki tren istasyonuna gidecektik ve Chicago'da otopark ücretleri çok pahalı olduğu için arabayı orada bırakacaktık. Anne ve babalarımız halka açık sunuma katılmak için Frontier'a sabah gelecekti ve eğer başarılı olursak bizi sahnede izleyeceklerdi. Annemin ilaç ısrarını, son kez olmasını umarak reddetmiştim ama eğer son aşamaya kalırsak bana tekrar baskı yapacağından şüpheleniyordum.

Son yirmi dört saatte benim için yaptıklarına teşekkür etmek için öğle yemeği seçimimle Bex'i mutlu etmeye çalıştım ve naneli milkshake ile vejetaryen burger siparişi verdim.

Garson içeceklerimizi getirdiğinde Caleb, "Yarına hazır mısınız?" diye sordu.

"Matematik kısmına evet."

"Hâlâ konuşma konusunda endişeli misin?"

"Hayır, sanırım onu da hallettim."

"Ne o zaman?"

Derin bir nefes alıp başımı önüme eğdim. "Leo'dan ayrılmam

gerek," dedim ve sonra pipetimi milkshake'in içinden çıkarıp yaladım. Caleb donakalmıştı. Bana bakıyordu.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Başka birine âşık oluyorum. Bu ona haksızlık."

Caleb'la birbirimize uzun uzun baktık. Neredeyse dayanamayıp söyleyecektim. Bana karşı hisleri, yüzünden okunuyordu. Bunu daha önce nasıl göremediğimi anlayamıyordum.

Ama Bex masanın altından beni tekmeleyerek, "İnternetten tanıştığı biri," dedi. "Ona internetten tanıştığı çocuklara güvenmemesi gerektiğini söyler misin?"

Caleb bu kez Bex'e bakıyordu.

"Sence bu, duruma göre değişmez mi?" diye sordu.

"Bence isimsiz olarak tanışılan herkesin bir konuda mutlaka yalan söylediğini varsaymak gerek."

Hayatımda belki de ilk kez Caleb'ın yüzünün kızardığını görüyordum.

Bex haklıydı. Bu çok zevkliydi.

CALEB

Konferansa ev sahipliği yapacak olan otel Millenium Park'ın yanındaydı. Dolayısıyla tren istasyonuna yürüme mesafesindeydi. Biraz sessizlik istiyordum. Bex ve Evie trende çok enerjikti ama ben yarınki performansımızı, Milo'nun usulca yaklaşan sonunu, Santori'den gelen ve Leo'yla aynı odada kalacağımızı bildiren e-postayı düşünüyordum. Dolayısıyla biraz gergindim.

Tess sürekli bana mesaj atıyor ve saatleri sayıyordu. Bir saatli bomba patlayacakmış gibi hissetmesem bunu sevimli bulabilirdim. Onu yarınki poster sunumundan önce buluşmamaya ikna etmiştim. Evie'nin sunum yapamayacak kadar sinirlenmesini ve bu sebeple MIT'ye girme şansımı kaybetmeyi istemiyordum. Her ne kadar bunun artık sona ermesini istesem de bu riski alamıyordum.

Otele giriş yaparken Evie telefonuna bakarak, "Eyvah," dedi. Bex de ben de ona döndük.

"Leo'nun uçağı rötar yapmış. Akşam yemeğine yetişemeyebilirmiş."

Bex'le göz göze geldik. Bex, "Yarın akşamüstüne kadar beklemen gerekiyor," dedi. "Sunumlardan hemen önce ondan ayrılamazsın. İkiniz için de iyi olmaz."

Evie başını salladı. "Tamam. Doğru," dedi.

Belki de böylesi daha iyiydi. Hepimizin aklında ilişki sorunlarımız vardı ama burası Frontier'dı. Tüm dikkatimizi buraya vermek zorundaydık.

Biraz ânı yaşamak istiyordum. Eşyalarımı odama bıraktıktan sonra yarınki poster sunumu için hazırlanmış olan balo salonuna indim. Salonda elli tane gri metal stant vardı. Stantların her biri benim boylarımdaydı ve hem önlerinde hem de arkalarında poster koyulacak yerler vardı. Her standın arasına engeller koyulmuştu. Dolayısıyla komşularımızla sohbet etmemiz zor olacaktı. Kocaman pencereler, perdelerle örtülmüştü. Salon şimdi bomboş görünüyordu ama yarın kalabalık olacağı kesindi.

Hangi stantta olacağımızı henüz bilmiyorduk. Bu yüzden salonda gezip stantların metal ve kumaş kısımlarına parmaklarımı değdirdim. Mekânı sahiplenmeye çalışıyordum. Beyzbol maçlarından önce de böyle yapardım.

Akşam yemeğinden önce biraz vaktim vardı, bu yüzden şehri gezmeye karar verdim. Tuhaf metal fasulyenin üzerindeki yansımamı izledim. Sonra buz pateni yapanları seyrettim. Her yerde Noel süslemeleri vardı ve her yer çok kalabalıktı. Ellerinde fotoğraf makineleri olan turistler, küçük çocuklarını terbiye etmeye çalışan anne ve babalar, Bond çantalarını sallayarak yürüyen çalışanlar... Böyle bir yerde yaşayabileceğimi düşündüm ancak kendimi Boston'da hayal ettiğim sahneleri dizginleyerek bu düşünceyi nötr bir hale getirmeye çalıştım.

Duş aldıktan ve kıyafetlerimi değiştirdikten sonra lobiye indim ve Evie'yi gördüm. O anda, yalnızca Frontier'a odaklanacağıma dair kendime verdiğim sözlerin hepsi buharlaşıp uçtu. Muhteşem görünüyordu. Yumuşacık, gri bir elbise giymişti ve saçlarını öyle bir toplamıştı ki sanki beni saçlarını bozmaya davet eder gibiydi. Bunda Bex'in payının olduğu çok açıktı.

Telefonumu çıkardım.

Caleb: *Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?*

Bex: *Kimsiniz?*

Telefonumu cebime koydum ve Evie'nin yanına yaklaştım. Arkasından yaklaştığımı hissedince bana döndü ve omzu göğsüme dokundu. Göz göze geldiğimizde zihnimdeki bütün kelimeler uçup gitti.

"Caleb."

Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi.

Evie'nin Milo konusunda benimle dalga geçtiğinden şüphelenmeye başlamıştım. Sürekli *evet, daha fazlasını yap, yaklaş* mesajları veriyordu. Hiç *ben internette tanıştığım isimsiz bir çocuğa âşık oldum ve o sen değilsin* der gibi bir hali yoktu. Ben bu konuda ne yapacağıma karar veremeden Bex yanımıza geldi. "Aman Tanrım, siz ikiniz başka bir yere bakar mısınız? Bir yerleri ateşe vereceksiniz," dedi.

Evie başını önüne eğdi ve yüzü kızardı. Bense sırıtıyordum. Onda bu etkiyi yaratmış olmak hoşuma gitmişti. Sonra Santori ve Chandran geldi ve onlarla yemek salonuna yöneldik. Yürürken Bex'e baktım. "Sen de harika görünüyorsun Bex," dedim.

"Gözlerini kapat!" dedi. Bunu öyle otoriter bir tavırla söylemişti ki gerçekten gözlerimi kapattım. Düşmemek için aynı anda yürümeyi de bıraktım.

"Kıyafetim ne renk?" diye sordu, tebessüm eder gibi bir ses tonuyla. Hiçbir fikrim yoktu. Ama oldukça ciddi bir yemekteydik. "Siyah?"

"Aç," dedi.

Elbisesi parlak turuncuydu.

"Yalnızca gerçekten içinden geliyorsa iltifat et."

Minneapolis'ten bir devlet lisesinin müdürü, adını daha önce hiç duymadığım bir Doğu Yakası yatılı okulunun dekanı ve onun iki öğrencisiyle aynı masaya düşmüştük. Ne yemeğin hatırda kalır bir yanı vardı ne de konuşmaların. Ayrıca Bex, Evie'yle aramda oturuyordu. Bunu kazara mı yapmıştı yoksa olur da Leo erken gelir diye bir kazayı mı önleme çalışıyordu, bilmiyordum.

Santori hiçbirimizin yemediği bir pastayı –ahududu şurubuna boğulmuş çikolatalı, tatsız tuzsuz bir şeydi bu– mideye indirdikten sonra odamıza çıkıp biraz uyumamızı istedi. O da neredeyse bizim kadar gergindi.

Sabah kahvaltı için otelin hemen karşısındaki simitçide buluşmak için sözleştik. Tam asansörden iniyordum ki Bex, "Bu gece

Leo'ya karşı nazik ol. İşleri olması gerekenden daha zor hale getirme," dedi.

"Hiç öyle şey yapar mıyım?"

Hem Evie hem de Bex göz devirdi. Alınmıştım.

Saat henüz geç olmamıştı ama yatağa girmek için hazırlandım. İşleri kolaylaştırmak adına Leo geldiğinde uyuma numarası yapacaktım. Bir saat sonra Leo odaya girdiğinde tam da öyle yaptım. Duş aldı, telefonunu kurcaladı ve sonra yatağa girdi.

Pek hareketsiz kalamıyordum ancak yeteri kadar inandırıcıydım. Yani benimle konuşmak istemeseydi konuşmazdı. Ama o ne yaptı? "Bitti değil mi?" diye sordu.

"Iım," diye kem küm ettim. Bu soruya nasıl insancıl bir cevap verebileceğimi bilmiyordum.

"Mesajlarıma cevap vermiyor."

"Muhtemelen telefonunu sessize almıştır. Çok yoruldu ve yarın büyük gün."

Söylediğim doğruydu ama ikimiz de biliyorduk ki Evie eğer Leo'yu hâlâ erkek arkadaşı olarak görüyor olsaydı o gelene kadar telefonunu sessize almazdı.

"Zaten uzun sürmeyeceği belliydi," dedi. "O sana âşık."

Leo'nun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Dolayısıyla itiraz etmedim.

"Neden bana engel olmadın?" diye sordu. "En başından? Bana çok daha fazla sorun çıkarabilirdin."

"İstediği sendin. Ben de aradan çekildim," dedim. Duraksadım ve Milo'yu düşündüm. "Gibi."

Leo, öfkeli bir iç çekişle gülmek arasında bir ses çıkardı. "Şu an aklına gelen şeyi bilmek istemiyorum."

"Evet," dedim. "Muhtemelen istemezsin."

EVIE

Gün doğmadan uyandım. Beni bekleyen gün için endişeliydim. Önceki gün yaşananlar zihnimi meşgul etmeyi başarmıştı ama kötü hisler asıl şimdi bastırmıştı. Şimdiden, geçen seneden fazlasını yapmayı başarmıştım. Anita bu küçük zaferi kutlamamı söylerdi ama ben, gerisini getirmezsem bunun bir anlamı olmayacağını biliyordum.

Yatağımdan kalkmadan nefes egzersizleri yaparak Bex'in uyanmasını bekledim. Uyanınca da duşa önce onun girmesine izin verdim ve bu sırada makalemizi tekrar okudum. Gözüme hâlâ güzel göründüğünü fark edince rahatladım. Poster sunumunda kendime hâkim olabilirsem sahneyi kesinlikle görürdük. Artık Caleb'ın Milo olduğunu öğrendiğimden, bu benim için daha fazla önem kazanmıştı. Ondan uzak kalmayı hiç istemiyordum ama eğer o MIT'yi istiyorsa ben de onun bunu başarmasını istiyordum.

Duştan çıkınca, alışverişte aldığım en geleneksel kıyafetlerden birini seçtim. Çünkü Caleb'ın aklını karıştırmak istemiyordum. Hâki bir pantolon, beyaz bir gömlek giydim ve saçımı atkuyruğu yaptım. Sanırım bir matematikçi gibi görünüyordum ama banyodan çıktığım anda Bex bana baktı ve saçımı, gömleğimi ve pantolonumu işaret ederek, "Hayır, hayır, hayır," dedi.

İtiraz etmeye yeltendiğimde beni susturdu.

"Hayır," dedi tekrar. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama bunu yapmak için erkek gibi giyinmene gerek yok. Sen bir ma-

tematikçi, bir fizikçi ve bir kızsın. Aynı anda üçü de olabilirsin. Basmakalıp inançlarla bu şekilde savaşamazsın."

"Böyle giyinen kızlar da var," dedim.

"Ama bu sen değilsin. Eğer Tanrı..."

Araya girmek için ağzımı açtım.

"...veya evren," diye ekledi, "sana kum saati gibi bir beden bahşettiyse onu pilili pantolonların ardına gizleyemezsin."

Valizime doğru yöneldi ve içini karıştırmaya başladı. Kıvrımlarımı sarmayan ama teğet geçen kırışık, lacivert, ipek bir bluz ve siyah bir pilili etek çıkardı. "İşte bu," dedi. "Ayrıca az önce modaya karşı işlediğin büyük suçtan dolayı sana tayt da yok. Şimdi git, üzerini değiştir."

"Bex," dedim. "Hava sıcaklığı sıfırın altında." Kendimden biraz ödün verebilirdim ama bu kadar değil.

"Peki," dedi bana taytımı uzatarak. "Ama saçını ben yapacağım."

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra Bex bana dağınık bir topuz yaptı. Yeni çizmelerimi giydim. Mücevher olarak bir tek Bex'in bana aldığı kolyem vardı. Onu takmıştım. Aynada kendime baktım ve Bex'in haklı olduğunu anladım. Biraz önce matematik yarışmalarına katılan öğrenci kızlara benzemiştim, şimdiyse derse girmek üzere olan bir profesöre benziyordum.

"Pekâlâ," dedim.

Bex aynanın karşısına, yanıma geldi. Üzerinde pembe bir etek ve aynı renk bir kazak vardı. Bunun bütün gün göreceğim tek pastel renk olacağını tahmin edebiliyordum ve bu ortamda bile tamamen kendisi olabildiği için Bex'i çok seviyordum. Çantalarımızı aldık ve Caleb ve Leo'yla buluşmak için aşağı indik.

Kahvaltı çok gergin geçti. Hepimiz diken üstündeydik. Caleb'la beni otobüse bindirdiğinden beri Leo'yu ilk kez görüyordum ve herkes ilişkimizi bitirmek üzere olduğumu biliyordu. Yine de onu yanağından öpüp yanına oturdum.

Gitme vaktimiz geldiğinde Bex, "Ben biraz dolaşıp Noel süslerine bakacağım. Misafirleri içeri almaya başladıkları anda gelip sizi kontrol edeceğim," dedi.

Ayağa kalktım ve Bex bana sarıldı. Uzun süre öylece kaldık. "Sensiz burada olmazdım," diye fısıldadım.

"Olurdun," dedi. El ele tutuştuk ve sonra gitti.

Biraz gözlerim dolmuştu. Leo elini sırtıma koydu. Ona sokuldum. Böyle bir anda onda bu şekilde teselli aramanın bencillik mi yoksa kibarlık mı olduğunu bilmiyordum. Umarım her şey bittiğinde arkadaş olarak kalabilirdik.

Otele dönerken Leo'nun elini tuttum ve o da yüzüme baktı. Ona hafifçe gülümseyerek şu mesajı vermeye çalıştım: *Artık seninle çıkmak istemesem de seni bir insan olarak seviyorum.* Son altı ayda duygularımla başa çıkma konusunda biraz ilerleme kaydetmiştim ancak bu tür ince mesajlar vermek sanırım beni aşıyordu.

Poster sunumu için salona girdiğimizde stantlarımıza atandık. Caleb ve ben pencerelere bakan sıradaydık. Bunu şans olarak yorumladım çünkü salonda klostrofobik olarak en sorunsuz yer orasıydı. Leo ortada bir yerdeydi. Saat 10:00'dan itibaren bir saat boyunca herkes salona girebilecekti. O sürede anne ve babalarımızla Bex'i görmeyi bekliyorduk. Ardından kısa bir ara verilecekti ve sonra salon jüriyle katılımcılar dışında herkese kapanacaktı.

"İyi şanslar," dedim Leo'ya.

Yüzüme dokundu. "İyi şanslar, Evelyn Jane." Sonra Caleb'a baktı. "Sana da," dedi.

Caleb başını salladı. "Bitince görüşürüz."

Caleb'ın boyu, standın tepesine ulaştığı için ben pencereden aşağıdaki trafiği izlerken Caleb posterimizi yapıştırdı. Poster sunumu konusunda o kadar endişeliydim ki Caleb'ın yanında olduğum için midemde kelebekler bile uçuşmuyordu. Derin nefesler aldım ve Matematik Dâhisi kabininde gösterdiğim başarıyı düşündüm.

Caleb yanıma geldi. "Dün buraya kadar gelebilen yalnızca 132 kişi olduğunu düşündüm. Biz de onlardan ikisiyiz. Bundan sonra ne olacağı önemli değil. Güne harika başladık."

"Bunu Santori'ye söyle."

Caleb başını iki yana salladı. "Ciddiyim, Evie," dedi. "Başarısız bile olsak hiç önemli değil. Etrafına bir bak."

Baktım. Ve neden bahsettiğini anladım. Chicago'nun orta yerinde lüks bir oteldeydik. Etrafta bir sürü çocuk, matematik ve fiziğe konu olmuş en ilginç problemlerden bahsediyordu. Bir saat içinde çok zeki profesörler buraya gelecek ve bizimle yaptığımız işler üzerine konuşacaktı. Bu gece şehirde mükemmel bir akşam yemeğine gidebilirdik. Caleb'a baktım. "Birden çok bilge oldun," dedim.

Derken kapılar açıldı. Caleb kendi ailesiyle ve benim annemle konuşarak onlara çalışmamızın genel bir açıklamasını yaptı. Bu sırada ben de babama daha derin bir anlatım yapıyordum. Adinkraları bilmiyordu. Bu yüzden yavaşça anlatmaya başladım, çizimin her parçasının anlamını açıkladım ve sonra konuyu matrislere ve denklemlere bağladım. Her ne kadar hata düzeltme kodu işi daha ilginç hale getirse de babam o kısmına pek ilgi duymamıştı. Tam onu bunu açıklıyordum ki herkesin sustuğunu ve beni izlediğini fark ettim.

"Her şey yolunda mı?" dedim etrafıma bakınarak.

Annem elimi tuttu. "Çok güzel görünüyorsun, Evelyn. Başka bir dünyadan gelmiş gibisin," dedi.

Aşırı hassas mı davranıyordum bilmiyorum ama kelime seçiminin altında gizli bir anlam arıyordum. "Başka bir dünyadan gelmiş gibi," derken "deli gibi görünüyorsun," mu demek istiyordu? Öyle bile olsa tepki vererek bir yere varamayacaktım, dolayısıyla gülümsemekle yetindim. "Teşekkürler. Kıyafetlerimizi Bex seçti."

Annemin arkasındaki Caleb beni şöyle bir süzdü ve dudaklarını okuduğumda, "Teşekkürler Bex," dediğini gördüm. Babası annesinin arkasından uzandı ve Caleb'ın ensesine hafif bir tokat patlattı. Sırıttım.

Caleb onlara Newton'ın bütün katılımcılarını görmeleri gerektiğini söyleyip onları Leo ve Chandran'ın posterine götürmeyi teklif etti. Annem onunla gitmeden önce beni yanağımdan öperek, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedi. İlaçtan bahsediyordu.

"Tabii atarım," dedim. Neşeli davranmaya çalışıyordum.

CALEB

Annemle babamı Leo'nun yanında bırakırken anneme, "Senin görevin, günün geri kalanında Beth'i, Evie'den uzak tutmak," dedim.

"Tamam," dedi. "Senin görevin de o kıza hislerinden bahsetmek."

"Planlarım arasında," diye cevap verdim Evie'nin yanına doğru yürürken.

Evie, Leo'nun düşük bütçeli bir versiyonuna benzeyen bir çocukla konuşuyordu. Yanımızdaki posteri işaret ederek, "Bu bizim komşumuz. Adı Brian," dedi. Çocuğa arkasını dönerek sessizce, "Çocuk aptalın teki," diye ekledi.

Evie'nin bu yönünü de seviyordum. İnsanların gözleri önünde onlara aptal deyişini değil (bu da hoşuma gitmiyor değildi), insanları tanıtırken her seferinde babasının İngiliz tavrını takınmasını... Öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki sanki karşısındaki kişinin ona sahte bir isim uydurduğundan şüpheleniyor gibiydi.

Brian tekrar posterimizi işaret ederek, "Ben de sevgili eş yazarına bir şey açıklıyordum," dedi. Evie parmağını boğazına sokup kusar gibi yaptı. "Bence cebirsel tasvirlere bağlı kalsanız daha iyi olurdu çünkü bu karmaşık modellere geçtiğinizde netlik konusundan taviz vermiş oluyorsunuz." Adinkraları işaret ederek, "Çok güzeller," dedi ve Evie'ye gülümseyerek ekledi: "Ama gereksizler."

Kafam karışmıştı. "Ama onlar olmadan hata düzeltme koduna ulaşamazdık ve çalışmamızın odak noktası bu zaten."

"Zahmet etme," diye fısıldadı Evie. Sonra daha yüksek sesle, "Gidip Brian'ın posterini görelim," dedi.

Stantlar arasındaki engelin etrafından dolaştık. Brian'ın posteri, en azından kendi tanımına göre, sicim teorisine dair öneriler barındıran uzun bir ispat içeriyordu. Evie postere iki dakika kadar baktıktan sonra, "Otuz ikinci satırda bir hata var," dedi. Başını yana eğdi ve posteri inceledi. "İspatı geçersiz kılmaması için onu düzeltme imkânın var. Muhtemelen bu çalışmayı bu yüzden kabul ettiler. Bu hatayı düzeltmeni beklediler."

Brian önce Evie'ye baktı ve sonra şaşkaloz gibi posterine baktı. (Ne güzel bir kelime.)

Evie bana baktı. "Saat kaç?" diye sordu.

Telefonumu çıkardım ve o sırada kızların kıyafetlerinin neden hiç cepleri olmadığını düşündüm. "On kırk yedi."

"Jüriye verecek bir cevap düşünmek için en az yirmi üç dakikan var," dedi Brian'a dönerek.

Sonra beni engelin etrafından tekrar kendi standımızın önüne çekti.

Yüzündeki halinden memnun ifadeyi izledim. "Gerçekten hata var mıydı?" diye sordum.

"Elbette," dedi şaşırarak. "Böyle bir zamanda kimseye böyle bir şey yapmam."

"Brian gibi birine bile mi?"

Başını salladı. "Dünyada benim yaptığım işi yapan yalnızca bin civarında insan var. Onlar ne kadar iyi olursa benim işim de hayatım boyunca daha iyi olur. Ondan hazzetmeme gerek yok." Bir an duraksadı ve ekledi. "Neyse ki yok..."

"Ama hiç bıkmıyor musun?" diye sordum. "Brian ve Dr. Lewis gibi insanlar tarafından küçümsenmekten?"

"Elbette bıkıyorum. Ama aynı zamanda senin gibi, David, Dr. Biesta, Leo ve hatta Dekan Santori gibi insanlar da var. Santori elbette benim bunu başarabileceğimi düşünmüyordu ama kabul edildiğimden beri bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı."

İşte şimdi Evie'nin neden David'e, benim için her şeyin kolay olduğunu söylediğini anlayabiliyordum. Ben sürekli kendimi kanıtlama mecburiyetiyle yaşamıyordum. Bugün bile kaç kişi –hatta kendi annesi bile– Evie'nin yaptığı işten ziyade dış görünüşüne yorum yapmıştı. Benim bundan daha iyisini yapmam gerekiyordu.

Poster bölümünün sonlarına doğru vaktimizi Bex'le sohbet ederek geçirdik. Evie'nin rahatladığı her halinden belliydi. Yetkililer biraz sonra jürinin geleceğini söyleyerek konukları salondan çıkarmaya başlayınca ben de Evie'yle Bex'i birbirilerinden güçlükle ayırıp Bex'i kapının dışına ittim.

Salondaki gürültü hatırı sayılır derecede azalmıştı ve birden önümüzde uzun bir boş vakit belirmişti. Zira yüzlerce poster ve yalnızca beş jüri vardı.

Yaklaşık on dakika sonra jürilerden biri yanımıza geldi. David daha önce bize jürilerin bizimle özellikle ilgilenmesinin iyiye işaret olduğunu söylemişti. Bir saat içinde tüm adaylarla detaylı olarak ilgilenemeyeceklerinden, ilk beşe girmeye aday gördükleri projelere odaklanıyorlardı.

Gelen jüri üyesi bir mühendisti. Yazılımla ilgili soru gelecekse ondan gelecekti. Posteri birkaç dakika sessizce inceledi ve adinkrada parmağını gezdirerek hata düzeltme kodunun üzerinde uzun süre vakit geçirdi. Bana baktı. "Bu çok ilginç," dedi.

"Biz de öyle düşündük," dedim.

Tekrar postere baktı.

"İsimlerinizi alfabetik sırayla mı yazdınız?"

"Hayır, efendim," dedim. "Düşünsel katkı sıralamasına göre yazdık." Kural bu şekildeydi ve jüri üyesi de bunu biliyordu. Evie yine derin nefes egzersizi yapmaya başlamıştı. O konuşmaya hazır olmadığı için ben devam ettim. "Matematiksel kısmıyla Evelyn ilgilendi. Denklemleri o yazdı ve modeli o geliştirdi. Ben adinkraları büken ve simetrileri bulan programı yazdım. Ayrıca Hamming koduyla ilgili soruları da cevaplandırabilirim."

Adam ikimizi şüpheli gözlerle süzdü.

"Çalışmanız başlı başlına etkileyici bir iş," dedi. "Ama ha-

nımefendinin ismini öne yazmanızın sebebini anlayabiliyorum. Birincilik ödülünün ilk kez genç bir kadına verilmesi, reklam açısından da çok faydalı olur."

Kolyesini okşamakta olan Evie nihayet konuştu. "Matematikle ilgili bir sorunuz var mı? Gerekli altyapıya sahip olmayanlar için anlaması oldukça zor olabilir." Ona aldatıcı, şirin bir tebessümle baktı.

Jürinin sorularına Evie'nin verdiği cevaplar uzun, detaylı ve teknikti. Aylardır bu konu üzerine çalışıyorduk ama ben bile cevaplarını takip edemiyordum.

Jüri beni kod söz dizimi ve hata düzeltme kodlarının anlamları konusunda sıkıştırdı ancak David ve Bex, bizi bu konulara çok iyi hazırlamıştı. Sorduğu her sorunun provasını daha önce yapmıştım. Jürideki matematikçiyi, değerlendirme için yanımıza göndereceğini söyleyerek sözlerini bitirdi. Sesinde tehditkâr bir ton vardı ama Evie, "Bu çok güzel bir fikir," diye cevap verdi.

Adam Evie'yi baştan aşağı süzdü. Belli ki kinaye yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu ama Evie ifadesiz gözlerle ona bakmayı sürdürdü.

Jüri üyesi yanımızdan uzaklaşırken Evie bana yüksek sesle, "Hey Caleb, başarısız olan fizikçilere ne denir biliyor musun?" diye sordu.

Mühendis duraksayıp başını çevirdi ve bize baktı. Acaba bu espriyi daha önce duymuş muydu?

Evie bu hareketiyle kazanma şansımızı mahvetmiş olabilirdi ama hiç umurumda değildi.

EVIE

Mühendis yanımızdan gittikten birkaç dakika sonra başka bir jüri üyesi geldi. Bu bir matematikçi değildi. Chicago Üniversitesi'nden bir fizikçiydi. Çalışmalarını hayranlıkla takip ediyordum ve bu yüzden biraz heyecanlanmıştım. Dr. Singh belli ki saçlarını pahalı bir yere kestiriyordu. Sanki her saç telinin üzerinde tek tek çalışılmış gibiydi. Üzerinde parlak turuncu bir gömlek vardı. Matematikçiler ne kadar karizma yoksunuysa fizikçiler de o kadar karizmatik oluyordu.

Dr. Singh gülümsedi. "Bayan Beckham ve Bay Covic, bunu sabırsızlıkla bekliyordum." Sonra cebinden okuma gözlüklerini çıkarıp taktı ve telefonuna bakarak başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi. "Bir meslektaşıma cahil dedim ve alındı. Ama cahille aptal aynı anlama gelmiyor, yanlış mıyım?"

"Hayır," dedi Caleb. "İkisi aynı şey değil." Birbirimize bakıp gülümsedik.

"Pekâlâ, o zaman." Dr. Singh elini uzattı. "Bana şu projenizden bahsedin bakalım," dedi.

Projenin ardındaki motivasyondan ve adinkraları ortaya çıkaran matematikten bahsettim.

"Evet, evet," dedi Dr. Singh. "Bunların hepsini makalenizden okudum. Şimdi yeni bir şeylerden bahsedelim. Makalenizde Bostrom'un simülasyonundan bahsediyorsunuz ama üzerinde fazla durmuyorsunuz."

Caleb beni dirseğiyle dürttü.

"Dr. Singh," dedim temkinli bir tavırla, "o teorinin bir ispatı olmadığını biliyorsunuz."

"Henüz yok ama eğer dünyamız bilgisayar kodlarıyla yazılmışsa bu teori daha inanılabilir olmaz mı?"

Gülümsedim. "Ortalığı karıştırmaya çalışıyorsunuz."

"Dr. Singh posterimize baktı ve "Siz de öyle," dedi. "Öğleden sonra yapacağınız konuşmada iyi şanslar dilerim. Burada çok büyük bir fikir ortaya koymuşsunuz. Detaylarda zaman kaybetmeyin."

Dr. Singh gidince Caleb'la birbirimize döndük. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, ağzımız kulaklarımıza varmıştı.

"Öğleden sonra yapacağımız konuşma mı?" dedi Caleb.

Kollarına atılmak istiyordum ama yetişkin gibi davranmaya çalışıyordum. Bu yüzden yalnızca olduğum yerde hafifçe zıpladım.

"Onunla konuşurken hiç gerilmedin," dedi Caleb.

Başımı iki yana salladım. "Evet. Ama bize bayıldı."

Süre bitmeden önce bir jüri üyesiyle daha görüştük. Matematikçiyle. Mühendis kadar kötü niyetli değildi ancak Dr. Singh kadar da hayran olmuşa benzemiyordu. Ama sorularına cevap vermekte zorluk yaşamadım. Sonra süre bitti.

Öğle yemeği gergin geçti. Finalistler yemekten sonra açıklanacaktı, dolayısıyla kimse sohbet havasında değildi. Leo da Chandran da pek umutlu görünmüyordu. Bu yüzden Caleb ve ben de heyecanımızı kendimize sakladık. Dr. Singh jürilerden yalnızca biriydi. Hiçbir şey kesin değildi.

Önceki gece bizi karşılayan adam sahneye çıktı. Caleb'ın elini tuttum.

Buraya kadar gelen herkesin kendisiyle gurur duyması gerektiğini söylendi. 132 katılımcıyı seçmek için beş yüzden fazla makalenin incelendiği ve finale kalan beş makalenin yenilikçi matematiksel araçlar, fizik bilimine yapılmış anlamlı katkılar ve özgün fikirler içerdiği anlatıldı. Finalistlerin isimleri alfabetik sırayla ilan edildi, bu yüzden benim ismim ve Caleb'ın ismi ilk

okunanlar olmuştu ve kendimi Caleb'ın kollarında bulduğum için diğer isimleri duyamadım.

Beni Caleb'ın kollarından alan Dekan Santori oldu. "Seninle gurur duyuyorum, Evelyn. Buraya gelmek için neleri aşman gerektiğini çok iyi biliyorum," dedi. Sonra Caleb'ın sırtını sıvazladı ve "Seni de tebrik ederim Caleb," dedi.

Projemizin aslında benim çalışmam olduğunu kabul etmişti. Gözlerimde yaşlarla bakakaldım.

Leo ve Chandran'ın yüzünü görünce finale kalamadıklarını anladım. David'in söylediği (ve söylemediği) şeylerden sonra bu sonucu zaten bekliyordum ama bu yine de az sonra yapmak zorunda olduğum şeyi zorlaştırıyordu.

Leo bana sarıldı ve kulağıma, "Tebrik ederim," diye fısıldadı. Bunun bana bu kadar tuhaf gelmesine şaşırmıştım. Çok kısa bir süre önce kendimi ondan ayıramıyordum ama şimdi bu yakınlık bana çok yanlış geliyordu. Konuşmalar saat dörtte başlayacaktı ve o zamana kadar prova yapabileceğimiz bir odamız olacaktı ama David bize daha önce zorla birçok prova yaptırdığı için hemen başlamak zorunda değildik. Ayrıca bu işi aklımdan atarsam daha iyi performans göstereceğimi de biliyordum.

Leo'ya baktım. "Biraz yürüyelim mi?" dedim.

"Tabii. Hazır birini duymuşken tüm kötü haberleri aradan çıkaralım."

Dışarı çıkmak yerine ikinci kata çıktık. Orada caddeye bakan bir yürüme yolu vardı. Yolun yarısına geldiğimizde Leo beni caddeye bakan kanepelerden birine doğru yöneltti.

Birlikte oturduk ve ona, "Konuyu anladın sanırım, artık görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum. Üzgünüm," dedim.

Yüzünü dikkatle inceledim. Üzgün ya da öfkeli görünmüyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Rahatlamış," dedi. "Rahatlamış görünüyorum."

"Neden?" diye sordum. İlişkiyi bitiren taraf olmama ve onu incitmek istemememe rağmen benden kurtulduğuna sevindiği fikri hoşuma gitmemişti.

"Birlikte olduğun kişi başkasına âşık olmadığında ilişki yaşamanın daha eğlenceli olacağına dair bir fikrim var."

Başımı önüme eğdim. "Bu muhtemelen sana kendini daha iyi hissettirmez ama ben de bilmiyordum."

"Sana inanıyorum. Ama bence bilmeyen yalnızca sendin."

İlişkimiz bitince biraz üzüldüğümü gizleyemezdim. Başlarda bana yaşattığı heyecan için Leo'ya her zaman minnettar kalacaktım.

"Sen bana fizik dersinde öyle bakana kadar bir erkeği öpmek isteyeceğim hiç aklımın ucundan geçmezdi," dedim. Yalnızca Caleb'la olmayı beklerken onunla zaman geçirdiğimi düşünmesini istemiyordum.

"Teşekkürler," dedi. Elimi tuttu ve sıktı. Ben de sıktım.

"Belki de rahatlamanın sebebi yalnızca Caleb ve ben değilizdir," dedim.

Başını hafifçe iki yana salladı.

"Prenses Leia kostümüne biraz ilgi duymamış mıydın?"

"Hayır, bunun suçunu bana atamazsın. Belki Bex'e biraz ilgi duymuş olabilirim ama daha ileriye asla gitmedi."

"Belki şimdi gider."

"Evie. Bu şu anda senin sorunun değil. Sen benden ayrıldın. Senin sorumluluğun burada bitiyor."

"Üzülmeni istemiyorum."

"Bu senin kontrolünde değil."

"Arkadaş kalacak mıyız? Geri döndüğümüzde?"

"Belki hemen değil ama evet, bence kalacağız."

"Ben gidip hazırlanayım o halde. İlk erkek arkadaşım olduğun için teşekkürler."

"Rica ederim," dedi gülerek. Rahatlamıştım.

"Ayrıca fizik dersinde oyum hâlâ senin çözümünden yana," dedim fazladan bir şeyler sunmaya çalışarak.

Kahkaha attı. "Ben de hâlâ seninkinin daha güzel olduğunu düşünüyorum."

CALEB

Lobide telefonuma bakıyordum. Bir yanım Evie'nin Leo'yla işini bitirir bitirmez beni –gerçek beni– bulmaya gelmesini umuyordu ama muhtemelen Tess olarak Milo'yu arayacaktı.

Bir süre bekledikten sonra artık kim olmam gerektiğini umursamadığımı fark ettim. Yalnızca ondan haber almak istiyordum. Fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Bugün caddede karşıdan karşıya geçerken Leo'nun elini tutmuştu ve finalistler ilan edildiği an dışında bütün gün bana hiç dokunmamıştı. Belki de Leo'dan ayrılmıştı ama üzgündü ve kendini toparlaması gerekiyordu.

Artık dayanamayınca Tess'in profil sayfasını açtım. Çevrimiçi olduğu yazıyordu ama bana bir şey yazmamıştı. Tabii o da benim burada olduğumu biliyordu ve ben de ona bir şey yazmamıştım. Sahneye çıkmadan önce kocaman bir kavgaya tutuşmak istemiyordum. Ayrıca benim Milo olduğumu öğrenip öfkelenmemesi mümkün müydü?

Bir süre öylece bekledik ama sonunda bu gerginliğe dayanamadım.

Milo: Hazır mısın?

Tesseract: Bir süredir hazır bekliyorum.

Milo: Tanıştığımızda biraz tuhaf hissetmemiz normal. Eminim zihninde gerçek benden uzak birini hayal etmişsindir. Ama bilmeni istiyorum ki bu da gerçek benim.

Tesseract: İsmin hariç.

Milo: Evet. Ve o ismi kız tavlamak için seçtiğimi söylemiştim ama bu da kısmen doğruydu. Aslında seni bulmak için seçmiştim.

Tesseract: Bunun hiç mantıklı olmadığının farkındasındır umarım.

Milo: O zamanlar mantıklıydı.

Tesseract: Yüz yüze olabilecekken neden buradan konuşuyoruz?

Milo: Neredesin?

Tesseract: Yürüyen merdivenlerle bodrum katına kadar inersen birkaç toplantı odasının ortasında bir salon göreceksin.

Milo: Yakanda kırmızı gül mü var?

Tesseract: Ne kadar klişe... Elimde *Kediler Neden Resim Yapar kitabı var.*

Başımı telefondan kaldırdım. Yüzümde şok ve neşe ifadeleri birbiriyle savaşıyordu.

Milo: Evie.

Tesseract: Yazmayı bırakıp koşsana.

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Yerimden fırladım ve lobiyi yararcasına geçip otelin arka tarafındaki yürüyen merdivenlere çıkan koridora koşarak daldım. Bodrum katından iki kat yukarıdaydım. Yürüyen merdivenlerde de yavaşlamadım. Tek başına duran insanların etrafından dolanıp grup halinde duranları itip kakarak geçtim. Pek hoş olmayan bakışlarla karşılaştım ama durmadım. Açıklama da yapmadım.

Evie en alt katta beni bekliyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. İnsanların arasında slalom yaptığımı görünce yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Büyük bir hızla yanına vardım ve elini tutup onu kenara çektim.

"Ne zamandan beri biliyorsun? Bex'ten beri mi ondan önce mi?"

Ama Evie başını iki yana salladı. "Sonra," dedi. Beni yürüyen merdivenin arkasında, duvarın içindeki ufak bir oyuğa çekti.

Beni buraya çağırmadan önce bu oyuğu bulmuş olması çok hoşuma gitmişti.

"Evie," dedim kocaman gözlerinin içine bakıp yanağını okşayarak. Çenesini tutup başını kaldırdım. Sonra kendime engel oldum. Bunu onun da benim kadar istediğinden emin olmak istiyordum. Beni yine itmesini istemiyordum. "Emin misin?"

Evet dercesine başını salladı. "Beni öpmeni istiyorum. Hem de çok."

Tess'e yaptığım itirafı düşünerek gülümsedim. "Sana onu anlattığımda bana içimden geleni yapmayı tavsiye edeceğini umuyordum."

"Şimdi ediyorum işte." Sesinde yıllardır çektiğim hasretin yankısını duyuyordum adeta.

Elimden geldiği kadar yavaş ve nazikçe dudaklarımı ona yaklaştırdım. Yıllar önce garajda hayal ettiğim o öpüşmenin canlı bir hayaliydi sanki. Elini gömleğimin içine soktu ve beni kendine çekti. Öyle bir tavırdı ki bu, içinde hem güven hem arzu vardı. Dudaklarında kaybolmak istiyordum.

Geri çekildim ve yüzünü ellerimin arasına alıp, "Nihayet," dedim. Hislerimi daha iyi anlatacak bir kelime bulamamıştım.

"Caleb," dedi ismime yepyeni anlamlar katarak. İsmimi söyleyişinde bir emin olma hissi vardı. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Şimdiye kadar çok kızı öpmüştüm ama ilk kez gerçekten âşık olduğum birini öpüyordum. Evie'yi... Çünkü başkası olamazdı. Bunu o âna kadar defalarca hayal etmiş olsam da hiçbir hayal, gerçeği kadar güzel değildi.

Onu yere çektim ve birlikte duvara yaslanıp birbirimize sokulduk. Öpüşüyor, birbirimizin gözlerinde kayboluyor, şapşal gibi sırıtıyorduk. Ama Evie saçımı okşayarak tekrar ismimi fısıldayınca zihnime rahatsız edici bir düşünce hücum etti.

"Kiminle olduğunu hatırlamak için ismimi söyleyip durmuyorsun, değil mi?"

Omzuma vurdu. "Tanrım! Tabii ki hayır! Gerçi kafam karışırsa bunun suçlusu ben olmam, değil mi?"

"Üzgünüm," dedim yüzümü ekşiterek.

"Baştan beri sen olduğuna inanamıyorum. Şimdi buradayım. Bunu yapıyorum... Seninle."

Onun heyecanı beni de heyecanlandırıyordu. Ama aklıma birden Milo'ya söyledikleri geldi. O kadar rahatsız oldum ki onu bıraktım. "Seni yalnızca fiziksel olarak burada olduğun ve rızan olduğu için öptüğümü düşünmüyorsun değil mi?"

Başını önüne eğdi. "Hayır," dedi.

"Seni terk edeceğimden de korkmuyorsun?"

"Pek değil."

Bu konuda biraz daha kesin konuşmasını isterdim. "Evie." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Sen beni öpmediğin zamanlar hiçbir yere gitmedim. Şimdi gideceğimi mi düşünüyorsun?"

"Şey, ben hep biraz da bu tarz şeyler yapmadığımız için yanımda kaldığını düşünürdüm. Sen bir kızı öptüğün anda geri sayım başlar."

Bunu anlamamış olmasına inanamıyordum. "Çünkü onların hiçbiri sen değildin."

"Ama beni öptüğünde de... o malum günde... anlık bir heves olduğunu söylemiştin. Bu pek güven vermiyor."

"Tabii. Senin bana 'Bunu kimseyle yapmak istemiyorum ama *özellikle* seninle istemiyorum,' demen benim özgüvenime tavan yaptırmıştı zaten."

"Ne demek istediğimi anlamış olman lazım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Anlamamıştım," dedim. "Anlamaya çalıştım ama gerçekten o zaman da aklından ne geçtiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, *hâlâ* da yok."

Yüzümü dikkatle inceledi. Belli ki bana inanmıyordu. "Anaokulundan beri sen hayatımdaki en önemli insan oldun," dedi. "Beni dehşete düşüren bir dünyada güvenli yerim senin yanındı. Bunu kaybetmeyi göze alamazdım." Omuz silkti. "Özellikle de yapış yapış, iğrenç görünen bir eylem için."

Kahkaha atmadan duramadım. "Peki şimdi?"

"Şimdi daha cesurum," dedi. "Yani ikimiz daha fazlası olabiliriz."

Yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım ve onu usulca öptüm. "Yapış yapış, iğrenç öyle mi?"

Gülümsedi. "Bu çok uzun zaman önceydi," dedi ve ellerini saçlarımın arasına geçirip beni kendine çekerek bu konudaki görüşlerinin artık geçerli olmadığına beni itinayla ikna etti.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki artık telefonlarımızdan gelen titreşim korosunu duymazdan gelemez olduk.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sence gerçek dünyaya geri dönmemizin vakti gelmedi mi?"

"Muhtemelen. Annem benden biraz daha haber alamazsa beni akıl hastanesine yatırma işlemlerini başlatabilir."

"O sahneye çıkmazsak da Santori bizi okuldan atar."

Bana umutla baktı. "Ama daha sonra bunu tekrarlayacağız, değil mi?" diye sordu. Sesindeki heves beni güldürdü.

"Fırsat bulduğumuz her anda..." diye cevap verdim.

EVIE

Caleb'la birkaç dakika mesajlarımızı kontrol ettik. Isobel diye birinden mesaj almıştık. Öğleden sonra yapılacak konuşmaları organize ediyordu. Bize prova odamızın yerini söylemiş ve saat 15:30'dan önce orada olmamız gerektiğini bildirmişti.

Mesajına cevap verdim ve bizim başka bir yerde prova yaptığımızı ama belirttiği saatte orada olabileceğimiz söyledim.

Hemen yanımda oturan Caleb bana şöyle bir mesaj attı: *"Bizim yaptığımız prova mıydı?? Sen sahnede ne yapmayı planlıyorsun?"* Mesaj sanki Milo'dan gelmiş gibiydi.

Annem beni görmek istiyordu. Tebrik etmek için olduğunu yazmıştı ama bundan fazlası olduğundan emindim. Kahve dükkânında buluşmak üzere sözleştik. Bex'e prova odamızın yerini söyledim. Onunla orada buluşmak istiyordum çünkü planımızın Caleb'ı dünyanın en mutlu erkeği yapma aşamasına geçiş yaptığımı anlatacaktım.

Caleb beni ayağa kaldırdı ve gizli yerimizden dışarı çıktık. Neredeyse elini bırakacaktım ama bırakmak zorunda olmadığımı fark ettim ve neşeyle yerimde sıçradım.

Yürüyen merdivende onun önünde duruyordum ve onu tekrar öptüm çünkü bu şekilde dudaklarına ulaşmam daha kolaydı. Caleb da, "Böyle daha rahat oluyormuş," dedi. "Şimdi seni Leo'yla neden hep merdivenlerde gördüğümü anlıyorum." İşlerin bu kadar kolay olması beni şaşırtmıştı. Sürekli aramızdaki ilişkinin daha farklı olacağını, birbirimize söylediklerimizde daha temkinli

davranacağımızı düşünüp duruyordum ama şu âna kadar durum böyle olmamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Leo'yu öpmek harikaydı ama bunu yalnızca bedenimle hissediyordum. Caleb'la –beni dünyada herkesten daha iyi tanıyan, beni dehşet içinde ağlarken ve konuşamazken gördüğünde bile seven, birlikte yaptığımız her şeyden keyif alan çocukla– olmaksa kelimelerle anlatılabilecek gibi değildi. Bu kadar farklı türde zevki aynı anda hissedebilmenin mümkün olduğunu bilmezdim.

Yürüyen merdivenin tepesine çıktığımızda Caleb beni kendine çekerek, "Annenle işiniz saat üçe kadar biter mi? En azından bir kez konuşmamızın provasını yapmamız gerekiyor," dedi.

Bir süre ona bakakaldım ve kafamı toparlamaya çalıştım. "Tabii," dedim. "Bu sayede annemin yanından ayrılmak için bahanem olur."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedim. "Olağanüstü."

Başını iki yana salladı. "İkimiz hakkında demiyorum. Sahneye çıkmak konusunda... İyi misin?"

"Tuhaf bir şey. Hiç endişeli değilim."

"Başka bir evrende şu anda dehşet içindesin," dedi. Nedendir bilmem, bunu duymak beni rahatlatmıştı. Bir yerlerde benim yerime panikleyen bir ben olduğu fikri... Gitmek üzere arkamı döndüm ama Caleb bileğimi yakaladı ve beni geri çekti.

"Ben şimdi senin erkek arkadaşın mıyım?" dedi. "Artık aramızda mesafe yok mu?"

"Mesafe yok," dedim. Caleb benim erkek arkadaşımdı! Aynı zamanda Milo da! Bana yaşattıkları yüzünden ona kızgın olmam gerektiğini biliyordum ama hem Caleb hem Milo'yla olabildiğim için heyecan duymadan edemiyordum.

"O zaman veda öpücüğü vermeden gidemezsin," dedi Caleb.

"Öpüşmekten başka bir şey yapmadık zaten."

"Kuralları ben koymuyorum."

Neden itiraz ettiğimi ben de bilmiyordum. Kollarına atıldım,

bedenimi bedenine bastırdım ve giderken ellerimi göğsünden aşağı kaydırdım. Bu veda öpücüğü olayının kötü yanı, ayrılmayı çok zorlaştırıyor olmasıydı.

"Seni öpmenin en hoşuma giden yanı nedir bilmek ister misin?" diye sordum.

"Her şeyden çok."

"Bittiğinde yine yanımda oluyorsun ve seninle konuşabiliyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Az önce bana, beni öpmenin en güzel yanının bitmesi olduğunu mu söyledin?"

"Hayır yani... Sanırım öyle dedim. İkinci en sevdiğim kısmıysa başlaması?"

"İyi çevirdin, Eves." Saçımla oynadığı için duygularını incitmediğimi anlamıştım.

∞∞∞∞∞

Annem otelin kahve dükkânında arkalardaki bir masada beni bekliyordu. Ben gelmeden benim için çay siparişi vermişti. Bu düşünceli bir hareketti ama ben (öhöm) biraz hararetliydim ve bir diyet kolayla çikolatalı bir şeyler yemek için adam öldürebilirdim. Masaya oturduğumda yanıma gelen garson kıza da bunu söyledim.

"Çikolatalı kek?" diye sordu.

"Mükemmel olur," dedim.

Annem yüzünü ekşitti. "Böyle önemli bir olaydan önce midene bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?"

"Sonrasında biraz su içerim. Kutlama yapmak istiyorum. Öğle yemeği yiyemedim ve dün geceki akşam yemeği de çok kötüydü. Vejetaryen başlangıç olarak ravyoli vardı ve sanırım konserveydi."

Kupayı önüme itti. "En azından bunu da iç. Anneni mutlu et."

Kupayı elime aldım ve çaydan bir yudum aldım. Ama tadı ilginç bir şekilde acıydı. Geri koydum ve kolamın gelmesini bekledim.

"Tebrikler. Caleb'la jüriler karşısında iyi performans göstermiş olmalısınız."

Ona poster sunumunun nasıl geçtiğini anlattım. Özellikle de Dr. Singh'le yaptığımız konuşmadan bahsettim.

"Hiç sorun yaşamadın mı?" dedi.

Mühendisin karşısında yaşadığım ufak donakalma hadisesi bahsetmeye değer değildi, dolayısıyla başımı iki yana salladım ve kolamdan kocaman bir yudum, çikolatalı kekimden de kocaman bir ısırık aldım.

Annem iki hamlemde de irkildi ve çayı tekrar önüme itti. "Peki, bu akşam salonda kaç kişi olacakmış?"

"Birkaç yüz kişi sanırım. Katılımcı öğrenciler, onların öğretmenleri, aileler, çevre okullardan birkaç profesör ve öğrenci."

Annem yine yüzünü ekşitti. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Kendimi klinik bir değerlendirmede gibi hissetmeden annemle konuşabilmek istiyordum.

Elimi tuttu. "Bunu söylemem belki hoşuna gitmeyecek ama ben senin annenim ve görevim hoşuna gidecek sözler söylemek değil. Jürilerle konuştum. Caleb'la ikiniz sahneye çıkmasanız da burs alacaksınız. Başardığınız bunca şeyi neden riske atalım? Ya bir şey olur da yine konuşmayı bırakırsan? Ya daha beter bir şey olursa?"

Annemin korkusu bulaşıcıydı. Kalp atışlarım hızlandı. Beni, hakkında sürekli uyardığı muhtemel akıbetlerim zihnimde dönüp duruyordu. Delirme, intihar, paranoya, halüsinasyonlar, katatoni. O sahneye çıkmak bunlara yaklaşmaya değer miydi?

Ama Anita'nın sözlerini düşündüm: *O senin annen, sahibin değil.* Onun korkuları benim korkularım değildi. Acaba kaygılarımın ne kadarı, kişilik özelliği olarak görebileceğim şeyleri birer ruhsal bozukluk olarak görmem yüzündendi? Evet, sorun yaratan özelliklerim vardı ama belki de bunlar havadan gelen cisimleri tutamamam veya çeşitli alerjilerim gibi basit sorunlardı.

"Caleb yanımda olacak," dedim. "Sorun yaşamayacağım."

"Bütün sorunlarının çözümü Caleb değil," dedi. "Caleb seyircileri yumruklarıyla sindiremez. Seni serbest düşüşe geçirebilecek tetikleyicileri engelleyemez."

"Vay be," dedim. Ağzımdan başka bir kelime çıkmadı. Annemin hem benim becerilerimi hem de Caleb'ın hayatımdaki rolünü

bu kadar hafife alması beni gerçek anlamda şoka uğratmıştı ama burada kontrolden çıkan biri varsa o ben değildim. Annemdi. Korkuları hem çok büyük hem de mantıksızdı. Ayrıca hayatını da etkiliyordu. Böyle düşününce onunla empati yaparak aşırı tepki vermemeye karar verdim. Bildiğim bir şey varsa o da bu kadar korkunun insanı ne hale getirebileceğiydi. Bu korkunun mantıksız olmasının da hiçbir önemi yoktu.

Onun elini tuttum. "Ben böyle hissettiğimde burnumdan nefes alıyorum, kalbim üç kez atana kadar nefesimi tutuyor ve sonra dışarı veriyorum. Böyle yapınca bedenimin sakinleştiğini hissedebiliyorum."

"Evie, bu çok güzel ama yeterli değil. Lütfen. Lütfen. Eğer bunu yapmaya kararlıysan, gitmeden önce çayını iç."

Ona ters bir bakış attım. Bitkisel çaylardan ve yogadan medet umacak biri değildi. Annem yalnızca iki tür devayı kabul ederdi: Reçeteli ve reçetesiz.

Ah.

Yo hayır, bunu yapmış olamazdı.

Olabilir miydi?

Annemin yüzüne bakarak parmağımı çayın içine soktum, karıştırdım ve ağzıma koydum. Bu defa o acı tadı tanımıştım.

Xanax.

CALEB

Prova odasının kapısını açtığımda Bex odada volta atarak kendi kendine konuşuyordu. Ellerini, kollarını oynatıyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordum. Onun bizi sakinleştireceğini sanmıştım.

"Hayır!"

"Peki o zaman."

"Annem ve babam bir 'iş toplantısı' için Chicago'ya gelmiş," dedi abartılı jest ve mimiklerle. "Ve caddenin karşısındaki otelde kalıyorlarmış. Bize selam vermek için gelmek istiyorlar."

"Bunun korkunç olmasının sebebi peki?.."

"Resmen yasal olarak yetişkin bir insan olmama rağmen kırk sekiz saatliğine şehirde tek başıma olmama bile dayanamamaları dışında mı? Hatta tek başıma bile değilim. Okulumun dekanının gözetimi altındayım ki kendisi de bir dede olmanın yanı sıra bir okul yönetiyor ve fizik dalında diploması var."

"Evet," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Onun dışında." Bex çıldırıyordu ve onun için üzülsem de son iki günde bana oynadığı oyunun karşılığını böyle vermek hoşuma gidiyordu.

"Bir sonraki görüşümde onlara New York'ta okumak, iklim değişikliği üzerine çalışmak ve bilimle ilgilenen erkeklerle birlikte olmak istediğimi söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim ama henüz bu konuşmaya hazırlanma fırsatı bulamadım. Şimdi onlara ne söyleyeceğim?"

"Iıı..."

"Ayrıca ya ben onlara bunu söyleyince tamam derlerse? O zaman ne olacak, Caleb?"

"O zaman New York'ta okuyacak, iklim değişikliği üzerine çalışacak ve bilimle ilgilenen erkeklerle birlikte olacaksın? Belki sırası farklı olabilir. Sonuncuyu Newton'da yapma imkânın da oldukça yüksek, dolayısıyla belki oradan başlarsın." Kendimi Evie'nin dünyasına göz atıyor gibi hissediyordum. Biriyle konuşurken onun duygularının kaynağı hakkında hiçbir fikir sahibi olmamak hem çok tuhaf hem de özgürleştiriciydi.

"Beni öpmen gerekiyor," dedi Bex.

"Tüh bee," dedim gülerek. "Daha önce anlamam gerekiyordu. Bugün yaşadıklarım... baştan aşağı rüyaymış."

"Ben ciddiyim. On sekiz yaşındayım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Beni öyle ortaya atıp insanlarla ilişki yaşamaya gönderemezsin. Bu çok sorumsuzca olur."

"Bex," dedim kollarımı açarak.

Gözleri kocaman olmuştu. Yutkundu. "Pekâlâ. Ben hazırım."

"Dur. Seni öpmeyeceğim. Ama gel buraya. Sakinleşmen gerekiyor."

Başını göğsüme yasladı ve sırtını sıvazladım. "Ne oluyor? Kendin gibi davranmıyorsun."

"Aileme Columbia Üniversitesi'nden bahsetmek istemiyorum. İklim değişikliği konusu çok hoşlarına gitmese de onunla başa çıkabilirler. Ama New York konusu onları delirtecek. Benim için çok korkacaklar. Benim korkmama bile fırsat vermeyecekler." Derin bir nefes aldı. "Ama ben de korkuyorum. Korkmama rağmen yapmak istiyorum. Ayrıca bu konuyu Evie'yle de konuşamıyorum çünkü New York konusunu her açtığımda çok üzülüyor ve bunu onun için zorlaştırmak istemiyorum."

Bex'i konferans masasına doğru çektim ve masanın üzerine oturduk. Kolumu omzuna attım. "Bu sana kendini daha iyi hissettirir mi bilmiyorum ama ben de korkuyorum."

"Neden?"

"MIT'ye başvurdum," dedim. Artık Tess yoktu, dolayısıyla Bex ve Evie'ye karşı daha açık olmayı deneyecektim.

"Başvurdun mu? Ve bize söylemedin mi?"

"Kabul edilmezsem bana acımanızı istemedim. Ya da gidemezsem..."

"Ama bilseydik sana bununla başa çıkman için yardımcı olurduk."

"Aynen öyle," dedim ve ona anlamlı bir bakış attım.

Başını salladı. "Tıpkı annem ve babama söylersem onların bana yardımcı olacağı gibi."

"En azından üniversite konusunda," dedim. "Öpüşme konusunda belki biraz daha gizlilik içinde olmak isteyebilirsin."

"O konuda da endişeliyim. On sekiz yaşına gelip de ne halt ettiğimi bilmemek çok tuhaf. İnsanlar benim bu konuda iyi olmamı bekler, sonuçta..." dedi eliyle kendini göstererek.

"Sonuçta hem güzel hem özgüvenlisin ve şimdiye kadar denediğin her şeyde başarılı oldun diye mi?"

Gülümsedi. "Evet. Onun için... O yüzden düşündüm ki..." dedi beni göstererek.

"Anlıyorum."

"Üzgünüm. Sanırım bir an aklımı kaybettim," dedi. Gözlerini kaçırdı. "Evie beni öldürecek, değil mi?"

"Bence seni anlar. Ayrıca o konuyu fazla kafana takma. Teknik açıdan çok iyi olmak önemli değil. Eğer yalnızca eğitim amaçlı değil de gerçekten öpmek istediğin birini bulursan hiçbir sorun yaşamazsın."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Hâlâ bir kız-boşluk-arkadaşım olduğu için memnunum."

"O ne demek?"

Birbirimize yakın oturuyorduk. Dolayısıyla kapı açıldığı anda Bex yerinden sıçrayınca kafa kafaya çarpıştık.

"Rebeca!"

Kapıdan giren, Bex'in annesiydi. Arkasında Santori ve Bex'in

babası vardı. Bex masadan öyle bir kalktı ki sabit kalsaydı bu kadar suçlu gibi görünmezdik. Onu sakinleştirmek için elimi sırtına koyduğum anda irkilerek benden uzaklaşması durumu daha da beter hale getirdi. Bex'ten vazgeçip elimi annesine uzattım.

"Sizinle tekrar görüştüğümüze memnun oldum Bayan de Silva." Babasına da başımla selam verdim. "Peder de Silva."

"Burada ne oluyor?" diye sordu Bayan de Silva, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle.

Peder de Silva, Santori'ye baktı. "Onu buraya Evelyn'i desteklesin diye getirdiğinizi sanıyordum. Neden burada bu çocukla baş başa?" Sonra Bex'e döndü. "Buraya gelmek istemenin asıl sebebi bu çocuk mu?"

"Baba, hayır. Anne. Caleb benim arkadaşım. Üniversite konusunu konuşuyorduk. Dediğim gibi buraya Evie'ye yardım etmeye geldim, erkeklerle takılmaya değil. Bana bu konuda güvenmenizi istiyorum."

Kapı tekrar açıldı ve neredeyse Santori'ye çarpıyordu. "Hey, Bex," diye seslendi Leo kapıdan içeri girerken. "Fotoğraf makinemi aldım. Bana şu buz pateni pistini şimdi göstersene?"

Leo hariç odada bulunan herkes aynı anda konuşmaya başladı. Ben dâhil kimsenin ne söylediğini anlayamıyordum. Ardından Santori liderliğini göstererek Leo'yla beni kollarımızdan yakaladı ve dışarı çıkarıp lobideki bir bankı işaret etti.

"Oturun."

Oturduk.

"Ve on beş dakika boyunca o odaya girmeyin."

"Peki efendim," dedim. O odadan kaçmamıza yardım ettiği için ona o kadar minnettardım ki istediği her şeyi yapabilirdim. Ayrıca Evie annesini yatıştırıp yanıma gelene kadar o oda bir işime yaramazdı.

Leo olayları sindirene kadar bekledim ve sonra, "Eee," dedim. "Sen ve Bex ha?"

"Hayır," dedi. "Bu konuyu zaten Evie'yle konuştum. Yalnızca arkadaşız, o kadar."

"Bazen her şey öyle başlar," dedim, imada bulunur gibi konuşmamaya çok dikkat ederek.

Buna rağmen Leo'nun bana attığı bakış, helyumu bile donduabilirdi.

"Sadece söylüyorum."

Bir süre sessiz kaldık.

"Sarah-Kate de eğlenceli kızdır," dedim. "Yine çifte randevuya çıkabiliriz."

Leo bana uzun uzun baktı. "Seninle hâlâ arkadaş olduğumuzu sanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Evie'nin sevdiği sekiz insan falan var ve sen de onlardan birisin. Ayrıca seninle dolma konusunda fikirlerimiz ortak. Bunun peşinden gitmemek ahmaklık olur."

Bex ve Evie'yi çok seviyordum ama bazen başka türde arkadaşlara da ihtiyacım oluyordu. Leo'yu artık uykusunda öldürmek istemediğime göre David ve Dev'le yaptığımız gece kaçamaklarına çok güzel bir katkı olabilirdi.

Leo başını iki yana salladı. "Resmen bir Golden Retriever'ın* insan versiyonu gibisin."

"Yani beni sevmemek imkânsız mı demek istiyorsun?"

"Gazeteyle kıçına vurulması için bahane arıyorsun demek istiyorum."

"Elbet yola geleceksin."

Leo telefonuna baktı. "Chandran benimle görüşmek istiyor," dedi.

"Ne konuda?"

Ayağa kalktı. "Beni yakaladın. Yanından gidebilmek için bahane uydurdum."

"Seni elbet yola getireceğim," diye seslendim arkasından.

Dönüp bana baktı. "İşe yarar bir strateji bulursan mutlaka yaparsın," dedi.

Sert bir cevaptı.

Ama haklıydı.

---

* Golden Retriever: Bir köpek cinsi. – çn.

EVIE

Anneme dehşet içinde baktım.

"Ya ben de ilaç almak isteseydim ne olurdu, hiç düşündün mü? Ya da bir öksürük şurubu içseydim? İçmesem bile Xanax'ın bana yaptığı etkiyi hissedip neler olduğunu anlayamasaydım?

Annem başını iki yana salladı. "Evie, ben yalnızca yardım etmek istedim."

"İnsanlara rızaları dışında kim ilaç verir biliyor musun? Tecavüzcüler. Bu olaya senin açından bakmak için kendimi parçalıyordum. Benim gibi bir kızın annesi olmak zor, biliyorum ama bu kadarı çok fazla. Hele bugün, böyle bir günde bunları düşünmemem gerekiyordu. Geçen sene sen yanımdayken sinir krizi geçirmeme şaşırmamalı."

"Evie!" dedi dehşete düşmüş bir ifadeyle.

Masanın üzerinden elini bana uzattı ama elini ittim. Caleb kapıdan içeriye başını uzatarak bize baktı. Ayağa kalktım.

"Bunu babama açıklaman gerekiyor. Akşam yemeğinde sizinle neden görüşmediğimi anlatırsın ona."

Caleb'a doğru adeta trans halinde ilerledim. Bana dikkatle baktıktan sonra yüzünün aldığı şekli güçlükle görebiliyordum. İçeri girdiğinde neşeliydi ama yüzümü görünce endişelenmişti.

Yanına vardığımda bana sarıldı. Kulağına fısıldayarak ona olanları anlattım. Geri çekilip yüzüme baktı. "Evie! Ya sen de ilaç alsaydın? Seni..."

"Biliyorum, biliyorum." Artık titremeye başlamıştım. Buna inanamıyordum. Şimdiye kadar yaptıklarının çok ötesindeydi bu.

"Bu bir suç!" dedi Caleb. "Gerçek anlamda yasadışı."

Annem yanımıza yaklaştı ve Caleb, sanki annem bana fiziksel bir zarar verecekmiş gibi beni arkasına sakladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı annem.

Başımı salladım ve Caleb'ın sırtına kafamı yasladım. "Şimdi olmaz," dedi Caleb. "Bir saat sonra sahneye çıkacağız." Arkasını döndü, kendini annemle aramıza konumlandırarak beni restorandan dışarı çıkardı.

Koridorda bana sorgulayıcı bir bakış attı. Ama ona "Bunu şimdi yapmayalım lütfen," dedim. "Şimdi annemi düşünemem. Frontier sahnesine çıkmamız gerekiyor."

Prova odasına geldiğimizde Caleb sanki kapının arkasından biri üzerimize atlayacakmış gibi yavaşça kapıyı açtı. Ama odada bir atıştırmalık sepeti dışında hiçbir şey yoktu. Bir şişe su açıp Caleb'a, "Bex'e sakın dünyanın kıymetli doğal kaynaklarını tükettiğimi söyleme," dedim.

Caleb gülümsedi. "Merak etme. Onun derdi başından aşkın."

Konuşmamızın provasını yaptık. Konuşmamızda bir hikâye anlatır gibi ilerlemeye odaklanmıştık. İkinci provamızı yaparken kedi gözü şeklindeki gözlükleriyle siyah saçlı, güzel bir kız odaya girdi.

"Selam! Ben Isobel, Dr. Singh'in asistanıyım ve konferansı ben organize ettim. Makalenize bayıldım. Muhteşemdi." Bize bir kese kâğıdı uzattı. "İçinden bir numara seçin bakalım. Sahneye kaçıncı sırada çıkacağınızı belirleyecek bu."

Geri adım attım. Isobel biraz coşkulu bir tipti.

"Ben çekeyim," dedi Caleb. "Günüm güzel geçiyor." Beş numarayı çekti. "Söylemiştim."

Bu bize, hazırlanmak için en azından bir saat daha kazandırırdı ve jürinin duyacağı son konuşma bizimki olacaktı. Isobel, "Çıkmanıza on dakika kala yanınıza geleceğim. Hazır olun," dedi ve çıktı.

"Devam edelim mi?" diye sordum, notlarımı göstererek.

Caleb başını iki yana salladı. "Biraz sakinleşelim. Sohbet ediyormuşuz gibi olursa kulağa daha iyi gelir." Odanın köşesindeki bir koltuğa oturdu.

Notlarımı kenara koydum ve kucağına oturdum. Beni kendine çekti ve uzun süre sessizce oturduk. Annemle ettiğim kavgaya ve biraz sonra sahneye çıkacak olmama rağmen kendimi çok sakin hissediyordum. Caleb'ı çok seviyordum ama beni rahat bırakmasını da çok seviyordum. Onunlayken kendimi tam olarak kendim gibi hissediyordum.

Ben de onun için aynı şeyleri yaptığımı söyleyebilmek isterdim ama bunun doğru olduğundan pek emin değildim.

Hiç hareket etmeden söze girdim. "Bana MIT'den neden hiç bahsetmedin?"

"Bahsettim."

"Hayır. Milo, Tess'e bahsetti. Belli ki bu ikisi senin için aynı şey –ki o konuyu sonra konuşacağız– ama benim için aynı değil."

"Gerçekleşmesi düşük bir ihtimaldi. Ayrıca seni endişelendirmek istemedim."

Eskiden olsa endişelenirdim. Senenin başında Anita'ya, Caleb'la ayrı okullara gitme ihtimalimizden bile bahsedemiyordum. Ama tanımadığım insanlarla, örümceklerle, köprülerle yüzleşmiştim ve bu konuyla da yüzleşebilirdim.

"Gitmek zorunda değilim," dedi Caleb.

"Saçmalama. Birkaç yüz kilometre aramızı bozmaz ama hayallerinden vazgeçmenin aramızı bozma ihtimali çok daha yüksek."

"Peki."

"Ama böyle şeyleri benden gizlemeni istemiyorum. Özellikle de aramıza mesafeler girdiğinde." Onun hakkında Tess olarak öğrendiğim onca şeyi düşündüm. Aklımdaki Caleb'la öğrendiğim onca şeyi birleştirmek zaman alacaktı. "Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Bir şey seni endişelendirdiğinde ya da üzdüğünde onu bana anlatabilirsin."

Başını salladığını hissedebiliyordum. Sonra bana, "Sahneye çıkacak olmamız beni endişelendiriyor. Bu saatten sonra pek

önemi olmadığını biliyorum ama çuvallamak istemiyorum," dedi fısıldayarak.

"Biliyorum. Ben de öyle."

Başımı göğsüne yasladım ve kalbini dinlemeye başladım. Farkında olmadan nefesimi kalbinin atışına uydurdum.

CALEB

Sahneye çıkmamıza kısa bir süre kala Isobel yanımıza geldi. Mikrofonlarımızı takıp bizi kulise götürdü. Kulisten, Andrew Xiao isimli bir öğrencinin konuşmasının finalini izledik. Başını omzuma koymuş olan Evie, "Yenmemiz gereken çocuk bu," dedi.

"Nereden biliyorsun? Konuşmasının yalnızca iki dakikasını dinledik."

"Posterini gördüm," dedi. "Matematiği çok iyi ve yaptığı çalışmanın uzay seyahatiyle ilgili çok net etkileri var."

"Aaa," dedim.

"Evet, Milo. Gerçekten kullanışlı."

Evie'nin seyircilere baktığını gördüm ama kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. "Oraya çıktığımızda benimle konuşmanı istiyorum. Seyircileri unut. Jüriyi unut. Ben sana sorular soracağım ve sen de benimle konuşacaksın."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Biraz benzi atmıştı ve biraz donuktu ama sahneye çıktığımızda konuşmanın çoğunu onun yapması gerekiyordu. David haklıydı. Çalışmamızın tamamını ben açıklayamazdım.

Onu kendime çekerek, "İlk kez *Bulmama Yardım Edebilir Misiniz?* oynadığımız günü hatırlıyor musun?" diye fısıldadım.

Gözlerime baktı ve gülümsedi. On bir yaşındaydık ve Evie'nin terapisti, onun artık tanımadığı yetişkinlerle konuşmayı öğren-

me vaktinin geldiği konusunda ısrarcıydı. Ailesi onu birkaç kez kütüphaneye götürmüştü ama Evie, terapistin verdiği oyunu oynamayı reddetmişti. Bu yüzden bir sonraki seferde onunla ben gittim. Önce ben gönüllü olarak başladım ve Evie benden *İlk Çay Partim* kitabını bulmamı istemişti. Zafer kazanmış bir edayla geri döndüğümdeyse oynamak istememişti.

Onu cesaretlendirmek için danışma masasında oturan kütüphanecinin tam arkasına dikilmiştim. Adam ne zaman rahatsız olup arkasını dönüp bana baksa ben de arkamı dönüp duvarda asılı olan Dewey Ondalık Sistemi posterine bakarak, "Ne kadar ilginç yahu. Ne kadar çok sayı var," gibi sözler mırıldanıyordum.

Evie nihayet rahatlamış ve adama yaklaşarak benimle göz göze gelip kitabı istemişti.

Evie'nin bir tutam saçını alıp kulağının arkasına attım. "Orada kimlerin olduğu hiç önemli değil, Evie. Sen benimle konuşacaksın."

Hafifçe başını sallayarak beni onayladı. "Hata yapmana izin vermeyeceğim."

"O halde bir planımız var."

Yanımızda bekleyen Isobel boğazını temizledi ve sıramızın geldiğini söyledi.

Mikrofonlarımızı açtık ve sahneye çıktık. Evie gözlerini benden ayırmıyordu. Ben de ona odaklanmıştım ama aynı zamanda seyirciyi (beklediğimden kalabalıktı), jüriyi (ön sıradaydılar) ve saati (on dakikadan geri saymaya başlamıştı) takip ediyordum.

Evie'ye gülümseyerek, "Ee, nasıl oldu da buraya çıktık, anlat bakalım Evie," dedim.

Seyirci güldü ve tam da umut ettiğim gibi Evie de gülümsedi. Sonra onu adinkralara yönelten o ilk kıvılcımı, adinkraların helyumun çeşitli hallerindeki simetrileri keşfetmek için kullanılabileceğine dair kanaatinin nasıl oluştuğunu ve bu amaca varmak için kullandığı matematiksel yöntemleri anlatmaya başladı.

Clifford cebrinden hızlıca bahsetti ve Dr. Singh'in detaylarda zaman kaybetmeme tavsiyesine uyarak matrislerden hiç bahsetmedi. Ardından, "Ama kâğıt modellerimle yeterli sonucu elde edemiyordum," dedi.

İşte bu, benim başlama işaretimdi. Programı nasıl yazdığımdan, Evie'nin ikili kodlar atama fikrinden, modelleri büküp hata düzeltme kodları bulunca nasıl hayrete düştüğümden bahsettim. Vaktin azalmasından endişe ederek biraz acele ediyordum.

Evie gözlerini fal taşı gibi açtı. "Modellerin içinde C++ kodu mu vardı?" diye sordu.

"Hayır, elbette yoktu," dedim, beni yavaşlattığı için şükrederek. Sunumumuzla yaptığımız çalışma arasında uyumsuz öğeler olursa ya da abartarak anlatırsak başımız derde girebilirdi. Yazılım dillerindeki ve ikili kodlardaki hata düzeltme kodlarının farkından bahsettim. Sonra topu tekrar ona attım. "Peki ama atomların matematiksel modellerini çıkardığımızda ikili kodlarla karşılaşmamız ne anlama geliyor?"

Evie önce hassas ayar argümanından bahsetti ve sonra matematiğin maddi dünyadaki keşifleri sürekli öngörebilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu anlattı. Sözlerini, "Ama belki de bütün evren matematik diliyle yazılmışsa, bunlar o kadar da şaşırtıcı değildir," diyerek tamamladı.

"Belki de," dedim şakayla karışık bir tonda, "bir bilgisayar programının içinde yaşıyoruzdur. Şu anda bir simülasyonun içinde olabiliriz." Ardından Bostrom'un makalesinden bahsettim.

Evie göz devirdi.

Seyirciler bu tavrımıza bayılmıştı ve jüriler de bu numarayı yiyordu. Ben inanmak isteyen adamdım ve Evie de bilimsel şüpheciliği ön plana çıkarıyordu.

"Atomların matematiksel tasvirinin içinde ikili kodların bulunmasının tamamen rastlantısal olduğunu kabul etmek biraz zor," dedim nazikçe.

Evie, ortaya attığım bu hipotezlerin bazılarını sınamak için fizikçilerin neler yapması gerektiğinden bahsetti.

Kırk beş saniyemiz kalmıştı. Bu kısmın provasını yapmamıştık ama Evie'ye finali yapması için bir pas attım. "Bütün bunlar çok ilginç, Evie," dedim, "ama faydalı mı?"

"Şunu söyleyebilirim, Caleb," dedi tam da beklediğim gibi

bir tavırla, "çoğu zaman vakti gelmeden neyin faydalı olduğunu bilemeyiz. Mesela kuantum mekanikleri olmasaydı GPS diye bir icat olmayacaktı. Sen bugün bile arabanla yolunu zor buluyorsun, o zaman hiç bulamayacaktın."

"Olayı kişiselleştirmeyelim," dedim ama bunu söyleyebilecek kadar rahat olması çok hoşuma gitmişti.

"Ama daha önemlisi," dedi Evie ciddileşerek, "fizik biliminin amacı faydalı olmak değildir. Daha fazlasıdır. Fiziğin amacı, içinde yaşadığımız dünyayı tanımlamak, nasıl başladığını ve nasıl işlediğini anlatmaktır. Amaç, evrenin dilini insanların okuyabileceği şekilde yazmaktır. Dolayısıyla yaptığım matematiğin işe yarayıp yaramadığı umurumda değil. Eğer doğruysa ve güzelse ben, üzerime düşeni yapmışım demektir."

Sonra geri sayım bitti, ışık kırmızıya döndü. Elimi Evie'ye uzattım. Sahnenin diğer ucundan yanıma doğru geldi ve elimi tuttu. Sanki yolda yürürken durup bu sohbeti yapmışız gibi el ele tutuşup dışarı çıktık.

Salonda bir alkış koptu. Sahne arkasından kalabalığa baktık. Seyircilerin tepkisine bakılırsa bu işi başarmıştık. Jürilerin tepkisini okumaksa o kadar kolay değildi.

"Vay canına," dedi Isobel yanımıza yaklaşırken. "Bu işe bu kadar odaklandığınızı bilmiyordum ama olağanüstüydünüz. Hadi gelin, diğer finalistlerle arka odaya geçmemiz gerekiyor. Jüriler kararını verirken göz önünde olmamalısınız."

Evie derin bir nefes aldı ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Az önce yüzlerce insanın önünde bir konuşma yapmıştı ve şimdi de tanımadığı birkaç insanla küçük bir odaya sokuluyordu. Ama başını kaldırıp bana baktığında yüzünde panik ifadesi yoktu.

"Sorun yok," dedi. "Seninleyim."

EVIE

Isobel kapıyı açtı ve karşımıza az öncekinden çok daha büyük bir konferans salonu çıktı. Köşede tartışmakta olan iki kişi dâhil dört erkek salonun çeşitli yerlerine dağılmıştı. Böyle bir yere tek başıma gelmiş olsam işimin ne kadar zor olacağını düşündüm. Wunderlochen'den sonra kendimi toparlamayı başarmıştım ama bunu asla aşamazdım.

Köşedeki çocuklardan biri, "En azından ben fizik kurallarıyla çelişen bir şey söylemedim!" diye bağırdı. Kavga edenler finale çıkan diğer çift olmalıydı. Caleb hafifçe sırtıma dokunarak beni onlardan uzaklaştırdı. "Bence diğer tarafa geçelim."

Bir masanın başında durduk ve kendimize içecek aldık. Sonra nereye oturacağımıza karar vermeye çalıştık. Kavga etmeyen diğer üç çocuktan biri telefonundan kafasını kaldırdı ve bize el salladı. Biz de onun yanına doğru yöneldik.

"İsmim Andrew," dedi. "Keşke sizin konuşmanızı görebilseydim."

Kendimizi tanıttık. "Biz seninkinin sonunu gördük," dedim. "Ama makalenin tamamını da okumak isterim."

"Ben de öyle," dedi. "Ama galiba sahnede biraz çuvalladım. Topluluk önüne çıkmaktan nefret ediyorum."

Gülümsedim. "Değil mi? Caleb olmasa ben asla çıkamazdım."

Andrew, "Bu biraz uygunsuz olabilir ama size bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki," dedim konunun nereye gideceği hakkında endişelenerek.

Ama sorusu denklemleri adinkralara nasıl çevirdiğimle ilgiliydi. Bu konuda memnuniyetle konuşabilirdim. Yaklaşık on beş dakika anlattım ve peçetelere çizimler yaptım. Andrew gün boyunca duyduğum en iyi soruları sordu. Sonra telefonu çaldı. "Annem arıyor," dedi. "Açmam gerek."

Caleb'a döndüğümde, "Arkadaş edinmişsin," dedi bana.

Sesinde bir tuhaflık vardı. "Kıskandın mı?" diye sordum endişelenerek. Bundan sonra her yeni biriyle konuştuğumda Caleb huzursuzluk çıkaracaksa işimiz vardı. Matematik alanı erkeklerle doluydu.

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. "O şekilde değil. Ama Evie, bu projeyi birlikte yapmış olmamıza rağmen söylediklerinin yalnızca üçte birini anladım. Yeterince zeki miyim bilmiyorum. Belki de benden sıkılırsın."

"Caleb, sen çok zekisin."

Başını iki yana salladı. "Beni boşuna övme. Leo'yla fizikte neler yaptığınızı görüyorum. Benim bununla aşık atmam mümkün değil. Brian'a aptal dedin ama ben hatalı bile olsa onun yazdığı ispatı yazamazdım."

"Peki burası yazılımcıların toplandığı bir yer olsaydı ben sizinle aşık atabilir miydim? Aynı problemleri çözebilir, aynı programları yazabilir miydim? Peki, yazamayacak olmam daha az zeki olduğum anlamına gelir mi?"

Milo olarak bana söylediği onca şeyden sonra bile Caleb'ın, bu özgüvensizliği bir yük olarak üzerinde taşıdığına inanamıyordum. O her zaman çok rahat görünürdü.

"Aynı şey değil," dedi.

"Evet, değil. Hayatını matematik yerine yazılıma harcamak kesinlikle mantıklı değil ama bu, zekândan ziyade önceliklerin hakkında fikir veriyor."

Bana uzun uzun, gözlerini ayırmadan baktı.

Sonra gülümsedi. Sanki güneş doğmuştu. "Zeki olduğumu mu düşünüyorsun?"

Caleb'ın hata düzeltme kodlarını açıklayışını, laboratuvarda Leo'ya iş yaptırmasını, yazdığı program çalıştığında kütüphanede gözlerinin nasıl parladığını düşündüm.

"Tabii ki evet. Sahnede inanılmazdın. Yirmi sayfada ancak açıkladığımız bir şeyden on dakikalık bir hikâye yarattın."

"Evie, asıl sen inanılmazdın. Ben yalnızca treni rayına soktum."

Hiç düşünmeden ona doğru uzandım ama sonra erkeklerle dolu bir salonda olduğumuzu hatırlayıp durdum. Elini tutup sıktım. Bir şekilde duygularımın yoğunluğunu ona aktarmam gerekiyordu.

Caleb sırıtarak telefonunu çıkardı. Ben de kendi telefonumu aldım ve birbirimize sırtımızı dönerek sohbet odasına girdik.

Milo: Eee, konuşman nasıl geçti?

Tess: Gerçekten mi? Böyle mi yapacağız?

Milo: ☺

Tess: Peki. Çok güzel geçti. Sahneye çıktım ve kendimi aptal durumuna düşürmedim. E.B.A. sağ olsun.

Milo: Artık E.B.A. yok diye duydum.

Tess: Bu fikre nereden kapıldın bilmiyorum.

Milo: Evie!

Tess: Caleb!

Milo: Peki. Senin yönteminle yapalım. Ne konuda konuşmak istiyorsun?

Tess: Bana karşı hislerin olduğunu ilk ne zaman fark ettin?

Milo: Gerçekten bilmek istiyor musun?

Tess: Tabii ki.

Bana bir fotoğraf gönderdi.

Sekiz yaşımızdayken okul gezisi sırasında çekilmişti. Bir saman balyasının üzerinde oturuyorduk. Kucaklarımızda da balkabakları vardı. Caleb'a coşkulu gözlerle bakıyordum. Ağzım açıktı ve bir elim balkabağının üzerinde, diğer elim havadaydı. Caleb kafasını

arkaya atmıştı ve her ne söylediysem ona gülüyordu. Muhtemelen Yüce Balkabağı, Noel Baba ve diş perisi üçlüsünü, gerçek olma ihtimallerine göre sıraladığım bir konuşmaydı.

"Hayır," dedim. "O zaman çocuktuk."

"O zamanlar nasıl adlandırıldığını bilmiyordum. Bu hissin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama yüzüme baksana Eves, baştan aşağı neşeyle dolu. Uzun süre pes etmeyi düşündüm. Ama bu fotoğrafa her baktığımda pes edemeyeceğimi anladım. Ta ki bana böyle hissettirebilecek başka birini bulana kadar..."

"Bulamadın mı?" diye sordum. Ben hiçbir zaman kendimi Caleb'ın arzuladığı biri olarak görmemiştim. Hep koruyup gözettiği biri olarak görmüştüm.

"Bulamadım."

"Beklediğin için teşekkür ederim."

"Beni daha fazla bekletmediğin için teşekkür ederim."

Ardından Isobel geldi ve sahneye çıkma vaktimizin geldiğini söyledi.

CALEB

Evie'yle el ele tutuşarak Isobel'i koridorda takip etmeye başladık. Sanırım final için sahneye bu şekilde çıkmak pek profesyonelce değildi ama Evie'nin elini bırakamıyordum.

Sahne kenarına geldiğimizde yedi kişi Isobel'in etrafında toplandık. Evie çantasını yere bıraktı ve sırtını bana yasladı. Ben de kollarımı ona sardım ve bedenini bedenimde hissetmenin keyfini çıkardım. Sıralamayı yapmaya başladıklarını fark ettiğimde diğer çift sahneye çıkmıştı bile.

Sonunda, tıpkı Evie'nin tahmin ettiği gibi Andrew Xiao ile biz kalmıştık. "Çalışman çok güzeldi," dedi Evie ona.

"Sizinki de çılgıncaydı," diye cevap verdi çocuk.

Sonra ismimizi okudular. Evie'nin elini bıraktım ve sertifikalarımızla ikincilik madalyalarımızı kabul etmek için sahneye yöneldik. Seyirciler öyle bir tezahürat yapıyordu ki hakkımızın yendiğini düşündükleri aşikârdı. Mühendisin yüzüne baktığım anda fireyi nereden verdiğimizi anladım ama umurumda da değildi. Salondaki coşkulu duygular Evie'ye biraz fazla gelmiş olacaktı ki bir adım geri atıp bana yaklaştı. Birbirimize değmiyorduk ama Evie sanki saklanmak ister gibi yüzünü bana dönmüştü. Alkışlar ve tezahüratlar gittikçe arttı. Frontier seyircisinin aşk hikâyelerine bu kadar düşkün olacağı kimin aklına gelirdi?

Evie'ye baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Eğer onu öpersem muhtemelen seyirciler sahneyi işgal edip oyların yeniden sayıl-

masını isteyecekti ama Evie hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. Ben de konuşmamızın sonunda yaptığım gibi sahneden inerken elini tuttum.

Seyircilerin arasına indiğimiz anda bir insan yığınının arasında kaldık. Adımızı haykırıyor, bize dokunmaya çalışıyorlardı. Evie bundan nefret ediyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordum ancak nefesi gittikçe hızlanıyordu. Hiperventilasyona gireceğinden korkarak onu yakınımda tuttum ve sahneye doğru ilerledim. Ellerimi beline koydum ve "Zıpla," dedim. Evie zıpladığı anda onu kaldırıp sahneye oturttum. Artık kalabalığa yukarıdan bakıyordu. Yüzüme öyle büyük bir minnetle baktı ki bunu bir dokunuş gibi tenimde hissettim. Sonra yanında durdum ve hayranlarımızı selamladım.

Diğer yarışmacılar bize, çalışmamıza bayıldıklarını söylüyorlardı. Bir adam, gençler için bilim üzerine bir podcast yayını yapmamızı istedi ve bir kadın, gençler için TED konuşmaları benzeri bir organizasyona katılmak isteyip istemediğimizi sordu. Üniversitelerin yetkilileri bizi akşam yemeklerine davet ediyordu. Ben yalnızca MIT'den gelen görevlinin kartvizitini cebime koydum. Evie, "Ben zaten kararımı verdim," deyip duruyordu.

Sonra nihayet yabancılar ortadan kayboldu ve Evie sahneden indi. Dr. Singh ikimize de kartvizitini uzattı. "Seni önümüzdeki sene kampüste görmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Evie'ye. Sonra bana döndü ve "Belki seninle de lisansüstü eğitimde görüşürüz, ha?" dedi.

"Bakalım zaman ne gösterir," dedim. Beni fizik alanına ancak Dr. Singh ve Evie yöneltebilirdi zaten.

Dekan Santori ikimizi de tebrik etti ve annem bana sarıldı. Yerini babama bıraktıktan sonra da Evie'yi yanağından öpüp, "Bu çocuk seni üzerse bana söyle. Ben icabına bakarım," dedi.

"Hey," dedim. "İlk göz ağrına biraz sadık kalsana."

"Eee Caleb, benim iki oğlum daha var. Ama ikinci bir Evie yok," dedi elini Evie'nin omzuna koyarak. "Eğer yürümezse aklında bulunsun Evie, birkaç seneye Nolan'la arandaki yaş farkı gözüne batmayacak."

"Anne," dedim. "Lütfen kız arkadaşımı korkutmayı bırak." Bu ifadeyi ilk kez sesli olarak söylemiştim. Evie bana baktı ve sırıttı.

Annem yanaklarımdan öperek, "Gecenizin keyfini çıkarın. Yarın görüşürüz," dedi. Sonra da gittiler.

Evie'nin babası ona sarıldı ve onunla çok gurur duyduğunu söyledi. Evie ağlıyordu. Annesi yaklaştığı anda gözyaşlarını sildi.

"İkiniz sahnede parladınız," dedi annesi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Evie. "Ama görüyor musun, korktukların başımıza gelmese bile neredeyse benden, bizden bunu çalacaktın." Sonra tıpkı sahneye çıkarken yaptığı gibi bana doğru geri adım attı ama bu kez başını çevirip göğsüme koydu. Kolumu ona sardım. Wunderlochen'in ardından ona otobüste sarılırken hissettiğim gururun aynını hissediyordum. Bu akıllı ve güzel kızın beni seçmesinin gururunu.

Annesi, "Üzgünüm," dedi. "İyi bir şey yapmak istemiştim."

Evie annesine dikkatle baktı.

"Bu gece bununla uğraşamam," dedi. "Ama eğer burada kalırsan yarın konuşabiliriz. Kahvaltıda?"

"Neden eve dönünce konuşmuyoruz?" diye sordu annesi. "Babanın bu gece dönmesi gerekiyor."

"Burada konuşalım," dedi Evie. Nedenini tam olarak anlayamamıştım.

Annesi başını sallayarak onu onayladı. "Peki, burada kalırım. Trenle dönerim."

"Sana mesaj atarım," dedi Evie, annesine hızlıca sarılarak.

Sonunda Evie, Leo, Bex ve ben kalmıştık. Bex bize sarıldı ve Evie'nin gözlerinden yaşlar akıp benim gözlerim dolana kadar bırakmadı. İkisine de sarıldım. Önümüzdeki sene ikisini de kelimelerle anlatılamayacak kadar çok özleyecektim. Belki onlar da böyle hissediyordu. O yüzden kimse konuşmuyordu.

Bex nihayet bizi bıraktı ve gözlerini silip bana, "Seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi.

Kenara çekildik. "Bugün olanlar için özür dilemek istiyorum," dedi.

"Seni öpmemi istemen büyük bir hakaret değildi."

"Öpmediğin için teşekkür ederim. İlk öpücüğümü boşa harcamadığıma memnunum."

"Boşa harcamış olmazdın."

Bex başını iki yana salladı ve elime bir kart tutuşturdu. Ona şaşkın bir bakış attım. Bu özür için bir hediye çeki fazla resmi olurdu. Sonra karta baktım. Bir oda anahtarıydı.

"Bex, sen harika bir iş birlikçisin."

"Sana oda numarasını söylemeyeceğim. Orası Evie'ye kalmış," dedi ve sonra ailesini bulmaya gitti. Ben de Evie'yi Leo'nun yanından uzaklaştırdım. Rollerin tersine dönmesi Leo'ya komik gelmiş gibiydi.

Temizlik ekibini saymazsak Evie'yle yalnız kalmıştık. "Ee, kutlama için ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Sen MIT yemeğine gitmelisin."

Başımı iki yana salladım. "Sen gelmezsen gitmem," dedim. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hayır," dedi. "Bir süre tanımadığım insanlarla aynı ortama girmek istemiyorum. Bex'le yemek yeriz. Sonra seninle buluşuruz, olur mu?"

"Konusu açılmışken," dedim ve ona Bex'in yaptığı şeyi anlattım. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra biraz panikledi.

"Sakin ol. Otuz saniyedir falan çıkıyoruz. Seks yapmayacağız," dedim. Sonra yalan olmasın diye, "En azından bu gece yapmayacağız," diye ekledim ve yüzündeki panik ifadesinin heyecana dönüşmesini zevkle izledim. "Ama sorun olmayacaksa seninle aynı odada kalmak istiyorum. İnanması zor olsa da Leo benden bıkmış olabilir."

"Bana elini ver," dedi Evie. Sonra çantasından siyah bir keçeli kalem çıkardı. Sırıttım.

Evie elimi çevirdi ve bileğimin içine oda numarasını yazdı. Sonra diğer elimi aldı ve onu da çevirdi. Merakla yüzüne baktım. Diğer bileğime de küçücük harflerle, "Benimdir," yazdı.

Evie tarafından sahiplenilmenin keyfiyle ona bakarak, "İşte bu doğru," dedim.

EVIE

Bex'in ailesi Chicago'ya yalnızca onu kontrol etmek için gelmemişti. Babası, olası bir televizyon programıyla ilgili toplantılar yapmak için gelmişti. Bir süredir bir iş birliği düşünüyorlardı ve belli ki toplantılarını Bex'in seyahatiyle aynı zamana denk getirmek ona cazip gelmişti.

Bu bizim de işimize yaramıştı çünkü annesinin ve babasının bir iş yemeği vardı. Peder bizim Chicago'da başıboş dolaşmamızı istemiyordu, dolayısıyla onların süitinde kalıp oda servisinden yemek söylememizi istediler. Bu, benim gibi içine kapanık biri için rüya gibiydi. Telefonla birilerini arıyordun ve kapına pizza, salata ve bir sürü dondurma getiriyorlardı. Mucizeler çağında yaşıyorduk resmen.

Süitte masa olmasına rağmen Bex'in odasındaki yataklardan birinin üzerinde piknik yaptık.

"Nasılsın?" diye sordum. Benim günümden zaten bahsetmiştik. Benim günüm biraz daha havalıydı ama Bex'in günü de birçok açıdan çok önemliydi.

"Onlara her şeyi anlattım."

"Ve?"

"İklim bilimleri konusu gayet güzel geçti. Babam dünya üzerinde hâkimiyet kurmakla ilgili birkaç ayet okudu, dolayısıyla annem de kabul etmek zorunda kaldı."

"Güzel." Bu beklediğimden daha kolay geçmişti.

"Ama New York fikrinden gerçekten, gerçekten nefret ettiler. Televizyon programı için sürekli Chicago'ya gelecekler, dolayısıyla burada olmamı istiyorlar. Beni kaybetmekten çok korkuyorlar."

"Nasıl kaybedebilirler ki?" Ben de anneme çok öfkeliydim ama birbirimizi kaybedecek değildik. Birinin çocuğu olmak, insanın öyle kolayca kurtulabileceği bir şey değildi.

"Kiliseye gitmeyi bırakırsam bu onlar için beni kaybetmekle eşdeğer olur. Keşke bana güvenseler. Asla bırakmam."

"Emin misin?"

"Evet. Kilise çok güzel ve çok iç rahatlatıcı. Hem buna ihtiyacım var. Zor işleri başarmak için."

"Sanırım bu mantıklı."

Bex, ses tonumdaki şüpheciliği sezmişti. "Ne oldu? Bana söyleyebilirsin."

"Bazı şeyler seni rahatsız etmiyor mu?"

"Sorunlar var elbette. Ama sevmediğim şeyler –kilisenin kadınlarla, cinsellikle ve bilimle ilgili söylediği şeyler– benim gibi insanlar orayı bırakırsa değişmez."

"Bu kadar enerji nereden geliyor hiç bilmiyorum," dedim. Bana sıradan bir hayat yaşayıp matematikle ilgilenmek bile zor geliyordu ama Bex Hristiyanlıkta reform yapmaya, bir yandan dünyayı kurtarırken diğer yandan bir futbol yıldızı ve moda ikonu olmaya çalışıyordu. Önümüzdeki yıl yiyecek yemek bulup derslerime gitsem, giyeceğim üniformayı seçsem bana yeterdi.

"Ben meşgul olmayı seviyorum," dedi.

"Erkeklerle ilgilenmeyecek kadar meşgul olmayı da mı?" diye sordum, bu konuyu ailesine açıp açmadığını merak ederek.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "O kadar da meşgul olmayı değil."

"Tamam mı dediler?"

Bex başını evet dercesine salladı. "Bana bir sürü utanç verici soru sordular ve tanıdıkları biriyle olmamı istediklerini söylediler. Ama bunun artık benim kararım olduğunu kabul ettiler."

"Fikirlerini değiştiren ne oldu?"

"Yani on sekiz yaşıma geldim ve uzun süre bekledim. Onlar

için. Ayrıca annemin bana aldığı yüzük kimseyle çıkmamam için değil, seçtiğim kişinin buna değer olmasını sağlamak içindi."

"Eyvah," dedim suçluluk hissederek. "Yazdırdıkları sözü sildiğim için bana kızgın mısın?"

Bex güldü ve yüzüğünü çevirdi. "Hayır, iyi ki yapmışsın. Hele önümüzdeki sene birbirimizden ayrı kalacaksak..."

"New York konusunu zorlamaya devam mı edeceksin?"

"Edeceğim. Bu benim için önemli."

Tek başıma üniversiteye gitmek. Bunun üzerine daha fazla kafa yormalıydım ama bu gece eğlenmeye odaklanmak istiyordum. "İlişki konusunda aklında biri var mı?" diye sordum. Leo'nun verdiği cevaba rağmen aklında onun olmasını umuyordum.

"Belki."

"Eee?"

"Chandran hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Bex.

"Chandran hakkında düşünmüyorum."

"Düşünmeye başla. Siz prova yaparken onunla biraz takıldık," dedi. İrkildim. "Çok komik bir çocuk. Ayrıca bizimle aynı dönemden olmadığı için şakalarına güldüğümde *Bex de Silva'yı götürmek üzereyim* havasına girmiyor."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bizimle aynı dönemde olan erkekler Bex konusunda tuhaf davranıyordu. "Yani çocuk daha son sınıfa gelmeden Frontier'a katıldı," dedim. "İyi olmalı."

"Ve benden bir yaş küçük olduğu için tecrübesizliğim beni o kadar korkutmuyor."

"Pekâlâ. Chandran. Buna alışabilirim."

"*Belki* dedim. Ayrıca Caden da var. O da çok iyi bir forvet."

"Bu, erkek arkadaşta aranması gereken bir özellik mi?" diye sordum. *Forvet* sözcüğünün futbolla ilgili olduğunu biliyordum ama anlamından emin değildim.

"Ve sanırım maçlardan önce dua ediyor."

"Öyle mi? Neden ki? Tanrı Newton'ın futbol maçlarını kimin kazandığını umursar mı?" Abbie'den Tanrı'nın birçok yan işi olduğunu öğrenmiştim ama vaktinin özel bir lisenin futbol maçlarına harcanmayacak kadar değerli olduğunu tahmin ediyordum.

Bex başını iki yana salladı. "Önemli olan kazanmak değil, Evie. Hızın, gücün ve oynama şansı bulduğun için şükretmek."

"Hımm," dedim azarlanmış gibi hissederek.

"Ama onun daha önce birkaç kız arkadaşı olmuştu, dolayısıyla iyi bir seçenek olmayabilir."

"Bu kalkülüs değil ki Bex. Üst sınıflara geçmek için sınavdan geçmen gerekmiyor."

"İki erkek arkadaşın olunca kendini hemen uzman saymaya başladın."

"Öyleyim. Yakında bir tavsiye köşesi yazmaya başlayacağım."

Bex kıkırdadı. "Tek tavsiyen, 'Ailenize söyleyin de ruh ikizinizin yan binasına taşınsınlar,' olacak herhalde?"

"Evet," dedim. Ama bunları konuşurken aklıma annem geldi. Bex'e Xanax olayını anlattığımda duyduklarına inanamamıştı ama henüz bir plan da kuramamıştık. "Yarın eve dönemem," dedim. "Hazır değilim." Bu olaylar yüzünden Anita'yla aldığımız terapiyi bitirme kararını biraz daha ertelememiz gerekebilirdi. Ama bunu sorun etmiyordum. Terapiye kendi seçimimle gitmek farklıydı.

Bex beni bahar tatilinin geri kalanını geçirmek üzere Washington D.C.'ye götürmeyi teklif etti. Ona minnettardım. Bex'le uçağa binmek ve annemle bir hafta daha geçirmek arasında kalırsam kesinlikle uçağı seçerdim. Ayrıca olur da ihtiyaç duyarsam diye Anita'nın bana yazdığı ilaçlar da yanımdaydı.

Bex'in anne ve babası süite geri dönünce fikrimizi onlarla paylaştık ve onları ziyaret etmemden çok memnun olacaklarını söylediler. Ayrıca bana, Bex'i Chicago Üniversitesi'nde okumaya ikna etme görevini verdiler. İçimden Bex'e onun tarafını tutacağıma dair söz verdim. Bex beni kapıya kadar geçirdikten sonra bana sarıldı ve kulağıma, "Bu gecenin keyfini çıkar, Evie," dedi.

"Teşekkür ederim, Bex," dedim onu iyice sıkarak. Ona ne kadar minnettar olduğumu hissettirebildiğimi umuyordum.

CALEB

Otel odasının kapısını tıklattım ve hiç ses gelmeyince içeri girdim. Duştan su sesi geliyordu. Akşam yemeğinden beri kafamda dönen filmin içeriği robotik yarışmaları, Red Sox* maçları ve smoot** uzunluk birimiyle ölçümler yapmakla ilgiliydi ama şimdi birden filmin hikâyesi bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Alnımı banyonun kapısına dayadım ve sakinleşmeye çalıştım. Sonra Evie geldiğimi anlasın diye telefonumdan müzik seçtim ve sesini sonuna kadar açtım. Çünkü olur da banyodan havluya sarınmış halde çıkarsa ya da daha beterini (daha güzelini?) yaparsa başım derde girecekti.

Bir süre sonra kapının açıldığını duydum ve Evie, "Caleb?" dedi.

"Evie?" diye cevap verdim sesim titreyerek.

Evie banyodan çıkmayınca, "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum.

"Hayır. Şey... Ben bavulumu hazırlarken seninle kalacağımızı düşünmemiştim."

Kafamdaki film bir sürü farklı senaryoya gebeydi. "Çizgi film karakterli bir şey mi giydin? Ya da siyah dantelli mi? Lütfen siyah dantelli olsun?" dedim havayı yumuşatmak için.

Ama Evie banyodan çıkınca dantelden çok daha iyi bir şeyle

---

* Tam adı Boston Red Sox olan beyzbol takımı. – çn.

** MIT (Massachusetts Teknoloji Enstitüsü) öğrencilerinin kendi aralarında şaka amaçlı buldukları bir ölçü birimi. – çn.

karşılaştım. Eski bir antrenman formamı giyiyordu. Logo tam kalbinin üzerinde geliyor, forma uyluklarına kadar uzanıyordu. Önden görünmese de arkasında benim ismimin yazdığını biliyordum. Altında da saçma sapan, pembe puantiyeli ince bir eşofman vardı. Saçları açık, ayakları çıplak bir şekilde karşımda duruyordu. Kalbimi yerinden oynatacak kadar sevimliydi.

Hiç tereddüt etmeden ona doğru hareketlendim. "Bu sende ne arıyor?"

Omuz silkti. "Geçen sene sizin maçta yağmur yağıyordu ve tişörtüm üzerime yapışmıştı. Sen de üstümü kapatmam için bunu bana vermiştin. Ben de sakladım."

Anlattığı olayı hatırlayıp gülümsedim. "Hep bir şövalye edasıyla hareket ediyorum," dedim elini tutarak. "Ama buraya niye getirdin?"

"Pijama olarak."

"Bunu mu giyiyorsun? Her zaman mı?"

"Her zaman değil."

Tıpkı o şiiri okuduğumda hissettiğim gibi hissediyordum. Evie'nin bana karşı gizli bir hayranlığı olduğuna dair bu kanıt beni hem çok mutlu etmiş hem de şaşırtmıştı. "Leo'yla birlikteyken bile bunu mu giyiyordun?"

Başını onaylarcasına salladı.

"Neden?" Aslında nedenini biliyor gibiydim ama onun ağzından duymak istiyordum.

"Çok rahat," dedi ama bunu söylerken gözlerini kaçırdı. Bu bahaneyle kurtulmasına izin vermeyecektim.

"Evie. Başkasıyla çıkarken benim formamla uyuyormuşsun. Pamuklu kumaş sevgisinden olmaz bu."

Dudağını ısırıyordu. Öyle bir ısırıyordu ki ben de ona katılmak istiyordum. "Bu, kendimi sana daha yakın hissettiriyordu. Leo'yla ne kadar yakınlaşırsak seni o kadar özlüyordum. Bu korkunç bir şey mi?"

"Muhtemelen sorulması gereken doğru kişi ben değilim. Bana kalsa sana başka bir şey giydirmezdim." Bir süre duraksayarak, "Belki dün gece giydiğin gri elbise hariç," diye ekledim.

Beni kanepeye çekti ve yanıma oturup bağdaş kurdu. "Bex benim hep sana âşık olduğumu söylüyor ve sanırım haklı. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ama ağzımdan yalnızca şu kelimeler çıktı: "Duyguları tanımlayabilmek senin güçlü yönlerinden biri değil."

Kahkaha attı. "Doğru," dedi.

"Ama Leo'ya neden tutuldun?" diye sordum. Sormadan edemezdim.

Bunu bir süre düşündü ve cevabını beklemek berbat bir şeydi.

"Fizik dersinde yaptığı şey onu fark etmemi sağladı. Bu onu gözümde birçok insandan farklı bir yere getirdi. Normalde çoğu insan dikkatimi çekmez. Ve dikkatimi çektikten sonrası da malum sebepler." Utangaç bir bakış attı. Malum sebeplerin ne olduğunu duymak istemediğime karar verdim. "Aynı zamanda buna hazır olduğuma da karar verdim."

"Bir süre hiç şansım kalmadığını düşündüm," dedim. "Ortalıkta karanlık ve gizemli bir çocuk varken esas kız asla komik yakın arkadaşına kalmaz."

"Leo karanlık ve gizemli değil ki."

"Benden daha karanlık ve gizemli."

Sırıttı. "Kardan Adam Frosty bile senden daha karanlık ve gizemlidir."

"Mısır koçanı pipodan dolayı değil mi?" dedim. "İkimizin arkadaştan fazlası olabileceği ilk ne zaman aklına geldi?" Otobüs cevabını vermesini bekliyordum. O anlara şahit olmak hoşuma gitmişti.

Bir süre düşündü. "İlk kez çalışma odasının önünde Blake'le kavga ettiğinde aklımdan geçti."

"Bu neredeyse iki ay önceydi! Leo'yla ilişkinizin başlamasından hemen sonra." Çok sinirlenmiştim. "Ve çok korkmuştun," dedim. "Bana sanki beni tanıyamıyormuş gibi bakmıştın."

Kucağıma geldi ve yüzüme baktı, bu hamlesi hoşuma gitmişti. "Korktuğum için değil, aptal," dedi elini göğsümden yukarı kaydırarak. "Vücudumu sana dayamıştım ve aklımdan *bin bir*

türlü düşünce geçiyordu. En iyi arkadaşım hakkında. Kafam karışmıştı."

Bunu dinlemek çok keyifliydi. Bu fikrin Evie'nin aklına benim zorlamamla girmemiş olması, aklından *bin bir türlü düşünce* geçmesi hoşuma gitmişti. Sonra aklıma bir şey geldi. "O zaman Milo'ya ihtiyacım yoktu, öyle mi?" diye sordum.

"Hayır! Milo çok stresliydi."

Ama olanlara ben de şahittim, dolayısıyla Milo'nun yalnızca bundan ibaret olmadığını biliyordum. "Yalnızca stresli miydi?"

Evie gülümsedi. "Hayır. Çok eğlenceliydi. Beni bu kadar iyi anlayan birine âşık olabileceğim fikrini sevdim."

"Çünkü etrafında ondan başka böyle biri yoktu, değil mi?"

"Sonlara doğru iki kişiye aynı anda âşık olduğumu sandım."

"Üç demek istedin herhalde?"

Başını iki yana salladı ve gözlerimin içine baktı. "Hayır."

EVIE

Caleb köprücük kemiğimden öpmeye başlayıp çeneme kadar gelmişti ki durdu ve derin bir nefes çekip, "Kapkek gibi kokuyorsun," dedi.

Gülerek, "Leo hep der ki..." dedim ve dehşet içinde kalıp durdum.

Caleb geri çekildi ve yüzüme baktı. "Yumurtalı ekmek. Biliyorum," dedi. Neyse ki buna gülüp geçmişti. Bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Üzgünüm," dedim. "Seninleyken aklımdan geçen her şeyi söyleyebilmeye o kadar alıştım ki... Şimdi farklıyız. Artık erkek arkadaş filtremi geliştirmem gerekiyor."

"Eves. Farklı değiliz," dedi. Ellerini belime koydu ve beni kendine doğru çekti. Bana dokunmasının verdiği zevk bir an için nefesimi kesti.

Usulca gülümsedi Caleb. "Pekâlâ, biraz farklı olduğumuzu kabul ediyorum," dedi ve beni öptü. Belli ki konuşmasını taçlandırmak için hızlıca öpüp çekilmeyi planlıyordu ama ben verdiğim karşılıkla bu planını bozdum.

"Ama farklılıkları bir kenara koyarsak," diye devam etti söze bir süre sonra, "biz yine de biziz. Bu ilişkinin güzel tarafı bu zaten. Leo'nun seni hangi tatlıya benzettiğini ya da bana anlatmak istediğin herhangi bir şeyi dinlemeye dayanabilirim ama benden bir şeyler gizlemeye başlamana dayanamam."

Buna ben de dayanamazdım. Olduğumuzdan daha fazlasını

istiyordum, azını değil. Hem biliyordum ki Leo'yla ilişkimizin yürümemesinin bir sebebi de ona neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğime dair bazı kuralların olmasıydı. Dolayısıyla başımı sallayarak Caleb'a katıldığımı belli ettim.

"Ama yüklemlerin üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bunun yerine daha keyifli başka şeyler üzerinde çalışabiliriz gibi sanki."

"Leo 'hep der ki' değil, 'hep *derdi* ki'. Senin için Leo artık –di'li geçmiş zaman."

Sonra arkasına yaslandı ve beni kendine çekti. "Şimdi şu aklından geçen *bin bir türlü düşünceyi* bana bir anlat bakalım."

∞∞∞∞∞

Bir süre sonra uyandım. Başım Caleb'ın göğsündeydi. Elleri sırtımdaydı. Bir süre sessizce uzanıp bana kendimi aynı anda hem güvende hem de pervasız hissettirmesinin keyfini çıkardım ve sonra, "Uyuyakaldığım için üzgünüm," diye fısıldadım.

"Önemli değil," dedi. "Ben de bir süre dalmışım ama eğer uyuyacaksak bu odada iki yatak var ve biz ikisinde de değiliz."

Kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm. Önce yatağa, sonra Caleb'a, sonra tekrar yatağa baktım. Arkamdan yaklaştı ve bana sarılıp çenesini kafama koydu.

"Panik yapma. Üç dakika önce üzerimde uyuyakalmıştın." Beni kulağımın hemen altından öptü ve fısıldadı. "Ve bu çok hoşuma gitti."

Bu öpücük de sesindeki buğulu ton da o yatağa girecek olmanın yarattığı paniği azaltmaya yardımcı olmuyordu. Ben şimdiye kadar hep yalnız uyumuştum. Bu çok büyük bir adım gibi geliyordu.

Ona cevap vermeyince, "Kanepede yanımda defalarca uyuyakaldın," dedi.

Bu doğruydu. Caleb'la izlediğimiz televizyon programlarının yaklaşık üçte biri ilgimi çekiyordu.

"Ama istersen ben diğer yatakta da yatarım. Vaktimiz çok."

Kollarının arasında döndüm ve onunla yüz yüze geldim. "Ha-

yır. Benimle olmanı istiyorum," dedim kesin kararımı vererek. "Caleb. Seni seviyorum." Bunu ona ilk kez söylemiyordum ama bu söz ilk kez bu kadar anlamlıydı.

"Ben de seni seviyorum. Her zaman."

Alnını alnıma dayadı ve bir süre öyle kaldık. Sonra ben biraz sendeledim. Uzun bir gün olmuştu.

Caleb güldü. "Kesinlikle yatma vakti gelmiş. Ben dişlerimi fırçalayıp hazırlanayım. Ama geri döneceğim."

Yatağa girdim ve hemen uyuyakaldım. Gecenin ortasında uyandığımda ellerimi çenemin altına koydum ve Caleb'ı incelemeye başladım. Yan yatıyordu, sırtı bana dönüktü ve bir kolunu bir yastığa sarmıştı. Şimdiye kadar nasıl uyuduğunu bilmiyor olmak bana garip gelmişti. Acaba daha keşfedecek ne gibi sırlar vardı?

Onu profilden inceleyince hem ilk arkadaş olduğumuz dönemdeki çocuğu hem de şimdiki halini, dönüşmekte olduğu adamı görebiliyordum. Her şeyden çok onunla ilgilenmek, ona göz kulak olmak istiyordum. Bugün ona karşı birçok farklı duygu hissetmiştim ama içimdeki bu şefkat fiziksel bir ağrı kadar somuttu.

Nefes alıp verişini dinlerken ona sokulmak istedim ama onu uyandırmayı ya da hazır olmadığım bir şeye hazır olduğumu sanmasını istemiyordum.

Hemen sonra Caleb uykulu bir sesle, "Evie?" dedi.

"Efendim?" dedim, beni göremese de yakalanmış gibi hissederek.

"Fazla düşünme. Ne yapmak istiyorsan onu yap."

Ona sokuldum. Bir kolumu yastığımın altına soktum ve diğer kolumu ona sarıp elimi tişörtünün altına sokarak kalbinin üzerine koydum. Sonra sırtını öptüm ve huzurla derin bir nefes aldım. Onunla böyle uyuduğuma inanamıyordum.

"İleride aklında bulunsun," dedi sessizce. "Benim tercihim her zaman olabildiğin kadar yakında olman."

∞∞∞∞∞

Sabah hissettiğim ilk şey ne kadar sıcak olduğumdu. Bu sıcaklık yanımda yatan bedenden geliyordu. Caleb'la yataktaydım.

Az sonra ne olması gerektiğinden emin değildim. Ona sokulmak, onu tekrar öpmek, parmaklarımla çenesini okşayıp sabah ilk iş olarak bunu yapmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama aynı zamanda onunla annem ve Bex hakkında konuşup benim yanımda uyanmanın nasıl bir his olduğunu sormak da istiyordum. Bütün bunları aynı anda nasıl yapacağımdan emin değildim. En yakın arkadaşımın kız arkadaşı olmak biraz garip bir histi.

Caleb bir anda beni alnımdan öptü. "Ne yapacağına karar verince bana haber verirsin," dedi ve yataktan öyle bir kalktı ki daha önce defalarca olduğu gibi bana Tigger'ı anımsattı.

"Uyanık olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

"Kafanın içinde dişlilerin döndüğünü görebiliyorum. Kulaklarından duman çıkmamasına şaşırdım." Odanın diğer ucuna geçip ayakkabılarını aldı. "Ben koşuya çıkacağım. Sonra annen konusunda ne yapacağımıza karar veririz."

"Sana dün gece söylemeyi unuttum, birkaç gün Bex ve ailesiyle kalacağım. Şu anda eve gidemem."

Yanıma geldi ve yatağa oturdu. "Ama seni çok özlerim. Bizimle kalabilirsin," dedi.

"Nerede?" diye sordum. Üç çocuklu evde dört yatak odalarının tamamı doluydu.

Caleb kaşlarını havaya kaldırdı ve gülümsedi.

"Annen buna bayılırdı. Joel ve Nolan'a çok güzel örnek olmuş olurdun."

"Açıkçası Nolan, bu konuda öncülük edersek bize teşekkür edebilir."

Elini tuttum. "Ben de seni özleyeceğim," dedim. "Ama bahar tatilinde sana kendimi affettiririm. Bence bir yolculuğa çıkmalıyız."

"Nereye?"

"Sen seç."

Sırıttı. "O zaman Cooperstown," dedi. Nereden bahsettiğini bilmiyordum ama onunla olduktan sonra nereye gittiğimizin bir önemi yoktu.

"Umarım yaz geldiğinde artık annemlerin evinde kendimi güvende hissedebilirim."

"Hissetmezsen başka bir yol buluruz."

∞∞∞∞∞

Annem geldiğinde otelin restoranında önümüzde kahvaltımızla onu bekliyorduk. Caleb'a baktı. Belli ki onu gördüğüne şaşırmıştı ama yorum yapmadı.

"Biri içeceklerimi kontrol etsin istedim," dedim. Bu yarı şakaydı.

"Üzgünüm Evie," dedi annem. "Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Ama belli ki normal bir şey değildi."

"Bütün gece uyuyamadım. Bunu düşündüm ve şu sonuca vardım. Bunu yapmamın sebebi matematik, sosyal baskı ve diğer çocuklar gibi senin için zararlı olduğuna inandığım onca şeyin üst üste gelişinin sana ağır geleceğinden korkmam. Boşuna özgüvenli davranmaya çalışıyorsun sandım."

"Böyle düşündüğünü biliyorum," dedim. "Ama tek çarenin ilaç olduğu fikrine kendini çok kaptırdın. Çünkü buna inanınca ilk ve ortaokulda kötü günler geçirmiş olmam ve bunun için hiçbir şey yapmamış olmamız hakkında konuşmamıza gerek kalmıyor."

Caleb masanın altından elimi sıktı. O benim okulda yaşadıklarımı annemden çok daha iyi biliyordu.

"Çok üzgünüm, Evie," dedi annem.

"Seni suçlamıyorum," dedim. "Uzun süre boyunca, yaşadıklarımın yarısını bile sana anlatmadım. Sen de kaygı bozukluğumun üstesinden gelebilmem için bana ilaç verdin. Kendime gelebilmem için beni Newton'a gönderdin. İhtiyaç duyduğumda destek almayı öğrettin." Annem ağlıyordu. Onu görünce benim gözyaşlarım da akmaya başladı. "Ve haklısın; o kadar insanın önüne çıkmak, sahnede olmak benim için çok zordu. Ama matematik zor değildi. Sorun hiçbir zaman matematik olmadı. O benim kaçış yollarımdan biri oldu."

"Özür dilerim," dedi annem.

Başımı salladım. "İhtiyacım olan şey şu. Bugün Bex'le onların evine gidiyorum. Bahar tatilinde de Caleb'la bir yerlere gideceğiz."

"Cooperstown," dedi Caleb araya girerek.

"Neden bunu söyleyip duruyorsun? Oranın neresi olduğunu bilmiyorum."

Gülümsedi. "Öğreneceksin," dedi.

Dikkatimi tekrar anneme verdim. "Ben *senin* terapiye gitmeni istiyorum. Gerçekten birileriyle konuştuğun gerçek bir terapi. Ardından haziran ayında tekrar eve dönmem mümkün olur mu görürüz."

Annem arkasına yaslandı. Bunları sindirmesinin zor olduğunu biliyordum. Bir Caleb'a bir de bana baktı. "Üç ay sonrası için plan yapabilecek bir noktada olduğunuzu düşünüyor musunuz?" dedi.

Bu noktaya odaklanmasına biraz şaşırmıştım. Ama sanırım buraya odaklandığında kendini gerçek bir anne gibi hissedebiliyordu. Ona nasıl cevap vereceğimi düşünürken Caleb araya girdi ve "On yedi yaşında olduğumuzu biliyorum," dedi. "Birçok insan bunu anlamsız bulabilir ama siz bizim beraber büyümemize şahit oldunuz. Sizce gerçekten üç ay sonra ayrılmış olur muyuz? Ya da altı ay sonra, bir yıl sonra? On yıl sonra?" Bir anda Caleb'a döndüm. Kendinden emin tavrı beni etkilemişti.

"Vay be," dedim sessizce. Çünkü onu anlıyordum. Yalnızca zihnen değil, iliklerime kadar hissediyordum. Caleb hiçbir yere gitmeyecekti. Başımıza en kötüsü de gelse, bu şekilde birlikte olamasak bile yeniden dost olmanın bir yolunu bulurduk. Bu korkunç olurdu tabii ama ilişkimiz asla kopamazdı. Buna hiçbir şey sebep olamazdı.

Caleb gülümsedi çünkü o da anladığımı görebiliyordu.

Annemse anlamıyordu. "Onu önemsediğini ve aranızdaki geçmişi biliyorum. Sen iyi bir çocuksun. Ama onunla çocukluğundan beri komşu olduğunuz için ömür boyu ona bakmak gibi bir yükümlülüğün yok."

Annemin beni daha fazla incitebilmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum ama sözlerini iç organlarımda; kalbimde, midemde, ciğerlerimde hissettim. Öz annem benim Caleb için bir yük olduğumu düşünüyordu.

Caleb elimi bıraktı ve elini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi.

"Siz Evie'nin benim için bir sosyal sorumluluk projesi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Dün kendimi bir sahnede buldum ve normalde asla kabul edilmeyeceğimi düşündüğüm bir okula kabul edilebilmemi sağlayan bir ödül aldım. Hepsi onun sayesindeydi."

Gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu. Annemden yüz çevirip Caleb'a döndüm.

"Ve bu yalnızca ek bir faydaydı. Onunla olmak fizik kurallarından oyuncaklar yapmak, kütüphanelerde oyunlar oynamak, otellerde..."

"Caleb," dedim bunca duygunun arasında utanma duygusunu da hissetmeyi başararak.

Sırıttı. "Pardon," dedi ve tekrar anneme doğru döndü. "Kızınıza anormal muamelesi yapmayı bırakın. Çünkü değil."

Ardından beni yanağımdan öptü ve ayağa kalktı. "Ben eşyalarımızı indirip otelden çıkışımızı yapacağım."

Bunu duyunca annemin gözleri açıldı. Yine odaklandığı noktanın bu olmasına şaşırmıştım. İkimiz de Caleb'ın gidişini izledik ama sanırım aklımızda bambaşka düşünceler vardı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, Evie," dedi annem.

"Bu bahane değil. Anita'dan senin için bir terapist önermesini isteyeceğim. Bunu bir dene. Bir kısmı saçma ama bende işe yaradı."

Annem derin bir nefes aldı. "Aramızı düzeltmek için bunu yapmam gerekiyorsa bakacağım."

"Evet, bunu yapman gerekiyor. Telefonda konuşuruz. Beni Newton'da ziyarete de gelirsin. Sonrasına bakarız."

Annem ayağa kalktı ve bir anlık duraksamanın ardından sarıldık. Sonra Caleb'ı bulmaya gittim.

Eşyalarımı Bex'in yanına bıraktıktan sonra Caleb'ı tren istasyonuna bıraktım. Hava çok soğuktu, bu yüzden içeride, banklarda bekledik. Bex'e gideceğim için mutluydum ama Caleb olmadan bir hafta çok uzun geçecekti.

"Sence konferans bittiği için Frontier internet sitesini kapatırlar mı?" diye sordum.

"Muhtemelen. Neden?"

"Bir süre ayrı kalacağız. Belki Milo ve Tess sohbet eder."

"Son bir iki haftadır seni ona kaptıracağımı düşünüyordum. Ne kadar gerçeküstü bir şeydi."

"Seni o sitede bulacağımı nereden biliyordun?"

"Kuantum dolanıklığına güveniyordum."

"En sevdiğin fizik konsepti," dedim, Milo'nun profilini hatırlayarak.

"Oraya yazdığım her şeyi senin için yazdım ama o doğruydu. Birbirlerinden çok uzakta bile olsalar dolanık parçacıklar birbirlerini her zaman tanır."

Bu tarif çok romantikti ama tam anlamıyla doğru olduğu söylenemezdi. Yine de onu düzeltme dürtüme karşı koydum.

"Çocukken dolanık hale geldiğimiz için birbirimize âşık olmaktan başka çaremiz olmadığını mı söylüyorsun?" Bu, annemin söylediğinden çok da farklı değildi.

Caleb başını iki yana salladı. "Hayır. Bence birbirimizi her tercih ettiğimizde daha dolanık hale geliyoruz. İster aynı odada olalım ister bilgisayarımızın başında ister bambaşka ülkelerde. Ben yalnızca senin beni tercih etmiş olduğuna güvendim."

Son birkaç aydır Caleb'ı tercih ettiğim tüm olaylar aklımdan geçiyordu. Frontier'da eşim olmasını tercih edişim, çevrimiçi sohbet arkadaşım olmasını tercih edişim, Şükran Günü'nde beni teselli eden kişi olmasını tercih edişim, terapiye son vereceğimi ilk ona söylemeyi tercih edişim, geceleri konuştuğum son insan olarak onu tercih edişim ve bugün uyandığımda ilk gördüğüm insan olmasını tercih edişim... Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Dolanıklık da aşk gibi insanın başına gelen bir şey değildi. İnsanın tercih ettiği bir şeydi.

Elini elime aldım ve parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Nerede olursam olayım," dedim. "Hep seni tercih edeceğim."

Gülümsedi. "En azından bu evrende."

EVIE

Beş ay sonra...

Caleb beni ara sokağa çıkardı, garajının duvarına yasladı ve geriye birkaç adım atıp beni inceledi. Sonra beni biraz daha sola kaydırdı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum gülerek.

"Doğru yaptığımdan emin olmaya çalışıyorum. Bu ilkiydi."

"Neyin ilki."

"İlk kıl payı öpüşme."

Yanıma geldi ve iki elini başımın iki yanında duvara koydu. Hâlâ neler olduğunu anlamış değildim ama gidişat hoşuma gitmişti.

"Kıl payı öpüşme nedir?"

"Bu," dedi bana gülümseyerek, "ilk öpüşmemiz olacaktı, Evie." Dudağıma yaklaştı ama tam öpmeden önce durdu. "Bir şeyler hatırladın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, hayır."

"O zamanlar boyum daha kısaydı, dolayısıyla yaklaşık aynı boylardaydık."

"Ne zamanlar?"

"On üç yaşımızdayken."

"On üç mü!"

"Joel ve Nolan'la saklambaç oynuyorduk ve seni burada yakalamıştım. Bu halde. Seni neredeyse öpecektim."

"Neden öpmedin?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Kaçtın."

"Delirmiş olmalıyım."

Bana doğru eğildi ve gözlerimi kapattım. Ama beni öpmek yerine yine durdu. "Hepsini tekrar canlandıracağız, biliyorsun değil mi?" dedi.

Gözlerimi açtım. "Hepsi derken?"

"Bu bizim yaz projemiz olacak. On beş kıl payı öpüşmenin hepsini gerçeğe dönüştüreceğiz."

"On beş tane mi var?" dedim merakla. Caleb'ın bu kadar uzun süredir bana âşık olduğu fikrine asla alışamayacaktım. Benim bildiğim tek kıl payı öpüşmenin anlık bir heves değil de aslında on beş kıl payı öpüşmeden biri olduğu fikrine alışmak çok zordu.

"Biraz vakit alacak. İlçe panayırı, sahildeki piknik, Newton'a yaptığımız üç ayrı gezi ve kızakla kayma işini de çözmemiz gerekiyor. Belki karton koli ve pişirme spreyi kullanırız."

Uzaklara bakıp düşünmeye başladı. Fazla üstelemedim. "Üç Newton gezisini tek seferde aradan çıkaramaz mıyız?" diye sordum.

"Evie! Kıl payı öpüşmelerimiz angarya iş değil," dedi şakayla karışık ciddileşir gibi yaparak. "Onlar kutsal ve her birini sırasıyla gerçekleştireceğiz. Üç gezi."

"Arabayla gitsek?"

"Hayır," dedi boynuma sokularak. "Otobüsümüzü seviyorum."

Derin bir nefes aldım. Sonra Caleb kulağıma fısıldadı. "Otobüsle gidince ellerim serbest oluyor."

Ellerimi göğsünden omuzlarına çıkardım ve onu kendime doğru çekip parmak uçlarıma kalktım.

Ama Caleb başını iki yana salladı. "Hayır," dedi ve ellerimi tekrar garaj duvarına koydu. "Böyle değildi. O zamanlar bu kadar dost canlısı değildin."

"Onu telafi etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi gülerek. "Bugün işten eve gelirken dün geceyi... ve bana ne kadar dost canlısı davrandığını düşünmekten neredeyse Illinois'ye gidecektim."

İkimiz de önceki geceyi düşünüp gülümsedik. Sonra, "Caleb," dedim. "Son beş dakikada üç tane kıl payı öpüşme yaşadık. Eğer on beş tane yapacaksak biraz hareketlenmemiz lazım."

"Ama kıl payı öpüşme olunca kendimi çok hayırsever hissediyorum."

"Nasıl yani?"

"Çoklu Dünyalar. Benim bu evrende aldığım her kararda başka bir evrende bunların tam tersi yaşanıyor, değil mi?"

"Teorik olarak evet."

"Yani ne zaman seni öpmeye karar verip son anda vazgeçsem başka bir dünyada bir Caleb çok mutlu oluyor."

Bu mantığın bizi götürdüğü yer hoşuma gitmemişti, dolayısıyla itiraz ettim. "Bu yalnızca bir teori. Ayrıca bence doğru olamaz."

"Neden?"

"Eğer Çoklu Dünyalar yorumu doğruysa, bu demektir ki başka bir evrende bir Evie sana deliler gibi âşık olmamış. Bence bu mümkün değil."

"O zaman artık kıl payına gerek yok," dedi Caleb ve beni öptü.

YAZARIN MATEMATİK ÜZERİNE NOTLARI

Bu kitaptaki matematiğin, matematik disiplininin Empresyonist bir tablosu olduğunu düşünüyorum. Caleb ve Evie'nin hikâyesi matematiğin ruhunu (umarım) yakalıyor ve bunu yaparken her ne kadar sanatsal etkiyi artırmak için biraz basitleştirilmiş de olsa genellikle bazı bilindik problemlerden ve tasvirlerden yararlanıyor.

Fizik biliminde topaç ve kutudaki parçacık problemleri gerçekten mevcut. Bir eğrinin yanından geçen ve ona ancak bir noktada değen doğruya teğet deniyor ve fizikçi S. James Gates Jr. gerçekten atom altı parçacıklar arasındaki ilişkileri tanımlamak için adinkra adını verdiği geometrik modelleri kullandı.

Gates, bu modellerin içinde hata düzeltme kodları da buldu ve belki de şakayla karışık bir şekilde bu bulgunun evrenimizin bir simülasyon olduğuna dair bazı kanıtlar sağladığını söyledi. Benzer bir şekilde fizikçi Max Tegmark ve birçok başka fizikçi de içinde bizim başka versiyonlarımızın bulunduğu çoklu evrenlerin var olduğuna dair oldukça ikna edici önermelerde bulundular. Ben de tıpkı Evie gibi Max Tegmark'ın yazdığı harika kitap *Matematiksel Evrenimiz*'i herkesin okuması gerektiğine gerçekten inanıyorum. Ayrıca Evie'nin aksine, Nick Bostrom'un muhtemelen bir bilgisayar simülasyonunda yaşadığımızı öne süren kısa ve keyifli makalesini de herkesin okuması gerektiğine inanıyorum. Adinkraları merak ediyorsanız S. James Gates Jr.'ın internette kısa bir aramayla kolayca bulunabilecek, nispeten erişilebilir parçaları mevcut.

Hikâyenin etkisini artırmak için bazı değişiklikler yapsam da bu gerçek matematiksel fikirler Evie'nin bu kitaptaki projesine ilham oldu. Ağırlık-uzay grafiklerine ve fermiyonlara, bozonlara, leptonlara ve kuarklara girmektense bir atom modeli oluşturmaktan bahsetmek daha kolaydı. Evie gerçekte de kesinlikle adinkraların içinde hata düzeltme kodlarının olduğunu bulabilirdi ancak bu süreç kitapta gösterilenden biraz daha karmaşık olurdu.

Ayrıca gerçek hayatta böyle bir şey olsaydı Evie'nin, Gates'in çalışmalarına yaptığı katkıları daha dikkatli ve ayrıntılı bir şekilde açıklaması gerekirdi.

Adinkralar dışında bu kitaptaki matematik ve fizik metaforlarını yaparken de çok eğlendim. Bunların arasında dolanıklık gibi açık ve net metaforlar olmakla birlikte birkaç tane incelikli metafor daha var. Evie'nin Matematik Dâhisi standında çözdüğü sekiz rakamıyla ilgili problem, Caleb'in Evie'nin zihnindeki erkek arkadaş ve arkadaş tanımları hakkındaki fikirlerine bir gönderme içeriyor. Sekiz rakamı tek bir ortak noktayla birbirine bağlanan, birbiriyle kesişmeyen iki kümeden oluşur.

Sonuç olarak bu kitapta yapmak istediğim şey, gerçek bir problem tasvir etmek ve bu probleme gerçek bir çözüm bulmaktan ziyade matematikle neler yapılabileceğine dair fikir vermekti. Okulda çoğumuz matematiğin doğru cevapları mümkün olduğunca çabuk bulmak için ezberlenmiş adımları uygulamaktan ibaret olduğunu öğreniyoruz. Ama matematik âşıkları, matematiği böyle görmüyor. Ben de matematiği çok güzel, yaratıcı ve yaşadığımız dünyayla bağları bulunan bir disiplin olarak gören bir karakter hakkında bir kitap yazmak istedim.

Çünkü bu kadarının doğru olduğuna inanıyorum.

telegram: kaktusunx